

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

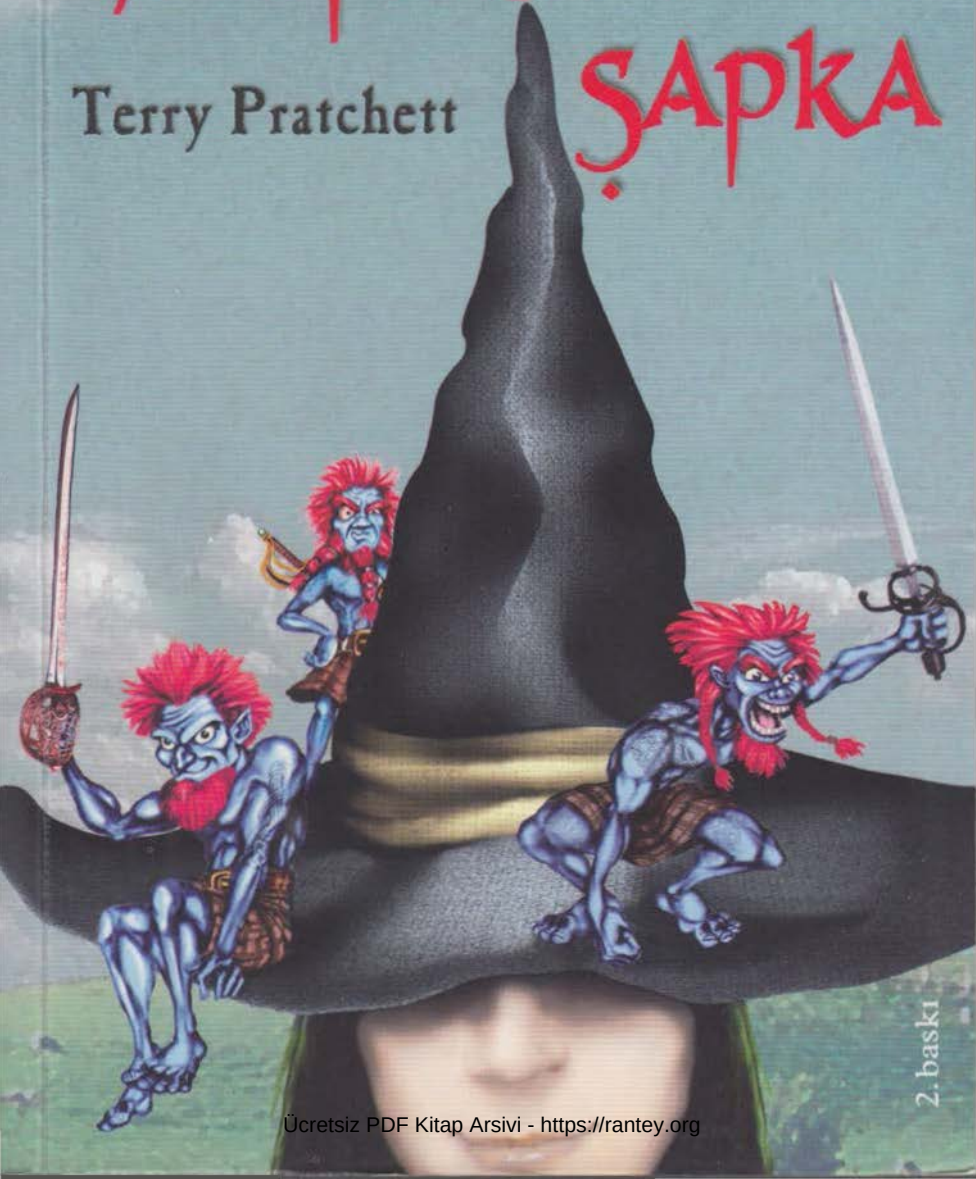
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gökyüzü Dolu Şapka

Terry Pratchett

Gökyüzü Dolu Şapka

Yeteneklerini geliştirmeye çalışan Tiffany'yi ele geçirip beyninde yaşamayı amaçlayan bir şey vardır. Kadim ve korkunç bir şey: Kovan. Ya kovan, Tiffany'yi ele geçirecek ya da Tiffany, kovayı yenecektir. Her şeyle savaşılabilen Küçük Özgür Adamlar bile Tiffany'yi kurtarmak için yeterli olmayabilir...

Akıllıca ve kurnazca yazılmış, muhteşem *Gökyüzü Dolu Şapka*, Terry Pratchett'ın, Tiffany ve tüm zamanların en gürültücü, en sert, en pis kokan ecinnileri Küçük Özgür Adamlar ile ilgili üçlemesinin ikinci romanıdır.

www.tudem.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

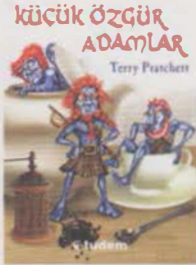
Bol bol espri, hayal gücü
ve kurnazca gözlemlenmiş
karakterler...

Independent on Sunday

Pratchett'm, diyalogları ele alışı
olağanüstü... Hem son derece
tatmin edici hem de zekice.

The Times

küçük ö

Terry Pratchett

Hâlâ yazma- den en ünlü
yazarlardan- line
gelen ünlü
sıra pek ço
ve gençlik
Wiltshire
yaşamını şun-
Söylediğine göre bir hayal-
çabasında değil, çünkü şu anda zaten
üç tanesini idare e meye çalışıyor.

*Muhteşem Maurice ve
Değişmiş Fareleri*
kitabıyla 2001
Carnegie Madalyası
sahibi olmuştur.

© 2006, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2004, Terry ve Lyn Pratchett

İlk basım 2004 yılında İngiltere'de "A Hat Full of Sky" adı ile
Random House Children's Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Terry Pratchett

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Resimleyen: Özgür Gücüyener

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçay - Alev Erakın

Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertan Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Aralık 2007 (3000 adet)

İkinci Basım: Aralık 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 198 -7

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Gökyüzü Dolu Şapka

Terry Pratchett

 tudem®

GİRİŞ

“Perifer ve Onlardan Sakınma Yolları”

Kitabından

Yazan Sezgiye Kene

Nac Mac Feele

(Aynı zamanda Ecinniler, Mini Özgür Adamcıklar, Küçük Adamlar ve ‘Bilinmeyen Ama Silahlı Olduklarına İnanılan Kişi ya da Kişiler’ olarak da tanınırlar.)

Nac Mac Feele adamcıkları, özellikle sarhoş olduklarında, perirıkları arasında en tehlikeli olanlarıdır. İçmeye, savaşmaya ve hırsızlık yapmaya bayılırlar ve yere çivilenmemiş olan her şeyi çalarlar. Eğer çivilenmişse çivileri de çalarlar.

Bununla beraber, onları tanımış ve hayatta kalmış olanlar, onların şaşırtıcı ölçüde sadık, güçlü, azimli ve kendilerine has bir şekilde, oldukça ahlaklı olduklarını söylerler. (Hiçbir şeyi olmayan kişilerden hiçbir şey çalmazlar.)

Ortalama Feele adamcığı (Feele kadını azdır) on beş santim boyunda ve kızıl saçlıdır. Tenleri, dövmeler ve çivit denen bir boya

yüzünden mavidir. Ve siz bütün bunları görecektir kadar yakında olduğunuza göre, muhtemelen size vurmak üzeredir.

Eski malzemelerden yapılmış, belli bir özelliği olmayan etekler giyerler, çünkü Feeple adamcıkları kabilelerine sadakatlerini dövmeleriyle gösterirler. Tavşan kafatasından yapılmış miğfer takıyor olabilirler. Feeple adamcıkları genelde saçlarını ve sakallarını tüyler, boncuklar ve canlarının çektiği başka şeylerle süslerler. Aynı zamanda mutlaka kılıç taşırlar, ama aslında kılıç yalnızca gösteriş içindir, çünkü tekmeleri ve kafalarıyla savaşmayı tercih ederler.

Tarih ve Din

Nac Mac Feeple adamcıklarının nereden geldiği bilgisi, şu ünlü Geçmişin Pusları'nda kaybolmuştur. Kendileri, Peri Kraliçesi'nin kinci ve zalim yönetimine karşı çıktıkları için Peri Ülkesi'nden atıldıklarını anlatırlar. Başkaları, ayyaş oldukları için atıldıklarını söyler.

Dinleri varsa da hakkında pek az şey bilinmektedir. Dinleri hakkında bilinen tek bir gerçek vardır: Ölü olduklarına inanırlar. Mavi göklerle kaplı, dağlar ve savaşacak şeylerle dolu, güneşli dünyamıza bayılırlar. Bunun gibi harika bir dünya *herkese* açık olamaz, derler. Bu dünya, cesur savaşçıların öldükleri zaman geldikleri bir tür cennet ya da Valhalla olmalıdır. Bu yüzden, şöyle bir mantık yürütürler; onlar eskiden başka bir yerde yaşıyorlardı ve öldükleri zaman, *çok iyi* adamcıklar oldukları için, buraya gelmelerine izin verildi.

Bu *oldukça* yanlış ve hayalperestçe bir düşüncedir, çünkü, hepimizin bildiği gibi, asıl gerçek tam tersidir.

Bir Feeple öldüğü zaman çok yas tutulmaz. Az da olsa yas tutulmasının tek nedeniyse, "Son Dünya" dedikleri yaşayanların dünyasına gitmeden önce ölen kardeşleriyle daha fazla zaman geçirememeleridir.

Adetler ve Yaşam Ortamı

Nac Mac Feeple kabileleri, eski kralların gömüldüğü höyüklerde yaşamayı tercih ederler. Höyüklere gömülmüş altınların arasına rahat mağaralar oyarlar. Genelde höyüğün üzerinde bir iki dikenli çalı ya da mürver ağacı yetişmiş olur. Feeple adamlıkları özellikle eski, içi boş mürver ağaçlarını severler, çünkü o ağaçlar ateşleri için baca görevi görür. Ve elbette, höyükte bir de tavşan deliği olur. Daha doğrusu, tıpkı bir tavşan deliğine benzer. Çevresinde tavşan pislikleri ve eğer Feeple adamlıkları özellikle yaratıcı bir günlerindeyse, belki birkaç parça tavşan kürkü bulunur.

Höyüğün içindeki Feeple dünyası biraz arı kovanına benzer, ama bir kovanda bulunandan çok daha az bal ve çok daha fazla iğne vardır burada.

Bunun sebebi, Feeple halkı içinde dişilerin, çok az olmasıdır. Belki bu yüzden, Feeple kadınları çok sık ve çok kısa sürede bir sürü bebek doğurur. Bebekler doğduklarında bezelye tanesi boyundadır, ama iyi beslenirlerse çok hızlı büyürler (Feeple halkı, bebekler için gerekli olan sütü çalabilmek için insanların yakınında yaşamayı tercih eder).

Kabilenin kraliçesine Kelda adı verilir. Kelda yaşlandığında kabilenin büyük kısmının annesi olur. Kocas, Koca Adam olarak

bilinir. Bir kız çocuğu doğduğu zaman –sık sık olan bir şey değildir bu– keldalığın sırlarını, onların deyişiyile *gizini* öğrenmek için, annesinin yanında kalır. Evlenecek yaşa geldiğinde *kabilesini terk etmek zorundadır*. Uzun yolculuğunda onu korumaları için, yanına erkek kardeşlerinden birkaçını alır.

Genellikle, keldası olmayan bir kabileye gider. Çok, çok nadiren, keldasız kalmış kabile yoksa, değişik kabilelerden FeeGLE adamlıkları toplar ve kendi ismi ve kendi höyüğü olan yeni bir kabile kurar. Kendine bir de koca seçer. Ondan sonra, kabile içinde onun sözü yasa olsa ve mutlak itaat görse de höyüğünden nadiren uzaklaşır. Kelda, kabilesinin hem kraliçesi hem tutsağıdır.

Ama bir kez, birkaç günlüğüne, bir insan kızı kelda oldu...

Narin mizacı olanlar için FeeGLE Sözlüğü:

Abidik gubidik: saçma, saçmalık

Alınyazına kısmet demek: kendisini bekleyen yazgıyla yüzleşmek

Amanın!: 'Aman Tanrım!' ile 'Sinirim tepemde ve birazdan sorun çıkacak' arasında değişen anlamları olan genel nida

Antika: tuhaf, garip

Bulut: Bana 'yorgun' anlamına geldiği söylendi.

Esrar: gizli şeyler

Eyvah: genel umutsizlik nidası

Fos: bkz. kofti

Kılçık: can sıkıcı kimse

Kıpkılçık: gerçekten can sıkıcı kimse

Kocakarı işi: bir cadının yaptığı her şey

Kocakarı: her yaştan cadı

Kocatıp: insan

Kofti: işe yaramaz kişi

Koyun: çimen yiyen ve 'mee' diyen yünlü şeyler. Diğer türle çok kolay karıştırılır.

Kubur: tuvalet

Muşmula: yaşlı kadın

Özel Koyun İlacı: Üzgünüm, ama muhtemelen kaçak imal edilmiş viski. Koyunlar üzerinde ne etkisi olduğunu kimse bilmiyor, ama bir damlasının çobana soguk kış gecelerinde, Feegle adamlıklarına ise her zaman iyi geldiği söylenir. Evde yapmaya kalkışmayın.

Vecibe: çok önemli, geleneklerin ve büyü'nün şart koştuğu görev. Kız ismi değil.

Bölüm 1

AYRILIK

Tepelerin üzerinden görünmez bir sis gibi, çıtırdayarak geldi. Bedensiz hareket etmek onu yoruyordu, bu yüzden çok yavaş süzülüyordu. Şimdi düşünmüyordu. Son düşüncesinin üzerinden aylar geçmişti, çünkü onun adına düşünme işini yapan beyin ölmüştü. Beyinler hep ölürdü zaten. Şimdi yine çıplaktı ve korkuyordu.

Çimenlerin üzerinde ağır ağır ilerleyen şey; yünlü, meleyen, beyaz yaratıklardan birinin içine saklanabilirdi. Ama onların beyinleri faydasızdı, çimenler ve meleyen başka şeyler yapmak dışında hiçbir şey düşünemiyorlardı. Hayır. Onlar iş görmezdi. Onun daha iyi bir zihne ihtiyacı vardı: güçlü bir zihne, kudretli bir zihne, onu güvende tutabilecek bir zihne.

Aramaya devam etti.

Yeni botlarından utandı: Kaskatı ve pasparlakular. Parlak botlar! Rezaletti bu. Temiz botlar deseniz, onlar farklıydı.

İçine su işlemesin diye botları birazcık cilalayabilirdiniz. Ama var olmayı hak etmek için botların iş görmesi gerekirdi. *Parlamamalıydılar.*

Tiffany Sızı, yatak odasındaki halının üzerinde durdu ve başını iki yana salladı. O botları bir an önce sürtüp eskitmeliydi.

Bir de yeni, kurdeleli hasır şapkası vardı. O konuda da şüpheler besliyordu.

Aynada kendine bakmaya çalıştı, ama kolay iş değildi, çünkü ayna lekeli, çatlak ve avuç içi kadardı. Aynayı etrafında gezdirerek kendini mümkün olduğunca çok görmeye çalışması ve gördüğü parçaların birbirine uyup uymadığını hatırlaması gerekiyordu.

Ama bugün, eh, normalde evde bu tür şeyler yapmazdı, ama bugün düzgün görünmesi önemliydi ve çevrede kimse olmadığından...

Aynayı yatağın yanındaki dingildek sehpaye koydu, lime lime olmuş halının ortasında durdu, gözlerini kapattı ve konuştu:

“Beni gör.”

Ve uzakta, tepelerin üzerinde, bedensiz ve zihinsiz olan, ama korkunç bir açlık ve dipsiz bir korku hisseden şey, gücü sezdi.

Bir burnu olsa havayı koklayabilirdi.

Aradı.

Buldu.

Ne tuhaf bir zihin, tıpkı iç içe geçmiş, gittikçe küçülen bir sürü zihin gibi! Ne kadar güçlü! Ne kadar yakın!

Hafifçe yön değiştirdi ve biraz daha hızlandı. Hareket ederken, sinek sürüsü gibi bir ses çıkarıyordu.

Koyunlar bir anlığına, göremedikleri, duyamadıkları ve kokusunu alamadıkları bir şey yüzünden huzursuzlanarak melediler...

... ve çimen çiğnemeye devam ettiler.

Tiffany gözlerini açtı. İşte oradaydı, kendinden bir iki metre uzakta. Kendi kafasının arkasını görebiliyordu.

Dikkatle, hareket eden 'kendisine' bakmadan, odada hareket etti, çünkü 'kendisine' bakarsa bu numaranın sona ereceğini öğrenmişti.

Bu şekilde hareket etmek oldukça zordu, ama sonunda kendi önüne geçti ve kendini tepeden tırnağa süzdü.

Kahverengi gözler ve onlara uygun kahverengi saçlar... Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. En azından saçları temizdi ve yüzünü yıkamıştı.

Üzerindeki yeni elbise, görüntüsünü biraz düzeltiyordu. Sızı ailesinde yeni giysiler almak o kadar sıra dışı bir şeydi ki! Elbette, 'içinde büyüsün' diye elbiseyi büyük almışlardı. Ama en azından açık yeşildi ve yere değmiyordu. Parlak botları ve hasır şapkasıyla tıpkı bir çiftçi kızı gibi görünüyordu, ilk işine gitmeye hazırlanan, oldukça saygın bir çiftçi kızı gibi... Bu kadarı, yeterli olmalıydı.

Buradan bakınca kafasındaki sivri tepeli şapkayı görebiliyordu, ancak dikkatli bakması gerekiyordu. Havada bir ısıltı gibiydi, gördüğünüz an kayboluyordu. Yeni hasır şapkası endişelendirmişti onu, ama sivri şapka hiç yokmuş gibi hasır şapkanın içinden geçivermişti.

Bunun sebebi, bir açıdan, var olmamasıydı. Şapka, yağmurlu havalar dışında görünmezdi. Güneş ve rüzgâr içinden geçip gidiyordu, ama yağmur ve kar bir şekilde onu görüyor, gerçek bir şapkaymış gibi davranıyordu.

Dünyadaki en harika cadı vermişti onu Tiffany'ye. Siyah elbise giyip siyah şapka takan; gözleri, hasta bir koyunun içinden geçen terebentin gibi içinize işleyen, gerçek bir cadı. Onu tanımak bir ödüldü.

Tiffany büyü yapmıştı, ciddi bir büyü. Yapmadan önce yapabildiğini, yaparken de ne olduğunu bilmiyordu. Yaptıktan sonra nasıl yaptığını anlamamıştı. Şimdi, nasıl yaptığını öğrenmek zorundaydı.

“Beni görme,” dedi. Kendi görüntüsü ya da her ne idiyse o –çünkü bu numarayı nasıl yaptığından da emin değildi– yok oldu.

Bunu yaptığı ilk seferde şok olmuştu. Ama kendini görmeyi her zaman kolay bulmuştu, en azından kafasının içinde. Tüm anıları, bir şeyler yapan ya da bir şeyler izleyen kendine dair küçük resimler gibiydi. Kafasının önündeki iki delikten bakan birinin göreceği resimler gibi değildi. İçinde, her zaman kendisini izleyen bir parça olmuştu.

Bayan Kene –bir başka cadıydı, ama Tiffany'ye şapkayı veren cadıdan daha kolay konuşabildiğiniz biriydi– bir cadının nasıl ‘mesafe koyacağını’ bilmesi gerektiğini ve yetenekleri arttıkça daha fazlasını öğreneceğini söylemişti. Bu yüzden Tiffany ‘kendini görme’ işinin bunun bir parçası olduğunu tahmin ediyordu.

Tiffany bazen, ‘beni gör’ meselesi hakkında Bayan Kene ile konuşması gerektiğini düşünüyordu. Kendi bedeninden çıkıyormuş ve çevrede dolaşabilen bir başka hayalet bedene sahip oluyormuş gibi hissediyordu. Hayalet, aşağıya bakıp gerçekten de hayalet bir beden olduğunu görmediği sürece işe yarıyordu. Bu olduğunda, içinde bir parça, paniğe kapılıyor, kendini hemen katı bedeninin içinde buluyordu. Tiffany sonunda bu becerisini kendine saklamaya karar vermişti. Bir öğretmene her şeyi de anlatmak gerekmiyordu. Hem, aynanız olmadığında işe yarayan bir numaraydı.

Bayan Kene, bir tür cadı bulucuydu. Cadılık bu şekilde işliyor gibiydi. Bazı cadılar, umut vadeden kızlara karşı gözlerini açık tutuyorlardı ve onların gelişmesine yardım edecek yaşlı cadılar buluyorlardı. Onlar nasıl yapacağınızı öğretmiyorlardı. Ne yaptığınızı, nasıl bileceğinizi öğretiyorlardı.

Cadılar biraz kedilere benziyorlardı. Birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanmıyorlardı ama, belki onlara ihtiyaç duyarlar diye, tüm diğer cadıların nerede olduğunu bilmekten çok hoşlanıyorlardı. Bunun sebebi, keh keh gülmeye

başladıklarında arkadaşlarının onları uyarmalarını istemeleri idi.

Cadılar pek çok şeyden korkmazlardı, Bayan Kene öyle söylemişti. Güçlü olanlar, bundan bahsetmekten hoşlanmasalar bile, *'kötü bir cadı olmaktan'* korkarlardı. Sırf sizin gücünüz var, başkalarının yok diye, küçük, dikkatsiz zalimliklere kaçmak, diğer insanların çok da önemli olmadığını düşünmek çok kolaydı. Doğru ve yanlış gibi fikirlerin sizin için geçerli olmadığını düşünmek çok kolaydı. Bu yolun sonunda kendinizi pastadan bir evde yapayalnız, salyalarınızı akıtarak keh keh gülerken ve burnunuzda sigiller büyütürken bulurdunuz.

Cadılar, başka cadıların kendilerini izlediğini bilmeye ihtiyaç duyarlardı.

Ve Tiffany'ye göre şapkanın orada olmasının sebebi buydu. Gözlerini kapadığı sürece, ona her dilediğinde dokunabiliyordu. O bir hatırlatıcıydı...

"Tiffany!" diye bağırdı annesi merdivenlerden yukarı. "Bayan Kene geldi!"

Dün, Tiffany, Sızı Nine'ye veda etmişti...

Eski çoban kulübesinin demir tekerlekleri tepelerde, çimenlere yarı gömülmüş duruyordu. Yamulmasına rağmen hâlâ ayakta olan koca göbekli soba, pastan kırmızılaşmıştı. Tebeşir tepeleri onları içine alıyordu, tıpkı Sızı Nine'nin kemiklerini aldığı gibi.

Kulübenin kalanı Nine'nin gömüldüğü gün yakılmıştı. Değil o kulübede bir gece geçirmek, hiçbir çoban ona girmeye bile cüret edemezdi. İnsanlar Sızı Nine'yi gözlerinde çok büyütmuşlerdi. Yerinin doldurulması zordu. Her mevsim, gece gündüz, Tebeşir ülkesi *oydu*: Tebeşir ülkesinin en iyi çobanı, en bilge kadını, onun hafızası. Eski botlar ve çuval bezinden önlükle dolaşan, pis kokulu eski bir pipo içen ve koyunlara ilaç diye terebentin veren bir ruhu vardı sanki artık yaylaların.

Çobanlar, Sızı Nine'nin mavi göğe lanet okuduğunu söylerlerdi. Küçük, yumak yumak beyaz yaz bulutlarına "Sızı Nine'nin küçük kuzuları" derlerdi. Bunu söylerken gülüyor olsalar da içlerinde bir parça buna inanırdı.

Hiçbir çoban o kulübede yaşamaya cüret edemezdi, hem de hiçbiri.

Bu yüzden çimenleri kesmişler, Sızı Nine'yi Tebeşir'e gömmüşler, iz bırakmamak için çimenleri sulamışlar, sonra kulübeyi yakmışlardı.

Koyun yünü, Neşeli Denizci tütünü ve terebentin...

Çoban kulübesinin kokusu bunlardan oluşuyordu, Sızı Nine'nin kokusu da... Bu tür şeyler insanın yüreğini dağlıyordu. Kulübenin sıcaklığına, sessizliğine ve güvenliğine geri dönmek için Tiffany'nin bunları koklaması yeterli oluyordu. Üzüldüğü zaman oraya gidiyordu, mutlu olduğu zaman oraya gidiyordu; Sızı Nine her zaman gülümsüyor,

ay yapıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. oban kulübesinde hiçbir kötü şey olamazdı. O, dünyaya karşı bir kaleydi. Şimdi, Nine gittikten sonra bile, Tiffany oraya gitmekten hoşlanıyordu.

Rüzgâr, çimenlerin üzerinde eserken ve koyun çanları uzaktan uzağa *tıngırdarken* Tiffany orada durdu.

“Benim...” boğazını temizledi, “benim gitmem gerek. Ben... ben doğru düzgün cadılık öğrenmeliyim ve artık burada bana öğretebilecek kimse yok, biliyorsun. Benim... tıpkı senin yaptığın gibi tepelere göz kulak olmam gerek. Ben bazı şeyler *yapabiliyorum*, ama ne yaptığımı *bilmiyorum*. Bayan Kene diyor ki, bilmediği şey insanı ldrebilmi. Bu işte senin kadar iyi olmak istiyorum. Geri döneceğim! Yakında döneceğim! Söz veriyorum, gittiğim zamankinden daha iyi biri olarak döneceğim!”

Bir esintinin yolundan saptırdığı mavi bir kelebek Tiffany’nin omzuna kondu, kanatlarını bir iki kez açıp kapattı, sonra uçup gitti.

Sızı Nine konuşurken kendini asla rahat hissetmezdi. Diğer insanların ip toplaması gibi o da sessizliği toplardı. Onun sessizliği her şeyi anlatırdı.

Tiffany, gözyaşları kuruyana kadar, bir süre daha orada kaldı, sonra tepeden indi. Tekerleklerin çevresinde kıvrılan ve koca göbekli sobanın bacasında ıslık alan, dinmek bilmez rüzgârı geride bıraktı. Yaşam devam ediyordu.

Tiffany gibi küçük kızların, birinin hizmetine girmesi sıra dışı değildi. Bir yerlerde hizmetçi olarak çalışmak anlamına geliyordu. Geleneksel olarak, yalnız yaşayan yaşlı bir hanıma yardım ederek başlıyordunuz. Yaşlı hanım çok para ödeyemiyordu, ama bu ilk işiniz olduğundan siz de fazla para almayı hak etmiyordunuz zaten.

Aslında Tiffany, Yuva Çiftliği'ni neredeyse tek başına idare ediyordu. Bir başkasının yardımına yalnızca büyük süt güğümlerini kaldırmak için ihtiyaç duyuyordu. Hizmetçilik yapmak istediği zaman annesi ve babası şaşırmıştı. Ama Tiffany'nin dediği gibi, herkes yapıyordu bunu. Dünyayı biraz görmüş oluyordunuz. Yeni insanlarla tanışıyordunuz. Bunun size neler yaşatacağını asla bilemiyordunuz.

Bu sonuncusu, annesini Tiffany'nin tarafına çeken kurnazca bir iddia olmuştu. Annesinin zengin teyzesi, bulaşıkçı olmak üzere evinden ayrılmış, sonra ev hizmetçisi olmuş, çalışarak kâhyalığa yükselmiş, bir uşakla evlenmişti. Şimdi güzel bir evde yaşıyordu. Bu güzel evin sahibi değildi. Onun yalnızca küçük bir kısmında yaşıyordu, ama neredeyse bir *hanımefendi* olmuştu.

Tiffany hanımefendi olmayı planlamıyordu. Zaten bütün bunlar aldatmacaydı. Bayan Kene de aldatmacanın bir parçasıydı.

Cadılıktan para kazanmanız yasaktır, bu yüzden bütün cadılar başka işler de yapıyordu. Bayan Kene aslında, öğretmen

kılığına girmiş bir cadıydı. Diğer gezgin öğretmenlerle birlikte yolculuk yapıyordu. Grup halinde köy köy dolaşıyorlar, yiyecek ve eski kıyafetler karşılığında kim isterse ona, ne isterse onu öğretiyorlardı.

Yolculuk yapmak için bu iyi bir yoldu, çünkü tebeşir ülkesinde kimse, cadılara güvenmezdi. Cadıların ay-ışıklı gecelerde donsuz dans ettiklerini düşünüyorlardı. (Tiffany bu konuda araştırma yapmıştı ve cadı olmak için bunu yapmak zorunda olmadığını öğrendiğinde biraz rahatlamıştı. İsterseniz yapabiliyordunuz; ama bütün ısırgan, diken ve kirpilerin tam olarak nerede olduğunu bildiğiniz zaman.)

Ama insanlar gezgin öğretmenlere de kuşkuyla bakıyordu. Onların tavuk aşırıldığını ve çocuk çaldığını –aslında bir açıdan doğrudu bu– söylüyorlardı. Cafcaflı arabalarıyla köyden köye gidiyor, kollarında deri koruyucular bulunan uzun cüppeler giyiyor, tuhaf düz şapkalar takıyor, kendi aralarında kimsenin anlamadığı, ‘*Alea jacta est*’ ve *Quid pro quo*” gibi kâfirce laflar kullanarak konuşuyorlardı. Bayan Kene için onların arasına saklanmak çok kolaydı. Sivri tepeli şapkası gizli cinstendi, gizli yaya basılmadığı sürece, kâğıttan çiçeklerle süslenmiş siyah bir hasır şapkaya benziyordu.

* *Geri dönüş yok* anlamında kullanılıyor. (Lat.) [Ç. N.]

** *Bedelsiz olmaz* şeklinde çevrilebilir. (Lat.) [Ç. N.]

Son bir senedir Tiffany'de beliren ani eğitim açlığı, anesini hem oldukça şaşırtmış hem de biraz endişelendirmişti. Köydeki insanlar biraz eğitimin iyi bir şey olduğunu, ama fazlasının huzursuzluğa yol açacağını düşünürdü.

Sonra, bir ay önce, mesaj gelmişti: *Hazır ol.*

Bayan Kene, çiçekli şapkasını takıp çiftliği ziyarete gelmiş, Bay ve Bayan Sızı'ya dağlarda yaşayan yaşlı bir hanımın Tiffany'nin *mükemmel* peynircilik kabiliyetini duyduğunu ve ayda dört lira karşılığında ona hizmetçilik önerdiğini açıklamıştı. Tiffany'nin kendi yatağı olacaktı ve Domuznöbeti Bayramı'nda bir hafta tatil yapabilecekti.

Tiffany anne babasını tanıyordu. Ayda üç lira biraz azdı, beş lira kuşku uyandıracak kadar yüksek gelirdi, ama peynircilik kabiliyeti fazladan parayı hak ederdi. Ve kendine ait bir yatağının olması çok hoş bir ayrıcalıktı. Tiffany'nin ablaları evden ayrılmadan önce, bir yatakta iki kardeşin yatması olağan bir şeydi. Gerçekten iyi bir öneriydi.

Anne babası Bayan Kene'den etkilenmiş ve biraz da korkmuşlardı, ama kendilerinden daha fazla bilgisi olan ve zor sözcükler kullanan insanların oldukça önemli insanlar olduklarına inanarak yetiştirilmişlerdi, bu yüzden kabul ettiler.

O gece yattıktan sonra, Tiffany onların konuşmalarına yanlışlıkla kulak misafiri oldu. Ters çevirdiğiniz bardağı yer tahtalarına dayarsanız ve kulağınızı yanlışlıkla bardağın dibine bastırırsanız aşağı katta konuşan insanlara yanlışlıkla kulak misafiri olmak çok kolaydı!

Babasının, Tiffany'nin gitmesine hiç de gerek olmadığını söylediğini duymuştu.

Annesi, bütün kızların dış dünyada neler olduğunu merak ettiğini, bu yüzden Tiffany'nin merakını gidermesine izin vermenin en iyisi olacağını söylemişti. Dahası, kafası iyi çalışan, çok becerikli bir kızdı o. Niye olmasındı ki; sıkı çalışırsa, bir gün tıpkı Hetty Teyze gibi önemli birinin hizmetçisi olmaması ve tuvaleti içeride olan bir evde yaşamaması için sebep göremiyordu.

Babası, yer silmenin her evde aynı olduğunu göreceğini söylemişti.

Annesi, eh, bu durumda canının sıkılacağını, sene dolduğunda eve döneceğini söylemiş, bu arada, kabiliyet ne demek, diye sormuştu.

Beceri, diye düşünmüştü Tiffany kendi kendine. Evde eski bir sözlük vardı, ama annesi asla kapağını açmazdı, çünkü onca sözcüğün görüntüsü onu altüst ederdi. Oysa Tiffany, sözlüğü baştan sona okumuştur.

Hepsi buydu, işte beklediği an gelmişti. Ondan önce tüm ablalarının giymiş olduğu eski botlarını bir parça temiz beze sarıyor, annesinin onun için satın aldığı, elden düşme bavula yerleştiriyordu. Bavul kötü kartondan ve kulak kiriyle karıştırılmış üzüm çekirdeklerinden yapılmış gibi görünüyordu ve bir iple bağlanması gerekiyordu.

Vedalaşmışlardı. Tiffany biraz ağlamıştı, annesi çok ağlamıştı ve küçük kardeşi Wentworth, ne olur ne olmaz,

belki biraz şeker alabilirim diye ağlamıştı. Tiffany'nin babası ağlamamıştı, ama ona gümüş bir dolar vermişti ve boğuk bir sesle her hafta mektup yazmasını söylemişti. Erkekler böyle ağlardı işte. Tiffany süthanedeki peynirlere, ağıldaki koyunlara, hatta kedi Sıçantorbası'na veda etmişti.

Sonra, peynirler ve kedi dışında herkes kapıda durmuş, ikisi tebeşir beyazı yoldan, köye varana kadar ona ve Bayan Kene'ye el sallamıştı, haa, koyunlar da yapmamıştı bunu.

Sonra, çakmaktaşlarına çarpan botlarının sesi ve yukarıdaki tarlakuşlarının sonsuz şarkıları dışında, sessizlik çökmüştü. Ağustos sonlarıydı ve hava çok sıcaktı. Yeni botları ayağını vuruyordu.

"Yerinde olsam çıkarırdım onları," dedi Bayan Kene, bir süre sonra.

Tiffany yolun kenarına oturdu ve eski botlarını bavuldan çıkardı. Yeni botlarının ayağını vurduğunu Bayan Kene'nin nereden bildiğini sormaya zahmet etmedi. Cadılar dikkat ederdi. Ayağından çıkmasın diye kat kat çorap giymek zorunda olmasına rağmen eski botları çok daha iyiydi ve onlarla yürümesi rahattı. Tiffany doğmadan çok önce yürüyordu onlar, bu işi nasıl yapacaklarını biliyorlardı.

"Bugün hiç... küçük adam görecektir miyiz?" diye devam etti Bayan Kene, yürümeye koyulduklarında.

"Bilmiyorum Bayan Kene," dedi Tiffany. "Gideceğimi bir ay önce söyledim. Senenin bu zamanında çok meşgul olurlar. Ama beni izleyen bir ikisi *her zaman* bulunur."

Bayan Kene çabucak çevresine bakındı. “Ben hiçbir şey göremiyorum,” dedi. “Duyamıyorum da.”

“Doğru. Burada olduklarını bu şekilde anlarsın,” dedi Tiffany. “Onlar beni izlerken ortalık hep daha sessiz olur. Ama sen yanımdayken kendilerini göstermezler. Kocakarı-lardan biraz korkuyorlar, cadılara verdikleri isim bu,” diye ekledi çabucak. “Kişisel bir şey değil.”

Bayan Kene içini çekti. “Ben küçük bir kızken ecinni görmeyi çok isterdim,” dedi. “Etrafa küçük süt tabakları koyardım. Elbette, daha sonra yapılması gereken şeyin bu olmadığını fark ettim.”

“Evet, sert içki kullanmalıydın,” dedi Tiffany.

Çalı çite baktı ve bir anlığına, kızıl saçların görünüp kaybolduğunu sandı. Bunun üzerine, biraz huzursuzca gülümsedi.

Tiffany, yalnızca birkaç günlüğüne de olsa, keldalık yapmıştı. Bir insan, peri kraliçesi olmaya bundan daha fazla yaklaşamazdı. İtiraf etmek gerekir ki ona kraliçe denmi-yordu ve ancak kavga arıyorsanız Nac Mac Feegle halkının yüzüne peri derdiniz. Diğer yandan, Nac Mac Feegle halkı, neşeli bir tarzda, zaten her zaman kavga arardı ve kavga edecek birini bulamadıkları zaman, birbirleriyle kavga ederlerdi. Yalnız kalmış bir Feegle, sırf formunu korumak için, kendi burnuna tekme atardı.

Teknik olarak, Peri Ülkesi'nde yaşadıkları bir zaman olmuştu, ama tahminen ayyaş oldukları için oradan

atılmışlardı. Bir kez keldaları olmuşsanız sizi hiç unutmadıklarından...

... her zaman buradaydılar.

Tebeşir yaylalarının yükseklerinde, halkalar çizen bir akbabanın sırtında ya da çiftlikte bir yerde her zaman bir Feegle olurdu. Ve Tiffany istese de istemese de ona göz kulak olurlar, yardım ederler, onu korurlardı. Tiffany bu konuda becerebildiğince nazik davranmıştı. Günlüğünü bir çekniecenin en dibine saklamış, tuvaletteki çatlakları kâğıt tomarları ile tıkamıştı ve yatak odasının yer tahtaları arasındaki aralıklar için de elinden geleni yapmıştı. Ne de olsa küçük *adamlar*dı onlar. Onu rahatsız etmemek için göze görünmemeye çalıştıklarından emindi, ama Tiffany onları bulmakta oldukça başarılı hale gelmişti.

Onlar Tiffany'nin dileklerini yerine getiriyorlardı, büyü perisi masallarındaki gibi üç dileği değil, sonunda hep sorun yaratan dilekleri de değil, sıradan, gündelik dilekleri. Nac Mac Feegle halkı son derece güçlü, korkusuz ve inanılmaz ölçüde hızlı bir halktı, ama insanların *söyledikleri* şeyin aslında *kastettikleri* şey olmadığını anlamakta pek iyi değillerdi. Bir gün, süthanedeyken Tiffany, "Keşke bu peyniri kesmek için daha keskin bir bıçak olsaydı," demişti ve daha cümlesini bitirmeden annesinin en keskin bıçağı masanın üzerinde, yanı başında sallanıyordu.

Keşke şu yağmur dinse, demek sorun değildi muhtemelen, çünkü Feegle halkı gerçek büyü yapamıyordu, ama

küçük, kararlı, güçlü, korkusuz, hızlı ve canları çektiğinde birilerini bir güzel tekmeleyebilecek adamlar tarafından yerine getirilebilecek şeyler dilememeye dikkat etmeyi öğrenmişti Tiffany.

Bir şey dilemeden önce düşünmesi gerekiyordu. Sesli olarak, keşke yakışıklı bir prensle evlensem, diyecek biri değildi, ama diyecek olursa, kapıyı açtığında karşısında şaşkın bir prens, bağlanmış bir rahip ve neşeyle sırıtan, sağdıç olmaya hazır bir Nac Mac Feegle adamcığı bulacağını bildiğinden, ağzından çıkan sözlere dikkat ediyordu. Ama, gelişigüzel bir şekilde de olsa işe yarıyordu.

Tiffany, ailesinin ihtiyaç duymadığı, ama minik bir halk için faydalı olabilecek şeyleri ortalıklarda bırakır olmuştu; örneğin küçük çay kaşıkları, igneler, bir Feegle için güzel bir banyo küveti olabilecek bir çorba çanağı ve imayı anlamamaları olasılığına karşın, yine de biraz sabun. Feegle halkı sabun çalmıyordu.

Tebeşir yaylalarındaki eski höyüğe en son, kabilenin Koca Adam'ı Herhangibir Rob ile Uzungöllü Jeannie'nin düğününe katılmak için gitmişti. Jeannie yeni kelda olacak, hayatının geri kalanını höyükte geçirecek, bir kraliçe arı gibi bir sürü bebek doğuracaktı.

Düğün için diğer kabileden de Feegle adamcıkları gelmişti, çünkü Feegle halkının partiden daha çok sevdiği bir şey varsa, o da daha büyük bir partiydi ve daha büyük bir partiden daha iyi bir şey varsa, o da içki paralarını

başkasının ödediği daha büyük bir partiydi. Dürüst olmak gerekirse, oradaki en uzun boylu kişiden on kat daha uzun olduğu için Tiffany biraz yersiz kaçtığını hissetmişti, ama herkes ona çok iyi davranmıştı ve Herhangibir Rob onun hakkında bir konuşma yapmış, ona “bizim iyi koca mini genç kocakarımız” dedikten sonra yüzüstü pudinge düşmüştü. Çok sıcak ve çok gürültülü bir kutlama olmuştu, ama Jeannie, Herhangibir Rob’u kucığına alıp yerde duran minik çalı süpürgesinin üzerinden geçtiği zaman alkışlara o da katılmıştı. Geleneksel olarak gelin ve damat çalı süpürgesinin üzerinden atlamalıydı, ama yine geleneksel olarak kendine saygısı olan hiçbir Feegle, düğün gününde ayık kalmazdı.

Gelinin kabilesi ve damadın kabilesi arasında yapılacak ve cuma gününe kadar sürebilecek geleneksel kavga yüzünden düğünden o sırada ayrılmasının iyi bir fikir olacağı konusunda önceden uyarılmıştı.

Tiffany eğilerek Jeannie’ye selam vermişti, çünkü kocakarılar böyle yapardı. Onu bir güzel süzmüştü. Küçük, tatlı ve çok güzel bir Feegle kadıncığıydı. Aynı zamanda, gözlerinde bir ışıltı ve çenesini kaldırmada belli bir gurur vardı. Nac Mac Feegle kızları çok nadir doğardı ve bir gün kelda olacaklarını bilerek büyürlerdi. Herhangibir Rob’un evlilik hayatının, düşündüğünden daha zorlu olacağını hissetmişti Tiffany.

Onları geride bıraktığına üzülecekti, ama *o kadar da* değil. Bir açıdan hoştular, ama bir süre sonra insanın sinirine

dokunmaya başlıyorlardı. Hem, artık on bir yaşındaydı ve belli bir yaştan sonra, minik adamlarla konuşmak için yerdeki deliklerden geçmemesi gerektiğini hissediyordu.

Dahası, Jeannie'nin ona fırlattığı bakış saf zehirdendi. Tiffany bunu, özel bir çaba göstermeden anlamıştı. Kısa bir süreliğine de olsa, Tiffany kabilenin keldalığını yapmıştı. Aynı zamanda, bir tür siyasi hile olsa da Herhangibir Rob ile evlenmek üzere nişanlanmıştı. Jeannie bütün bunları biliyordu ve o bakış şöyle demişti: *O benim. Burası benim. Seni burada istemiyorum! Uzak dur!*

Yolda Tiffany ve Bayan Kene'yi bir sessizlik halkası izliyordu, çünkü normalde çalıların içinde hışırdayan şeyler, Nac Mac Feegle adamlıkları varken çok sessiz duruyordu.

Küçük köyün çayırına ulaştılar ve nakliye arabasını beklemek için oturdular. Araba yürüyüş hızından birazcık daha hızlı gidiyordu ve lkigömlek köyüne beş saatte varacaktı. Tiffany'nin anne babası, o köyde daha büyük bir yolcu arabasına binip ta uzak dağlara ve ötesine gideceklerini sanıyorlardı.

Tiffany, arabanın geldiğini gördüğünde çayırdaki sesleri duydu. Döndü ve yüreği aynı anda hem sıçradı hem büzüldü sanki.

Gelen Roland'dı, Baron'un oğlu. Güzel, siyah bir ata binmişti. Daha at durmadan Roland yere atladı ve mahcup mahcup baktı.

“Ah, şurada çok güzel ve ilginç bir... bir... kocaman taş gördüm,” dedi Bayan Kene, mide bulandırıcı ölçüde tatlı bir sesle. “Gidip bir bakayım, olmaz mı?”

Bunu yaptığı için Tiffany onu *çimdikleyebilirdi*.

“Şey, gidiyorsun demek,” dedi Roland, Bayan Kene hızla uzaklaşırken.

“Evet,” dedi Tiffany.

Roland gerginlikten patlayacakmış gibi görünüyordu.

“Bunu senin için getirdim,” dedi. “Şeyde, ee, Yelp’te yaşayan bir adama yaptırdım.” Yumuşak kâğıda sarılı bir paket uzattı.

Tiffany paketi aldı ve dikkatle cebine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi ve hafifçe diz kırdı. Bir asille karşılaşmanızda yapmanız gereken şey buydu, ama Roland kızardı ve kekelemeye başladı.

“A... aslında daha sonra aç,” dedi Roland. “Şey, umarım beğenirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Tiffany tatlı tatlı.

“Araba geldi. Ee... arabayı kaçırmak istemezsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Tiffany ve sırf yarattığı etki yüzünden bir daha diz kırdı. Biraz zalimceydi, ama bazen zalim olmak gerekirdi.

Arabayı kaçırmak çok zordu. Hızlı koşarsanız ona kolaylıkla yetişebilirdiniz. O kadar yavaş giderdi ki durması asla sürpriz olmazdı.

Koltuk yoktu. Nakliyeciler iki günde bir köyleri dolaşır, paketleri ve bazen de insanları taşırdı. Meyve kutuları ve kumaş topları arasında rahat edecek bir yer bulurdunuz.

Tiffany arabanın arkasına oturdu, eski botlarını kenardan sarkıttı ve araba düzensiz yolda sarsılırken ileri geri sallanmaya başladı.

Bayan Kene yanına oturdu. Siyah elbisesi kısa zamanda dizlerine dek tebeşir tozuna bulanmıştı.

Tiffany, araba gözden kaybolana dek Roland'ın atına binmediğini fark etti.

Bayan Kene'yi tanıyordu. Şu anda soru sormak için *pathy* olmalıydı, çünkü cadılar bir şeyleri bilmemekten nefret ederler. Gerçekten de köy arkada kaldığında Bayan Kene uzun uzun kıpırdandıktan ve boğazını temizledikten sonra sordu:

“Açmayacak mısınız?”

“Neyi açmayacak mıyım?” dedi Tiffany, ona bakmadan.

“Oğlan sana bir armağan verdi,” dedi Bayan Kene.

“İlginç bir taşı incelediğini sanıyordum, Bayan Kene,” dedi Tiffany suçlarcasına.

“Eh, pek ilginç değildi.” dedi Bayan Kene, hiç utanmadan. “Ee... açmayacak mısınız?”

“Daha sonra açacağım,” dedi Tiffany. Şu anda Roland hakkında bir tartışma istemiyordu. Aslında, hiçbir zaman istemiyordu.

Aslında ondan hoşlanıyordu. Onu Periler Kraliçesi'nin ülkesinde bulmuştu ve kurtarmıştı, ama bu zamanın büyük

kısımında Roland baygındı. Sinirleri tepesinde bir Nac Mac Feegle halkı ile ani bir karşılaşma insanda bu etkiyi bırakabilirdi. *Elbette*, kimse yalana başvurmadan, köydeki herkes *Roland*'ın *Tiffany*'yi kurtardığı fikrine kapılmıştı. Kızartma tavasıyla silahlanmış dokuz yaşında bir kız çocuğu, kılıcı olan on üç yaşında bir oğlan çocuğunu kurtaramazdı, değil mi?

Tiffany buna aldırış etmemişti. Bu açıklama insanların, Tiffany'nin yanıt vermek istemediği ya da ne yanıt vereceğini bilemediği çok fazla soru sormasını engellemişti. Ama Roland, çevresinde dolanmaya başlamıştı. Tiffany yürüyüşe çıktığında, tesadüf olamayacak kadar çok kez karşılaşmıştı onunla ve Roland hep Tiffany'nin gittiği köy etkinliklerine katılıyor gibiydi. Oğlan hep nazik davranıyordu, ama tekme yemiş köpek yavrusu gibi görünmesine dayanamıyordu Tiffany.

İtiraf etmek gerekirdi, gerçekten de itiraf etmek gerekmişti, eskisi kadar ahmak değildi. Diğer yandan, en başta çok fazla ahmaktı.

Ve sonra düşündü, At... Ve nedenini merak etti. Ta ki gözleri manzaraya bakarken beyninin geçmişe baktığını fark edene kadar...

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi Bayan Kene.

Tiffany onu eski bir dost gibi karşıladı. Tepelerin bu yanında, Tebeşir aniden ovalardan yükseliyordu. Alçalan yaylaların arasına sıkışmış küçük vadinin oluşturduğu kıvrımda bir oyma vardı. Çimenler uzun, akıcı çizgiler halinde

kesilmişti ve geriye kalan çıplak tebeşir, bir hayvan şeklini almıştı.

“Beyaz At bu,” dedi Tiffany.

“Neden öyle diyorlar ona?” dedi Bayan Kene.

Tiffany ona baktı.

“Tebeşir beyaz olduğundan?” diye yine kendi yanıtladı Bayan Kene, aptal gibi konuşmamaya çalışarak. “Hayır, demek istediğim, neden ona at diyorlar? Bir ata *benzemiyor*. O yalnızca... kıvrımlı çizgiler...”

... hareket ediyormuş gibi görünen çizgiler, diye düşündü Tiffany.

İnsanlar, Beyaz At'ın eski günlerde, taş halkalarını diken ve krallarını büyük toprak tümseklerinin altına gömen kişiler tarafından çimene oyulduğunu söylüyordu. Ve At'ı bu küçük vadinin sonuna, gerçek bir attan on kat büyük boyda oymuşlardı ve ona doğru zihinsel halde bakmazsanız şekli de yanlıştı. Ama onlar atları biliyor olmalıydılar. Muhtemelen atları vardı, onları her gün görüyor olmalıydılar ve sırf çok uzun zaman önce yaşamış olmaları onların aptal insanlar oldukları anlamına gelmiyordu.

Tiffany bir kez, bir koyun fuarı için ta buraya kadar geldiklerinde babasına At'ın görünüşünü sormuştu ve babası ona, kendisi küçük bir çocukken Sızı Nine'nin kendisine söylediklerini söylemişti. Nine'nin söylediklerini kelimesi kelimesine aktarmıştı ve Tiffany de şimdi aynısını yapıyordu.

“O, bir atın nasıl göründüğü değil,” dedi Tiffany. “O, bir atın ne olduğu.”

“Ah,” dedi Bayan Kene. Ama cadı olmanın yanında bir de öğretmen olduğundan ve muhtemelen kendine hakim olamadığından ekledi, “Ama aslında tuhaftır, resmi olarak beyaz at diye bir şey yoktur. Onlara kır at denir.”*

“Evet, biliyorum,” dedi Tiffany. “Ama bu beyaz,” diye ekledi ifadesiz bir sesle.

Bu, Bayan Kene’yi bir süreliğine susturdu, ama aklında bir şey var gibiydi.

“Tebeşir’den ayrıldığın için üzülüyorsundur, değil mi?” dedi, araba tangir tungur ilerlerken.

“Hayır,” dedi Tiffany.

“Üzülmen doğal,” dedi Bayan Kene.

“Teşekkür ederim, ama gerçekten üzgün değilim,” dedi Tiffany.

“Birazcık ağlamak istiyorsan, gözüne toz kaçmış falan gibi yapman gerekmez...”

“Aslında, ben iyiyim,” dedi Tiffany. “Gerçekten.”

“Biliyorsun, o tür şeyleri içinde biriktirirsen, daha sonra sana büyük zarar verebilir.”

“Biriktirmiyorum Bayan Kene.”

* Bunu söylemek zorundaydı, çünkü o hem cadı hem öğretmendi ve bu korkunç bir birleşimdir. Onlar her şeyin *doğru* ve *düzgün* olmasını ister. Bir cadıyı altüst etmek istiyorsanız tilsünlerle ve büyülerle uğraşmanız gerekmez. Onu, duvarında hafif çarpık duran bir resmin olduğu bir odaya koyun ve kıvranmasını izleyin.

Aslında Tiffany ağlamamasına biraz şaşırmıştı, ama bunu Bayan Kene'ye söyleyecek değildi. Kafasının içinde, gözyaşlarına boğulmak için bir tür boşluk bırakmıştı, ama boşluk dolmuyordu. Belki de bütün o duyguları ve kuşku-ları paketleyip tepedeki koca göbekli sobanın yanına bırak-tığı içindi.

“Ve elbette, şu anda biraz canın sıkkınsa aldığın hediye-yi açabilirsin...” diye şansını denedi Bayan Kene.

“Bana Bayan Düzgün'den bahset,” dedi Tiffany çabucak. Yanında kalacağı hanım hakkında, ismi ve adresi dışında hiçbir şey bilmiyordu, ama ‘Bayan Düzgün, Kayıp Adam Yolu’ndaki ölü meşe ağacının yakınında bulunan orman-daki kulûbe, yüksek çıkıntı. Evde yoksam mektupları ka-pının yanındaki eski botun içine bırakıverin’ gibi bir adres kesinlikle bir şeyler düşündürüyordu.

“Bayan Düzgün, evet,” dedi Bayan Kene, pes ederek. “Şey, evet. Aslında çok yaşlı değil, ama evde üçüncü bir çift el olmasından mutluluk duyacağını söylüyor.”

Bayan Kene bile olsanız, Tiffany'den bir şey saklaya-mazdınız.

“Demek yanında biri var zaten, öyle mi?” dedi.

“Şey... hayır. Tam olarak değil,” dedi Bayan Kene.

“O zaman dört kolu mu var?” dedi Tiffany, Bayan Kene konudan kaçınmaya çalışan biri gibi konuşmuştu.

Bayan Kene içini çekti. Sözlerinize her zaman dikkat eden biriyle konuşmak zordu. İnsanın sinirini bozuyordu.

“Onunla tanışana kadar beklesen daha iyi,” dedi. “Sana ne söylesem yanlış fikir edineceksin. Onunla iyi anlaşacağından eminim. İnsanlara karşı çok iyidir ve boş zamanlarında araştırma cadılığı yapar. Arı kovanları vardır, bir de keçileri. Keçi sütünün içinde bulunan homojenize yağlar sayesinde, gerçekten çok iyi olduğuna inanıyorum.”

“Araştırma cadıları ne yapar?” diye sordu Tiffany.

“Ah, çok eski bir zanaattır. Eski büyülerin gerçekten nasıl yapıldığını öğrenerek yeni büyüler bulmaya çalışır. Yarasa kulağı ve kurbağa parmağı gibi şeyleri bilirsin, değil mi? Asla işe yaramazlar, ama Bayan Düzgün bunun sebebinin ne tür bir kurbağa ya da hangi parmak olduğunu bilmememiz...”

“Özür dilerim, ama ben kimsenin masum kurbağaları ve yarasaları doğramasına yardım etmeyeceğim,” dedi Tiffany kararlılıkla.

“Ah, yo, onları öldürmez ki!” dedi Bayan Kene telaşla. “Yalnızca doğal yollardan ölmüş, ezilmiş ya da intihar etmiş yaratıkları kullanır. Kurbağalar zaman zaman büyük ruhsal çöküntü yaşayabiliyorlar.”

Araba; beyaz, tozlu yolda sallana sallana uzaklaştı, gözden kayboldu.

Hiçbir şey olmadı. Tarlakuşları ötüşüyorlardı, o kadar yüksektydiler ki görünmüyorlardı. Hava, çimen tohumu doluydu. Tebeşir’in yükseklerinde koyunlar meliyordu.

Ve sonra yoldan bir şey yaklaştı. Küçük, ağır bir hortum gibi hareket ediyordu, bu yüzden yalnızca toz kalktığı zaman görülebiliyordu. Gelip geçerken, bir sinek sürüsü gibi ses çıkarıyordu.

Sonra o da tepenin aşağısında kayboldu...

Bir süre sonra, uzun otların arasından, yerden, bir konuşma duyuldu: “Agh, amanın! Gerrrçekten de onun peşinde!”

İkinci bir ses yanıt verdi: “Yaşlı kocakarı onu görür heralde, diil mi?”

“Ne? Öğretmen kocakarı mı? O dooru düzgün bi kocakarı diil ki!”

“Onca çiçeen altında sivri bi şapkası var, Koca Yan,” dedi ikinci ses, paylarcasına. “Kendi gözlerimle gördüm. Mini bi yaya basınca sivri tepe çıkıyo!”

“Ah, he ye, Hamish, okuma yazma işini iyi yapıyodur heralde, ama kitaplarda olmıyan şeyleri bilmiyo. O ortalar-dayken de ben kendimi göstermiyom. Bi adam hakkında bi şeyler yazabilcek türden biri o! Hadi gel, gidip keldayı bulalım!”

Tebeşir'deki Nac Mac Feegle adamcıklarının yazıdan nefret etmesi için onların her tür sebebi vardı, ama en önemlisi şuydu: yazı kalıcıydı. Sözcükleri sıkı sıkı bağlardı. Bir adam aklından geçeni söylerdi ve pis bir mini kıpılcık onları yazardı ve ondan sonra kim bilir o sözcüklerle ne yapardı? Adamın gölgesini duvara çivilesen olurdu!

Ama şimdi yeni bir keldaları vardı ve yeni kelda, yeni fikirler getirirdi. İşler böyle yürürdü. Bu, bir kabilenin adetlerinin çok durağan olmasını engellerdi. Kelda Jeannie dağlarda yaşayan Uzungöl kabilesindendi ve onlar bir şeyler yazıyorlardı.

Kelda, kocasının neden yazmadığını anlamıyordu. Ve Herhangibir Rob, Jeannie'nin tam bir kelda olduğunu öğreniyordu artık.

Alnından ter damlıyordu. Bir kez tek başına bir kurtla savaşırmıştı ve tek eli arkasında bağlıyken, gözleri kapalı yapabiliirdi aynısını. Yeter ki, şu anda yapmakta olduğu işi yapmaya devam etmesin!

Yazı yazmanın ilk iki kuralını, anladığı şekliyle öğrenmişti:

- 1) Biraz kâğıt çal.
- 2) Bir kurşunkalem çal.

Ne yazık ki öğrenecek daha çok şey vardı.

Şimdi, kısacık kalmış kurşunkalemi iki eliyle tutmuş, erkek kardeşlerinden ikisi onu oda duvarına iğnelenmiş kâğıt parçasına –çiftlikten çalınmış, eski bir koyun çanı faturasıydı– doğru iterken arkaya doğru yaslanmıştı. Kabilenin kalanı, duvarlardaki balkonlardan, büyülenmiş bir halde ve dehşet içinde izliyordu.

“Belki yavaş yavaş öğrenmem lazım,” diye itiraz etti, topukları höyüğün sıkı toprak zemininde küçük oyuklar

bırakırken. “Belki şu vürgüllerden ve noktacıklardan birini yapabilirim...”

“Koca Adam sensin, Herhangibi Rob, bu yüzden yazı yazmayı ilk öörenen sen olmalısın,” dedi Jeannie. “Kendi ismini bile yazamıyan bi kocam olamaz. Sana harfleri gösterdim, diil mi?”

“He ye kadın, pis, eeri büürü şeylerdi!” diye hırladı Rob. “O, Ş denen şeye hiç güvenmedim. O harf, adamın canını yakmak için fırsat kolluyo. linesi var o harfin!”

“Sen kurşunkalemi kaada tut, ben sana ne işaret yapcaamı söölerim,” dedi Jeannie, kollarını kavuşturarak.

“He ye, ama yazı dediin bir dolu dertten başka bişii diil,” dedi Rob. “Yazılmış bi sözcük adamı ipe götürür!”

“Öfff, kes artık! Çok kolay!” diye terslendi Jeannie. “Kocatip bebeleri bile yapabiliyo ve sen yetişkin bi Feegle adamısın!”

“Hem yazı dediin, adamın sözcüklerini o öldükten sonra bile tekrarlar!” dedi Herhangibir Rob, kötü ruhları kovalamaya çalışmış gibi kurşunkalemi sallayarak. “Bunun iyi bi şey olduunu sööliyemezsin bana!”

“Ah, demek harflerden *korkuyon*, ööle mi?” dedi Jeannie kurnazlıkla. “Ah, tamam o zaman. Bütün koca adamlar bi şeyden korkar. Al kalemi ondan Wullie. Bi adamdan korkularıyla yüzleşmesini istiyemezsin.”

Kaçık Wullie huzursuzluk içinde kalemi erkek kardeşinden alırken höyüğün içinde bir sessizlik oldu. Boncuk

gözlerin her biri Herhangibir Rob'a çevrilmişti. Rob'un elleri açılıp kapandı. Boş kâğıda dik dik bakarak derin derin nefes almaya başladı. Çenesini çıkarttı.

"Agh, sen korrrrkunç bi kadınsın, Jeannie Mac Feegle!" dedi sonunda. Ellerine tükürdü ve kalemi Kaçık Wullie'nin elinden kapı. "Ver şu ceennem aletini bana! O harfler onlara neyin çarptığını anlamıycaklar!"

"İşte benim cesur kocam!" dedi Jeannie, Rob kâğıda yanaşırken. "Tamam madem. İlk harf R. Yürüyen şişko bi adama benziyen, hatırladın mı?"

Toplanan ecinniler Herhangibir Rob'un ölkeyle homurdanarak ve dilini ağzının köşesinden çıkararak, kalemi harflerin kıvrım ve çizgileri üzerinde sürüklemesini izlediler. Rob her harften sonra beklenti içinde keldaya bakıyordu.

"İşte bu," dedi kelda sonunda. "İyi iş başardın!"

Herhangibir Rob geriye çekildi ve eleştirircesine kâğıda baktı.

"Hepsi bu mu?" dedi.

"He ye," dedi Jeannie. "Kendi adını yazdın, Herhangibi Rob!"

Rob yine harflere baktı. "Şindi hapse mi gitçem?" dedi.

Jeannie'nin yanından nazik bir öksürme sesi geldi. Kurbağaya aitti. Kurbağaların isimlerle işi olmadığı için başka ismi yoktu. İnsanların farklı şekilde düşünmesine sebep olan kötücül güçlere rağmen, örneğin, Kurbağa Kubi adlı hiçbir kurbağa olmamıştı. Olan türden bir şey değildi işte.

Bu kurbağa eskiden bir avukattı (bir insan avukat; kurbağalar avukatsız da yaşayabilir). Aslında onu bir su kurbağasına çevirmeyi hedefleyen, ama aradaki farkı pek bilmeyen bir iyilik perisi tarafından kara kurbağasına dönüştürülmüştü. Şimdi Feegle höyüğünde yaşıyor, solucan yiyor, zorlu düşünme işlerinde onlara yardım ediyordu.

“Sana daha önce de söyledim, Bay Herhangibir, *sırf* ismini yazman hiç sorun yaratmaz,” dedi. “Herhangibir Rob sözcüklerinde yasadışı bir şey yok. Elbette,” kurbağa hafifçe, yasal bir biçimde öksürdü, “bir talimat olarak, Rob Herhangi Biri şeklinde telaffuz edilmemişe!”

Feegle adamcıklarının hiçbirisi gülmedi. Onlar mizahlarının biraz daha, eh, gülünç olmasını isterdi.

Herhangibir Rob kendi titrek elyazısına baktı. “Bu benim ismim, ööle mi?”

“Kesinlikle öyle, Bay Herhangibir.”

“Ve hiçbi kötü şey olmuyo,” diye belirtti Rob. Daha yakından baktı. “Benim ismim olduunu nerden anlıyon?”

“Ah, bu işin okuma kısmı,” dedi Jeannie.

“Harfçiklerin kellenin içinde ses çıkardı kısım mı?” dedi Rob.

“İşte numarası bu,” dedi kurbağa. “Ama sen ilk önce işin *fiziksel* kısmıyla başlarsın, demiştik.”

“Sırf yazmayı öğrensem ve okumayı başkasına bıraksam olmaz mı?” diye sordu Rob, umutsuz bir tavırla.

"Hayır, benim erkeem ikisini de yapmalı," dedi Jeannie, kollarını kavuşturarak. Dişi bir Feegle bunu yaptığında hiç unut kalmamış demektir.

"Agh, insanın karısının bi kurbaayla birlik olması korkunç bişii," dedi Rob, başını iki yana sallayarak. Ama dönüp pis kâğıda baktığında yüzünde biraz gurur vardı.

"Yine de, bu benim ismim, diil mi?" dedi sırtarak.

Jeannie başını salladı.

"Orada, tek başına ve Aranıyo afişi üzerinde falan diil. Benim ismim, benim tarafımdan çizilmiş."

"Evet Rob," dedi kelda.

"Benim ismim, benim burnumun dibinde. Hiçbi kılçık onunla ilgili bişii yapamaz, diil mi? Ben ismimi güzelce saalamana aldım, diil mi?"

Jeannie kurbağaya baktı, kurbağa omuzlarını silktilti. Feegle halkını tanıyan çoğu kişi, beyin kısmının daha çok kadinlarda olduğunu bilirdi.

"Kendi ismini kimsenin dokunamıycaa bi yerde saalamamış adama adam derler," dedi Herhangibir Rob. "İşte bu ciddi büyü..."

"R harfi yanlış tarafa bakıyor ve Herhangibi yazarken A ve H harflerini unuttun," dedi Jeannie, çünkü bir erkeğin gururdan patlamasını önlemek, karısının görevidir.

"Agh, kadın, şişman adamın ne yöne yürüdüğünü bilmiyodum," dedi Rob, elini havalı havalı sallayarak. "Şişman adama güvenemezsin. Bu biz, yazıcı adamların bildiini

türden bişiidir. Bi gün o yöne yürür, ertesi gün *bu* yöne yürüyebilir.”

Kendi ismine bakarak gülümsedi:

ERhNGİBİ ROB

“Hem, o Herhangibi Rob meselesini yanlış bildiinden eminim,” diye devam etti. “Eminim aslında ERNGİBİ olmalıydı. O zaman Errnnnn... giiii... biiiii oluyo, gördün mü? Çok mantıklı!”

Kurşunkalemi saçlarına soktu ve meydan okurcasına keldaya baktı.

Jeannie içini çekti. Yedi yüz erkek kardeşle büyümüştü ve nasıl düşündüklerini bilirdi: Oldukça hızlı, ama yanlış yönde. Ve düşüncelerini çevrelerindeki dünyaya göre düzenleyemezlerse, dünyayı kendi düşüncelerine göre düzenlerlerdi. Normalde, demişti annesi ona, itiraz etmemek en iyisidir.

Aslında, Uzungöl kabilesindeki Feegle adanıcıklarının yalnızca yarının düzinesi iyi okuma yazma biliyordu. Okumak ve yazmak, tuhaf hobiler sayılıyordu. Hem, sabah yattıktan kalktıgınızda ne işe yarıyorlardı ki? Bir alabalıkla güreş tutmak, bir tavşanın kafasına vurup bayıltmak ya da sarhoş olmak için onları bilmenize gerek yoktu. Rüzgâr okunamazdı ve suya yazı yazılmazdı.

Ama yazılan şeyler kalıcı olurdu. Onlar, tuhaf şeyler görmüş, tuhaf keşifler yapmış ve uzun zaman önce ölmüş olan

İçegle adamcıklarının sesleriydi. Bunu onaylayıp onaylamamanız, bunun ne kadar ürkütücü olduğunu düşünmenize bağlıydı. Uzungöl kabilesi onaylıyordu. Jeannie, yeni kabilesi için de her şeyin en iyisini istiyordu.

Genç bir kelda olmak kolay değildi. Yanınızda, koruma olarak yalnızca birkaç erkek kardeşinizle yeni bir kabileye geliyor, bir erkekle evleniyor, yüzlerce kayınbirader ediniyordunuz. Üzerinde düşünürseniz can sıkıcı olabiliyordu. Uzungöl'deki adada en azından annesiyle konuşabiliyordu, ama bir kelda asla evine dönmezdi.

Koruması olan erkek kardeşleri dışında, kelda yapayalnızdı.

Jeannie evini özlemişti, yalnızlık çekiyordu ve gelecekten korkuyordu. İşte bu yüzden her şeyi yanlış anlamak üzereydi...

"Rob!"

Hamish ve Koca Yan, höyüğün girişi olan sahte tavşan deliğinden teker meker içeri daldılar.

Herhangibir Rob dik dik baktı onlara. "Biz ebediyatla uğraşıyoruz," dedi.

"Evet Rob, ama dediğin gibi koca mini genç kocakarıyı saa salim uurladık, ama peşinde bi Kovan var!" diye patladı Hamish.

"Emin misin?" dedi Rob, kalemi bırakarak. "Bu dünyada hiç duymadıydım onları!"

"Ah, he ye," dedi Koca Yan. "Uuultusu dişlerimi kamaştırdı!"

"Peki ona s  lemedin mi, seni ka ık?" dedi Rob.

"Yanında başka bi kocakarı var Rob," dedi Koca Yan.
"Eyitmen cadı."

"Bayan Kene mi?" dedi kurbağa.

"He ye, suratı yoourt tarlasına benzeyen," dedi Koca Yan. "Hem, kendimizi g  stermememizi s  lemi tin Rob."

"He ye, şey, bu farklı..." diye başladı Herhangibir Rob, ama durdu.

Koca olmasının üzerinden çok zaman geçmemişti, ama evli erkeklerin beynine bir sürü fazladan sezgi eklenir ve bunlardan bir tanesi, ona gırtlağına dek belaya g m ld  n  söyler.

Jeannie ayağını yere vuruyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Yüzünde, kadınların da evlendiklerinde öğrendikleri, 'Evet, ba ın büyük belada ve kendini belaya daha fazla g mmene izin vereceğim,' der gibi görünen, özel bir g l m seme vardı.

"Bu koca mini kocakarı meselesi nedir?" dedi, Kemirgenler İçin Suikast Okulu'nda eğitim görmüş bir fare kadar hafif ve uysal bir sesle.

"Ah, ya, agh, şey, he ye..." diye başladı Rob, yüzü ası olarak. "Hatırlamadın mı hayatım? D  n m ze de geldi. Bi iki gönlüne keldamız olduydu, biliyon. Eski kelda Yaşayanların Dünyası'na gitmeden hemen önce bunu yap aana yemin ettirdiydi," diye ekledi, son keldanın dileklerinden bahsetmek, yaklaşan fırtınayı yolundan saptırabilir

diye. "Bizim kocakarımız oldu için ona göz kulak olmak iyi olabilir, biliyon ve..."

Jeannie'nin yüzündeki ifadeye bakarken Herhangibir Rob'un sesi solup gitti.

"Gerçek bi kelda Koca Adam'la evlenmelidir," dedi Jeannie. "Tıpkı benim seninle evlendiim gibi, Herhangibi Rob Feegle. Sana iyi bir eş olmadım mı?"

"Ah, iyi, çok iyi," diye hırıldadı Rob. "Ama..."

"Hem, iki kadınla evli olamazsın, çünkü bu yasa dışıdır, diil mi?" dedi Jeannie, tehlikeli ölçüde tatlı bir sesle.

"Agh, o kadar da büyük bi mesele diildi," dedi Herhangibir Rob, çaresizce bir kaçış yolu bulmaya çalışarak. "Hem, yalnızca geçici bişiydi. Hem, o yalnızca bi çocuk ve düşünmek konusunda iyiydi..."

"Ben de düşünmek konusunda iyiyim, Herhangibi Rob ve bu kabilenin keldası benim, diil mi? Yalnızca birr kelda olabilir, öyle diil mi? Ve benim düşünceme göre bu koca mini kız artık izlenmiyecek. Utanın, utanın! Koca Yan gibi birinin günün her dakikası kendisini seyretmesini istemiyodur eminim."

Herhangibir Rob başını eğdi. "He ye... ama..." dedi.

"Ama ne?"

"Zavallı mini kızı bi Kovan kovalıyo."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jeannie, "Emin misin?" dedi.

"He ye kelda," dedi Koca Yan. "O uultuyu bi duydun mu bi daa unutmazsın."

Jeannie dudaklarını ısırıldı. Sonra, biraz solgun bir suratla konuştu:

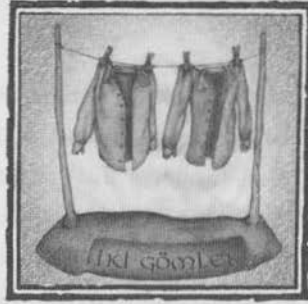
“Güçlü bi kocakarı olcaanı söylemedin miydi Rob?”

“He ye, ama bi Kovandan canlı kurtulan duyulmamıştır! Onu öldüremezsın, durduramazsın...”

“Ama koca mini kızın Kralça’yla savaşıp kazandığını anlatmıyo muydunuz?” dedi Jeannie. “Tavayı kafasına geçirmiş, öyle dediniz. Yani bu işte iyi, diil mi? Eyer gerçek bi cadıysa kendi başına bi yol bulur. Alınyazına kismet diyecaksın. Peşinde ne varsa, kendi başına yüzleşmek zorunda.”

“He ye, ama Kovan dediin...” diye başladı Rob.

“Başka kocakarılardan, kocakarı işi öğrenmeye gitti o,” dedi Jeannie. “Ama ben keldalı tek başıma öğrenmek zorundayım. Umalım ki o da benim kadar hızlı öğrensin Herhangibi Rob.”

Bölüm 2

İKİ GÖMLEK, İKİ BURUN

İkigöMLEK, yol üzerinde bir kıvrımdan ibaretti. Tek özelliği, bir isminin olmasıydı. Orada, yolcu arabaları için bir han, bir demirci atölyesi ve üzerine iyimserce HEDİYE DÜKKÂNI yazılmış bir karton parçasını penceresine asmış, küçük bir dükkândan başka hiçbir şey yoktu. Hepsi buydu işte. İkigöMLEK'in büyük bir şehir olduğunu sanan yöre halkı birbirinden, tarlalar ve koruluklarla ayrılmış evlerde yaşıyordu. Her dünya, İkigöMLEK gibi yerlerle doludur. Oralar insanların geldiği yerlerdir, insanların terk ettiği yerler değil.

Köy, sıcak akşam güneşinde oturmuş; sessiz sessiz pişiyordu. Yolun ortasında kahverengi, beyaz benekli, küçük bir köpek tozun içinde uyukluyordu.

İkigöMLEK, Tiffany'nin köyünden büyüktü ve Tiffany daha önce hiç hediyeye dükkânı görmemişti. Dükkâna girdi

ve yarım kuruşunu, bir çamaşır ipine asılmış iki gömleği betimleyen bir ahşap oymaya ve 'İkigömlek Manzarası' başlıklı iki kartpostala harcadı. Kartpostallarda, bu hediye dükkânının ve muhtemelen, şu an yolda uyumakta olan köpeğin resmi vardı. Tezgâhın arkasındaki ufak tefek, yaşlı hanım Tiffany'ye 'genç hanım' dedi ve insanların ta bir buçuk kilometre uzaktan Lahana Islama Bayramı için geldikleri aylarda İkigömlek'in çok popüler olduğunu anlattı.

Tiffany dışarı çıktığında Bayan Kene'yi, uyuyan köpeğin yanında durmuş, geldikleri yola bakarken buldu.

"Bir sorun mu var?" dedi Tiffany.

"Ne?" dedi Bayan Kene, Tiffany'nin varlığını unutmuş gibi. "Ah... yoo. Yalnızca... düşündüm ki... bak, gidip bir şeyler yiyelim mi?"

Handa birini bulmak zaman aldı, ama Bayan Kene mutfağa gitti ve bir kadın buldu. Kadın, çörekler ve birer fincan çay getirmeye söz verdi. Aslında, bu sözü verdiğine oldukça şaşırılmıştı, çünkü böyle bir söz vermeye niyeti yoktu ve yolcu arabası gelene kadar çalışması gerekmiyordu, ama Bayan Kene'nin, dilediği yanıtları alacak şekilde soru sormak gibi bir yeteneği vardı.

Bayan Kene çiğ, taze yumurta da istedi. Cadılar aynı zamanda, karşılardaki insanlardan "Niye?" karşılığını almayacak şekilde soru sormak konusunda da yeteneklidir.

Hanın dışındaki bankta, güneş altında oturup yiyeceklerini yediler. Sonra Tiffany günlüğünü çıkardı.

Süthanede de bir günlüğü vardı, ama o peynir ve tereyağı kayıtları içindi. Bu ise kişiseldi. Onu bir çerçiden ucuza almıştı, çünkü geçen senenin günlüğüydü. Ama çerçinin dediği gibi, bu senedeki gün sayısı da aynıydı.

Günlüğün kilidi vardı, deri kapak üzerinde küçük, pirinç bir şey. Kendi minik anahtarı vardı. Tiffany'yi cezbeden anahtar olmuştu. Belli bir yaşa gelince anahtarların değerini anlıyordunuz.

Günlüğüne 'İkigömlek' yazdı ve bir süre düşündükten sonra 'yolda bir kıvrım' diye ekledi.

Bayan Kene hâlâ yola bakıyordu.

"Bir sorun mu var Bayan Kene?" diye sordu Tiffany, başını kaldırarak.

"Ben... emin değilim. Bizi izleyen biri var mı?"

Tiffany çevresine bakındı. İkigömlek, sıcak havada uyuyordu. İzleyen kimse yoktu.

"Hayır Bayan Kene."

Bayan Kene öğretmen şapkasını çıkardı, içinden iki taha parçası ve bir makara siyah iplik aldı. İkigömlek'in aniden kalabalıklaşması ihtimaline karşı çevresine bakınarak kollarını sıvadı, sonra iplikten bir parça kopardı ve yumurtayı aldı.

Yumurta, iplik ve parmaklar birkaç saniyeliğine hızla, bulanıklaşarak hareket ettiler ve sonunda yumurta küçük, düzgün bir ağın içinde Bayan Kene'nin parmaklarından sarkıyordu.

Tiffany etkilenmişti.

Ama Bayan Kene'nin işi bitmemişti. Ceplerinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Genelde bir cadının bir sürü cebi vardır. Boncuklar, iki tüy, bir cam lens, bir iki renkli kâğıt şeridi vardı. Bunların hepsi talıta ve iplik kargaşasına eklendi.

"O nedir?" dedi Tiffany.

"Bir hercümerç," dedi Bayan Kene, yaptığı şeye yoğunlaşmış bir halde.

"Büyü mü?"

"Tam olarak değil. Bu *elçabukluğu*."

Bayan Kene sol elini kaldırdı. Tüyler, boncuklar, yumurta ve cep döküntüleri, ipliğin oluşturduğu ağa dolanmıştı.

"Hımın," dedi Bayan Kene. "Şimdi bakalım ne görebiliyorum..."

Sağ elinin parmaklarını iplik ağına soktu ve *çekti*...

Dolaşık ağın içinde yumurta, boncuklar ve tüyler dans etti. Tiffany bir noktada bir ipliğin, bir diğeri için tam içinden geçtiğinden emindi.

"Ah," dedi, "bu Kedi Beşiği!"

"Bunu oynadın, değil mi?" dedi Bayan Kene, yoğunlaşmaya devam ederek.

"Bilinen bütün şekilleri yapabilirim," dedi Tiffany. "Elmaslar, beşik, ev, sürü, pazara bir kova su taşıırken yolda eşekle karşılaşan biri kısık gözlü üç yaşlı hanım... ama o şekil için iki kişi lazım ve ben yalnızca bir kez yaptım.

Betsy Tupper yanlış zamanda burnunu kaşıdı ve onu iplerden kurtarmak için makas getirmem gerekti...”

Bayan Kene’nin parmakları dokuma tezgâhı gibi işliyordu.

“Artık bir ocuk oyunu olması tuhaf,” dedi. “Aha...” Yarattığı karmaşık ağıın içine baktı.

“Bir şey görebiliyor musun?” dedi Tiffany.

“Yoğunlaşmama izin verirsen, ocuğum? *Teşekkür* ederim...”

Yoldaki köpek uyandı, esnedi ve ayağı kalktı. Sallana sallana ikisinin oturduğı banka yaklaştı, paylarcasına Tiffany’ye baktı, sonra ayaklarının dibine kıvrıldı. Köpek, eski, rutubetli halılar gibi kokuyordu.

“*Bir şey... var...*” dedi Bayan Kene, çok sessizce.

Tiffany paniğı kapıldı.

Güneş işığı, yoldaki beyaz tozdan ve karşıdaki taş duvardan yansiyordu. Duvarın tepesinde büyüyen küçük sarı çiçeklerin arasında arılar vızıldıyordu. Tiffany’nin ayaklarının dibinde, küçük köpek burnundan hızla nefes veriyor, zaman zaman yelleniyordu.

Ama bunların hepsi yanlıştı. zerinde bir baskı hissediyordu, onu ve çevredeki her şeyi parlak gün işığı altında sıkıştıran bir baskı. Bayan Kene ve ipliklerden yapuğı beşik, yanı başında, o parlak dehşet anında donmuş halde duruyordu.

Yalnızca iplikler, kendi başlarına hareket ediyordu. Yumurta dans ediyor, cam ışılıyor, boncuklar kayıyor, ipten ipe sıcıyorlardı...

Yumurta patladı.

Yolcu arabası gürleyerek yaklaştı.

Bir toz, ses ve toynak bulutu içinde, dünyayı peşinden sürükleyerek geldi. Güneşi örttü. Kapılar açıldı. Koşum takımları şingirdadı. Atlar, buhar saçıyordu. Küçük köpek doğrulup oturdu ve kuyruğunu umutla salladı.

Baskı gitti... hayır, kaçtı.

Tiffany'nin yanında duran Bayan Kene, bir mendil çıkardı ve elbisesine bulaşmış yumurtaları silmeye başladı. Hercümercin kalanı olağanüstü bir hızla ceplerinden birinde kaybolmuştu.

Bayan Kene, Tiffany'ye gülümsedi ve konuşurken gülümsemeye devam etti. Bu haliyle, biraz deli görünüyordu.

"Ayağa kalkma, hiçbir şey yapma, küçük bir fare kadar sessiz ol."

Tiffany kıpırtısız oturmaktan başka şey yapacak durumda değildi; kendini bir kâbustan uyandığı zamanki gibi hissediyordu.

Zengin yolcular arabadan, fakir olanlar arabanın üzerinden indiler. Homurdanarak, ayaklarını yere vurarak, arkalarında toz bulutları bırakarak gözden kayboldular.

"Şimdi," dedi Bayan Kene, han kapısı kapandığı zaman, "biz... biz bir... yürüyüşe çıkacağız. Şuradaki küçük koruluğu görüyor musun? Oraya gideceğiz işte. Bizi getiren arabacı Bay Crabber yarın babanı gördüğünde diyecek ki... yolcu arabası gelmeden hemen önce bizi buraya bıraktığını

söyleyecek ve... ve herkes mutlu olacak ve kimse yalan söylemiş olmayacak. Bu önemli."

"Bayan Kene?.." dedi Tiffany, bavulu alarak.

"Evet?.."

"Biraz önce ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi cadı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Şey... evet. Şapkanda yumurta sarısı var." Ve çok sinirlisin, diye düşündü Tiffany. En endişe verici kısmı buydu. "Elbisen için üzgünüm," diye ekledi.

"Çok daha kötülerini gördü," dedi Bayan Kene. "Gidelim."

"Bayan Kene?" dedi Tiffany yine, yürümeye başladıklarında.

"Ee, evet?"

"Çok sinirlisin," dedi Tiffany. "Bana nedenini söylersen iki kişi oluruz ve adam başına yarım parça sinir düşer."

Bayan Kene içini çekti. "Muhtemelen önemli bir şey değildir," dedi.

"Bayan Kene, yumurta patladı!"

"Evet. Şey... bir hercümerç basit bir büyü dedektörü ve yükseltici olarak kullanılabilir. Aslında çok kaba bir şeydir, ama sıkıntı ve kargaşa zamanlarında bir tane yapmak her zaman faydalı olur. Sanırım ben... muhtemelen doğru yapamadım. Ve bazen büyük miktarda gelişigüzel büyü boşalımları elde edersin."

“Endişeli olduğun için yaptın,” dedi Tiffany.

“Endişeli mi? Kesinlikle hayır. Ben asla endişelenmem!” diye terslendi Bayan Kene. “Bununla beraber, madem konuyu sen açtın, *gerçekten de* düşünceliydim. Bir şey beni huzursuz ediyordu. Yakın bir şey, sanırım. Muhtemelen önemli değildi. Aslında, artık gideceğimiz için kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Ama öyle görünmüyorsun, diye düşündü Tiffany. Ben yanıldım. İki kişi demek, adam başı *iki kat* fazla endişe demek.

Ama İlgömlek'te büyüğü hiçbir şey olmadığından emindi. O yalnızca yolda bir kıvrımdı.

Yirmi dakika sonra yolcular, arabaya binmek için geldiler. Arabacı, atların ter içinde olduğunu fark etti ve görünürde sinek yokken neden sinek uğultusu duyduğunu merak etti.

Yolda yatan köpek daha sonra, hanın ahır bölmelerinden birinde, inlerken bulundu.

Koruluk yaklaşık yarım saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Bayan Kene ve Tiffany bavulu sırayla taşıdılar. Özel bir koruluk değildi; daha çok, büyük kayın ağaçları vardı. Ama kayın ağaçlarının, dibini açık tutmak için yere nahoş zehirler damlattığını öğrenmişseniz, eskiden düşündüğünüze benzer bir ağaçlık gibi gelmiyordu.

Bir kütüğün üzerine oturdular ve günbatımını beklediler. Bayan Kene, Tiffany'ye hercümerçleri anlattı.

"Demek büyü değiller?" dedi Tiffany.

"Hayır. Ama büyü'nün gücüne sahip olmayı sağlarlar."

"Yani gözlüklerin görmeyi sağlaması, ama senin adına görememeleri gibi mi?"

"Doğru, aferin! Teleskop büyü müdür? Kesinlikle hayır. O yalnızca bir silindire yerleştirilmiş camdan ibarettir, ama bir teleskopla aydaki ejderhaları sayabilirsin. Ve... hiç yay kullandığın oldu mu? Hayır, muhtemelen kullanmamışsındır. Bir hercümerç, yay işi de görür. Okçu, kirişi çekerken yay, kas gücünü biriktirir ve ağır bir oku, okçunun tek başına fırlatabileceğinden daha uzağa gönderir. Her şeyden hercümerç yapabilirsin. Yalnız... doğru görünmeli."

"Sonra, çevrede büyü olup olmadığını anlayabiliyorsun, öyle mi?"

"Evet. Eğer istediğin buysa. Bu işte iyi olduğun zaman, onu, büyü yapmana yardımcı olması ve yapman gereken şeye odaklanmak için de kullanabilirsin. Onu, tıpkı lanetağı gibi, korunmak için ya da bir büyüü göndermek için de kullanabilirsin. Ya da... şu pahalı çakılar gibi, bilir misin? Hani minik bir testeresi, makası ve kürdanı vardır. Yalnız, bir hercümerci kürdan olarak kullanan cadı çıktığını sanmıyorum, ha ha! Hercümerç yapmayı bütün genç cadılar öğrenmeli. Bayan Düzgün sana yardım eder."

Tiffany korulukta çevresine bakındı. Gölgeler uzuyordu, ama gölgeler Tiffany'yi endişelendirmedi. Bayan Kene'nin

öğrettikleri kafasından geçiyordu: Korkularıyla her zaman yüzleş. Yalnızca yeteri kadar paran olsun, asla çok fazla değil. İp bulundur. Senin hatan değilse bile senin sorumluluğundur. Cadılar her şeyle başa çıkar. Asla iki ayna arasında durma. Asla keh keh gülme. Ne yapman gerekiyorsa yap. Asla yalan söyleme, ama her zaman dürüst olmak zorunda da değilsin. Asla dilek dileme. Özellikle de bir yıldıza bakarak dileme, çünkü yıldızlar astronomik açıdan aptaldır. Gözlerini aç, sonra gözlerini bir daha aç.

“Bayan Düzgün’ün uzun, gri saçları var, değil mi?” dedi.

“Ah, evet.”

“Ve oldukça uzun boylu bir hanım, biraz şişman ve bir sürü kolye takıyor,” dedi ve devam etti Tiffany: “Ve zincire takılı bir gözlük ve şaşırtıcı ölçüde yüksek topuklu botlar giyiyor.”

Bayan Kene aptal değildi. Açıklıkta çevresine bakındı.

“Nerede o?” dedi.

“Şuradaki ağacın yanında duruyor,” dedi Tiffany.

Buna rağmen Bayan Kene’nin gözlerini kısması gerekti. Tiffany’nin fark ettiği şey, cadıların mekânları doldurmasıydı. Bunu açıklamak neredeyse imkânsızdı, çevrelerinde olanlar diğerlerinden daha gerçek geliyordu insana. Onlar daha fazla belli oluyorlardı. Ama görülmek istemiyorlarsa, fark edilmesi şaşırtıcı ölçüde zor da olabiliyorlardı. Kendilerini saklamıyorlardı, insana öyle gelse bile büyüyle solup gitmiyorlardı, ama daha sonra odayı tarif etmeye kalksanız

içinde bir cadı olmadığına yemin edebilirsiniz. Yalnızca, kendilerinin kaybolmalarına izin veriyorlardı.

“Ah evet, aferin,” dedi Bayan Kene. “Ben de senin ne zaman fark edeceğini merak ediyordum.”

Hah, diye düşündü Tiffany.

Bayan Düzgün, onlara doğru yürürken daha gerçek oldu. Tamamen siyahlara bürünmüştü ve taktığı onca siyah takı yüzünden yürürken hafifçe şingirdiyordu. Gözlükleri de vardı. Bir cadının gözlük takması Tiffany’ye tuhaf geldi. Bayan Düzgün ona mutlu bir tavuğu hatırlattı. Ve iki kolu vardı, ki normal sayı da buydu zaten.

“Ah, Bayan Kene,” dedi kadın. “Sen de Tiffany Sızı olmalısın.”

Tiffany eğilmesi gerektiğini biliyordu; cadılar diz kırmazdı (Roland’ı utandırmak istemiyorlarsa).

“Senin için de uygunsa Tiffany, Bayan Düzgün ile biraz konuşmak istiyorum,” dedi Bayan Kene anlamlı anlamlı. “Kıdemli cadı işleri.”

Hah, diye düşündü Tiffany yine, sırf çıkardığı ses hoşuna gittiği için.

“Ben gidip bir ağaca bakayım o zaman, olmaz mı?” dedi, kavurucu bir alay olduğunu umduğu bir tavırla.

“Senin yerinde olsam çalıları kullanırdım hayatım,” dedi Bayan Düzgün arkasından. “Bir kere havalandım mı durmaktan pek hoşlanmam.”

Perde görevi görebilecek birkaç çobanpüskülü çalısı vardı gerçekten, ama on yaşında bir çocuk gibi muamele

görmektense Tiffany, sidik torbasının patlamasını tercih ederdi.

Ben Peri Kraliçesi'ni yendim, diye düşündü, koruluğa girerken. Tamam, nasıl yendiğimden emin değilim, çünkü artık her şey bana bir düş gibi geliyor, ama yendim işte!

Bu şekilde uzağa gönderildiği için öfkeliydi. *Birazcık* saygı görmesinin kimseye zararı olmazdı, değil mi? Yaşlı cadı Bayan Havausta öyle demişti, değil mi? "Ben sana saygı duyuyorum, *tıpkı senin bana duyacağın gibi.*" Tüm diğer cadıların gizliden gizliye benzemek istediği Bayan Havausta, Tiffany'ye saygı duymuştu, bu yüzden diğerlerinin de bu konuda biraz çaba göstereceğini sanırdınız.

"Beni gör," dedi.

... ve kendinden çıkıp, görünmez hayalet bedeni içinde Bayan Kene ile Bayan Düzgün'e doğru yürüdü. Ayaklarının orada olmadığını görmesi ihtimaline karşı bakışlarını indirmede. Geri dönüp maddesel bedenine baktığı zaman, onun çobanpüskülü çalıları arasında ciddi ciddi durduğunu görebiliyordu. Diğerlerinin konuşmalarını duyamayacak kadar uzakta olduğu açıktı.

Tiffany gizli gizli yaklaşırken Bayan Kene'nin sözlerini duydu:

"... ama korkutucu ölçüde erken gelişmiş."

"Ah, eyvah! Akıllı insanlarla geçinmeyi hiç beceremem," dedi Bayan Düzgün.

"Aslında çok iyi bir çocuk," dedi Bayan Kene. Bu, Tiffany'yi, 'korkutucu ölçüde erken gelişmiş' sözlerinden daha fazla sinirlendirdi.

"Elbette, durumumu biliyorsun," dedi Bayan Düzgün, görünmez Tiffany yanaşırken.

"Evet Bayan Düzgün, ama çıkardığın iş övgüye değer. Bayan Havausta bu yüzden seni önerdi."

"Ama korkarım biraz dalgınlaştım," dedi Bayan Düzgün endişeyle. "Buraya kadar uçmak korkunç bir deneyimdi, çünkü koca bir aptal gibi, uzun mesafe gözlüklerimi diğer burnumda unutmuşum..."

Diğer burnu mu, diye düşündü Tiffany.

İki cadı tam olarak aynı anda yerlerinde dondular.

"Yumurtam yok!" dedi Bayan Kene.

"Bu tür acil durumlar için kibrit kutumda bir böcek getirdim!" diye ciyakladı Bayan Düzgün.

Ellerini ceplerine daldırdılar; ipler, tüyler ve renkli kumaş parçaları çıkarmaya başladılar...

Burada olduğumu biliyorlar, diye düşündü Tiffany ve "Beni görme!" diye fısıldadı.

Çobanpüskülü çalılarının yanındaki küçük, sabırlı bedene geri döndüğünde gözlerini kırıştırdı ve topuklarının üzerinde sallandı. Bayan Düzgün çılgınca hercümerç yapıyordu ve Bayan Kene korulukta çevresine bakınıyordu.

"Tiffany, hemen geri dön!" diye bağırdı.

"Peki Bayan Kene," dedi Tiffany, cici bir kız gibi koşarak.

Bir şekilde beni fark ettiler, diye düşündü. Eh, ne de olsa cadı onlar. Benim fikrime göre pek iyi cadı olmasalar da...

Sonra baskı geldi. Koruluğu dümdüz ezdi ve yanı başınızda bir şey duruyormuş gibi korkunç bir duyguyla

doldurdu. Tiffany elleriyle kulaklarını tıkayarak dizleri üzerine çöktü. Korkunç bir kulak ağrısı kafasını eziyordu sanki.

“Bitti!” diye bağırdı Bayan Düzgün. Bir hercümerç kaldırdı. Bayan Kene’ninkinden oldukça farklıydı ve iplerden, karga tüylerinden, parlak siyah boncuklardan yapılmıştı. En ortasında sıradan bir kibrit kutusu vardı.

Tiffany bağırdı. Kor kızıl igneler batıyormuş gibi canı yanıyordu ve kulakları sinek uğultularıyla dolmuştu.

Kibrit kutusu patladı.

Sonra sessizlik oldu. Kuş ötüşleri duyuldu. Sarmallar çizerek yere düşen birkaç kibrit kutusu parçası ve ışıltılı bir böcek kanadı; biraz önce olanları anlatacak hiçbir şey yoktu.

“Ah eyvah,” dedi Bayan Düzgün. “Böcekler arasında oldukça iyi bir böcekti...”

“Tiffany, sen iyi misin?” dedi Bayan Kene.

Tiffany gözlerini kırptırdı. Acı geldiği gibi gitmişti, geriye yalnızca yakıcı bir anı bırakmıştı. Ayağa kalktı. “Sanırım iyiyim Bayan Kene.”

“O zaman bir şey söyle, lütfen!” dedi Bayan Kene, bir ağacın yanına gidip sert bir ifadeyle orada durarak.

“Evet, Bayan Kene?” dedi Tiffany.

“Sen bir şey... yaptın mı?” dedi Bayan Kene. “Bir şeyler çağır mıyorsun, değil mi?”

“Hayır! Zaten nasıl çağıracağımı bilmiyorum!” dedi Tiffany.

“O zaman senin küçük adamların değil, değil mi?” dedi Bayan Kene kuşkuyla.

“Onlar benim değil, Bayan Kene. Ve bu tür şeyler yapmıyorlar. ‘Amanın!’ diye bağırarak insanların ayak bileklerini tekmelemeye başlıyorlar. Onlar olduğunda kesinlikle anlarsın.”

“Eh, her ne idiyse, gitmiş gibi görünüyor,” dedi Bayan Düzgün. “Biz de gitmeliyiz, yoksa bütün gece uçmamız gerekecek.” Bir başka ağacın arkasına uzandı ve bir kucak dolusu odun aldı. En azından tam olarak oduna benziyordu, çünkü öyle görünmek zorundaydı. “Benim icadım,” dedi alçakgönüllülükle. “Burada, ovada insan asla emin olamaz, değil mi? Sap, bu düğme sayesinde çıkıyor... Ah, çok özür dilerim, bazen bunu yapıyor. Nereye gittiğini gören oldu mu?”

Sap, bir çalıda bulundu ve yerine takıldı.

İnsanların söylediklerini dinleyen bir kız olan Tiffany, Bayan Düzgün’ü dikkatle izliyordu. Kadının yüzünde kesinlikle bir burun vardı. Birinin başka bir yerde, başka bir burnunun olduğunu düşünmek, onu ne işlerde kullanıyor olabileceğini hayal etmek, kesinlikle huzursuz ediciydi.

Sonra, Bayan Düzgün cebinden bir parça halat çıkardı ve orada olmayan birine uzattı.

Yaptığı buydu işte, Tiffany emindi. Halatı düşürmedi, atmadı, yalnızca uzattı ve görünmez bir çengele taktığını düşünürmüş gibi bıraktı.

Halat kangal halinde, yosunların üzerine düştü. Bayan Düzgün bakışlarını indirdi, Tiffany’nin onu izlediğini gördü ve huzursuzca güldü.

“Ne aptalım!” dedi. “Orada olduğumu düşündüm! Artık kendi kafamı da unuturum!”

“Şey... kastettiğin, boynunun üzerine takılı olansa,” dedi Tiffany ihtiyatla, diğer burnu düşünmeye devam ederek, “hâlâ yerinde.”

Eski bavul, yerden bir metre kadar yukarıda sakın sakın süzûlmekte olan çalı süpürgesinin çalı kısmına bağlandı.

“İşte, bu rahat bir oturak olur,” dedi Bayan Düzgün. Tiffany’nin, onları gören herkes gibi tüm sinirleri ayaktaıydı artık. “Arkama oturup tutunabilirsin. Şey... ben normalde böyle yaparım.”

“Normalde kendi *arkana* mı tutunursun?” dedi Tiffany. “Ama nasıl...”

“Tiffany, dolaysız sorular sormanı her zaman cesaretlendirdim,” dedi Bayan Kene yüksek sesle. “Ama şimdi, sessiz kalmak konusundaki ustalığını kutlamak isterim! Lütfen Bayan Düzgün’ün arkasına bin. Eminim hava kararmadan yola çıkmak istiyordur.”

Bayan Düzgün binerken süpürge biraz sallandı. Kadın, elini süpürgesinin üzerine koyarak Tiffany’yi oturmaya davet etti. “Yüksekten korkmazsın, değil mi hayatım?” dedi, Tiffany süpürgeye binerken.

“Hayır,” dedi Tiffany.

“Cadı Yarışları için geldiğimde uğrarım,” dedi Bayan Kene, Tiffany altındaki süpürgeanın nazıkçe yükseldiğini hissederken. “Kendinize iyi bakın.”

Tiffany'ye yüksekten korkup korkmadığını sorarken, Bayan Düzgün'ün yanlış bir soru sorduğu ortaya çıktı. Tiffany yüksekten hiç korkmazdı. Devasa dağlara bakmak onu hiç rahatsız etmiyordu.

O ana kadar fark etmemiş olsa da onu korkutan derinliklerdi. Gökyüzünden düşmek o kadar uzun sürerdi ki çılgılık atarken nefesi tükenirdi ve kayalara öyle hızla çarpardı ki bir tûr pelteye döner, tüm kemikleri un ufak olurdu. İşte bundan korkuyordu. Asıl korktuğu şey yerdı. Bayan Düzgün soru sormadan önce düşünmeliydi.

Tiffany, Bayan Düzgün'ün kemerine tutundu ve gözlerini elbisesinin kumaşına dikti.

"Daha önce hiç uçtuğun oldu mu Tiffany?" diye sordu cadı, yükselirlerken.

"Gnf!" diye ciyakladı Tiffany.

"Dilersen küçük bir tur atabiliriz," dedi Bayan Düzgün. "Buradan sizin taraflar çok güzel görünür."

Arılık, hava hızla Tiffany'nin yanından geçip gidiyordu. Yukarısı çok daha soğuktu. Tiffany bakışlarını kumaştan ayırmadı.

"Bu hoşuna gider miydi?" dedi Bayan Düzgün, rüzgârın gürültüsü arttıkça sesini yükselterek. "Fazla zaman almaz!"

Tiffany'nin hayır diyecek zamanı olmadı. Ağzını açsa kusacağından emindi zaten. Süpürge altında sallanıyordu ve dünya yan yatıyordu.

Bakmak istemiyordu, ama bir cadının her şeye burnunu sokacak kadar meraklı olması gerektiğini hatırladı. Cadı olarak kalmak istiyorsa bakmak *zorundaydı*.

Bir bakış fırlattı ve altındaki dünyayı gördü... Günbatımının kızıl, altın ışığı yeryüzüne akıyordu. İki gömlek'in uzun gölgeleri vardı ve uzakta koruluklar, köyler, ta Tebeşir tepesinin uzun kıvrımına kadar...

... kırmızı kırmızı parlıyordu ve beyaz tebeşir üzerindeki At oyması, tıpkı bir devin kolyesi gibi, altın rengi ışıltıyordu. Tiffany ona bakakaldı; solmaya yüz tutmuş akşam ışığında, kayıp giden güneşin düşürdüğü gölgeler akarken canlı gibi görünüyordu.

O anda aşağı atlamak, geri uçmak, gözlerini kapatarak ve topuklarını birbirine vurarak oraya gitmek, bir şeyler yapmak geçti içinden...

Hayır! O düşünceleri bohçalayıp kaldırıncıydı, değil mi? Öğrenmek *zorundaydı* ve tepelerde ona öğretecek kimse yoktu!

Ama Tebeşir onun dünyasıydı. Her gün onun üzerinde yürümüşü. Onun kadim canını ayaklarının altında hissedebiliyordu. Tıpkı Sızı Nine'nin dediği gibi, o bölge Tiffany'nin iliklerine işlemişti. Isminde de o vardı; Nac Mac Feegle halkının eski dilinde, Tiffany'nin adı "Dalga'nın Altındaki Ülke" gibi geliyordu kulağa. Kendi zihin gözüyle, minik yaratıkların kabuklarından Tebeşir'i oluşturan milyon senelik yağmurda, o derin, tarih öncesi denizlerde yürümüşü. Yaşamdan oluşan bir ülkede gezmiş, onun içinde nefes almış, onu dinlemiş, onun adına onun düşüncelerini düşünmüşü. Onu şimdi küçük,

yapayalnız, dünyanın sonuna dek uzanan bir manzara içinde görmek çok üzücüydü. Ona geri dönmek zorundaydı...

Bir anlığına süpürge havada sallandı.

Hayır! Gitmek zorunda olduğumu biliyorum!

Süpürge silkinip dağlara doğru bükülürken Tiffany, karnında mide bulandırıcı bir duygu hissetti.

“Orada biraz türbülans vardı sanırım,” dedi Bayan Düzgün, omzunun üzerinden arkaya bakarak. “Bu arada Bayan Kene, kalın, yünlü donlar hakkında seni uyardı mı hayatım?”

Hâlâ şok içinde olan Tiffany, “hayır” gibi çıkan bir şeyler homurdanmayı başardı. Bayan Kene donlardan ve buzlanmayı engellemek için aklı başında bir cadının üç kat don giymesi gerektiğinden bahsetmişti, ama Tiffany tamamen unutmuştu.

“Ah, eyvah!” dedi Bayan Düzgün. “O zaman çit sıçraması yaparak gitsek daha iyi olacak.”

Süpürge taş gibi düşerek alçaldı.

Çok uğraşsa da Tiffany bu yolculuğu hiç unutmadı. Yerinin hemen üzerinde uçuyorlardı. Yerdeki her şey, ayaklarının hemen dibindeki bir bulanıklık gibi geliyordu gözlerine. Ne zaman tahta ya da çalıdan yapılmış bir çite gelseler, Bayan Düzgün “İşte atlıyoruz!” ya da “Hoppidihoppa!” diye bağırarak süpürgeyi sıçratıyordu. Muhtemelen çıkardığı sesler Tiffany’nin kendini daha iyi hissetmesi içindi; ama işe yaramıyordu. Tiffany iki kez kustu.

Bayan Düzgün, başını neredeyse süpürgeye kadar eğerek uçuyordu, böylece sivri uçlu şapkasının sağladığı aerodinamik avantajı kullanıyordu. Oldukça küçük bir şapkaydı, yaklaşık yirmi üç santim yüksekliğindeydi, daha çok ponponları olmayan palyaço şapkasına benziyordu; Tiffany daha sonra, alçak tavanlı kulübelere girerken çıkarmak zorunda kalmamak için, özellikle bu şekilde yapıldığını öğrenmişti.

Bir süre sonra —Tiffany'ye göre bir sonsuzluktan sonra— çiftlikler bölgesini geride bıraktılar ve alçak tepelerin arasından uçmaya başladılar. Fazla zaman geçmeden ağaçları da geride bıraktılar. Süpürge, içine kayalar serpiştirilmiş geniş bir ırmağın hızlı, beyaz beyaz köpüren suları üzerinde uçuyordu. Botlarına su serpintileri geliyordu.

İrmağın kükremesinin ve rüzgârın uğultusunun üzerinden Bayan Düzgün'ün bağırdığını duydu:

“Biraz arkaya eğilir misin? Bu kısım biraz zorlu!”

Tiffany cadının omzunun üzerinden ileriye baktı ve inledi.

Tebeşir'de çok su yoktu, yalnızca insanların pınar dediği, kış sonlarında akan ve yazın tamamen kuruyan küçük akarsular vardı. Tebeşir'in çevresinde akan büyük ırmaklar vardı elbette, ama onlar ağır ve sakindi.

İllerideki su ne ağırdı ne de sakın. Dikey akıyordu.

İrmak, koyu mavi gökyüzüne ve erkenden ışıldamaya başlamış yıldızlara doğru yükseldi. Süpürge de onu izledi.

Tiffany arkaya eğildi ve çığlık attı, süpürgenin burnu yukarı kalkıp çağlayanı ırmanırken çığlık atmaya devam

etti. Sözcüğü biliyordu elbette, ama sözcük bu kadar büyük, bu kadar ıslak ve her şeyden öte bu kadar gürültülü değildi.

Çağlayanın nemi Tiffany'yi sırlıslam etmişti. Gürültü kulaklarını dövüyordu. Su serpintileri ve gümbürtü arasında tırmanırken Bayan Düzgün'ün kemerine tutundu ve her an kayıp gidebileceğini hissetti...

... ve sonra öne fırladı, çağlayanın gümbürtüsü solup gitti ve bir kez daha 'yukarı' değil 'ileri' gitmeye başladılar. Sıçrayıp oynamaya, köpürmeye devam eden ırmağın yüzeyinde gidiyorlardı hâlâ, ama en azından bunu yerde yapma nezaketini gösteriyordu ırmak.

Çok yukarıda bir köprü vardı ve soğuk, taştan duvarlar ırmağın iki yanını çevirmişti, ama duvarlar gittikçe alçaldı, ırmak yavaşladı ve hava yine ısındı. Artık süpürge, birazdan başına ne geleceğini bilmeyen sakın, pürüzsüz sular üzerinde süzülüyordu. Onlar yüzeyden geçip giderken ırmağın içinde gümüş balıklar zikzaklar çiziyordu.

Bir süre sonra Bayan Düzgün, köydekenden daha küçük ve daha yeşil, yeni tarlalar üzerinde kıvrıldı. Yine ağaçlar belirdi, sonra derin vadiler içinde küçük koruluklar... Ama son gün ışığı kırıntıları da solup gidiyordu ve kısa süre sonra altlarındaki her şey karanlığa boğuldu.

Tiffany, Bayan Düzgün'e tutunarak uyuklamış olmalıydı, çünkü çalı süpürgesi havada durduğunda silkinerek uyandı. Yer biraz aşağıdaydı ve biri, eski kavanozların içinde yanan mum diplerinden oluşan bir halka hazırlamıştı.

Süpürge ağır ağır dönerek dikkatle alçaldı ve otların he-men üzerinde durdu.

Bu noktada Tiffany'nin bacakları bükülmeyi reddetti. Tiffany süpürgeden düştü.

"Kalk bakalım!" dedi Bayan Düzgün neşeyle, onu kaldı-rarak. "Çok iyi iş çıkardın!"

"Bağırdığım ve kustuğum için özür dilerim..." diye mırıldandı Tiffany, kavanozlardan birini devirip mumu sö-nürerek. Karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştı, ama başı dö-nüyordu. "Mumları kim yaktı Bayan Düzgün?"

"Ben... Hadi içeri girelim, hava soğumaya başladı." dedi Bayan Düzgün.

"Ah, büyüyle," dedi, hâlâ başı dönmekte olan Tiffany.

"Eh, büyüyle de yapılabilir, evet," dedi Bayan Düzgün. "Ama ben kibritleri tercih ederim. Onlar çok daha az çaba gerektiriyor ve aslında düşününce, kendi başlarına büyü-lü sayılırlar." Bavulu süpürgeden çözdü. "İşte geldik! Uma-rın burayı beğenirsin!"

Yine aynı neşeli hava vardı. Midesi bulanmasına, başı dönmesine ve tuvaletin yerini öğrenmeye can atmasına rağ-men Tiffany'nin kulakları hâlâ çalışıyordu ve beyni, ne ka-dar uğraşırsa uğraşsın, düşünmeyi bir türlü bırakmıyordu. Ve beyni şöyle düşünüyordu: O neşeli havanın kenarların-da çatlaklar var. Burada normal olmayan bir şeyler var.

Bölüm 3

TEK ZİHİNLİ BİR HANIM

Bir kulübe vardı, ama Tiffany pek bir şey göremiyordu. Kulübenin çevresinde elma ağaçları vardı. Tiffany sallana sallana Bayan Düzgün'ün arkasından giderken bir daldan sarkan bir şey ona sürtündü. Şey, şingirdayarak sallanıp uzaklaştı. Uzaktan bir yerden, akan su sesi geliyordu.

Bayan Düzgün, bir kapıyı açıyordu. Kapı, ısıllı ısıllı aydınlatılmış ve şaşırtıcı ölçüde düzenli bir mutfaka açılıyordu. Demir soba gürül gürül yanıyordu.

"Mm... benim çırak olmam gerekiyor," dedi, uçuşun sersemliğini üzerinden atamamış olan Tiffany. "Bana eşyaların nerede olduğunu gösterirsen içecek bir şeyler yaparım..."

"Hayır!" diye parladı Bayan Düzgün, ellerini kaldırarak. Bağırması kendisini şok etmiş gibiydi, çünkü ellerini

indirirken titriyordu. “Hayır ben, ben böyle bir şeyi düşü-
nemem bile,” dedi daha normal bir sesle, gülümsemeye ça-
lışarak. “Uzun bir gün oldu. Sana odanı ve eşyaların yerini
gösteririm. Biraz da yahni getiririm. Yarın çırak olabilirsin.
Acelesi yok.”

Tiffany, demir sobanın üzerinde kaynayan tencereye ve
masanın üzerindeki ekmek somununa baktı. Ekmek yeni
pişmişti, kokusunu alabiliyordu.

Tiffany’nin sorunu, Üçüncü Kuşku sahibi olmasıydı.*
Üçüncü Kuşku şu şekilde düşünüyordu: Bayan Düzgün
yalnız yaşıyor. Ateşi kim yaktı? Kaynayan bir tencerenin
zaman zaman karıştırılması gerekir. Kim karıştırdı? Mum-
ları biri yakmış olmalı. Kim?

Tiffany, “Burada kalan biri daha mı var Bayan Düzgün?”
dedi.

Bayan Düzgün çaresizlik içinde tencereye, ekmeğe ve
sonra Tiffany’ye baktı.

“Hayır, yalnızca ben,” dedi ve Tiffany bir şekilde onun
gerçeği söylediğini anladı. Ya da en azından *bir* gerçeği.

“Sabah konuşsak?..” dedi Bayan Düzgün, neredeyse yal-
varırcasına. Öyle ümitsiz görünüyordu ki Tiffany onun için
üzüldü.

* Birinci Görü, gündelik düşüncedir. Herkeste vardır. İkinci Şüphle,
nasıl düşündüğünüzle ilgili düşüncelerimizdir. Düşünmekten hoş-
lanan insanlarda vardır bunlar. Üçüncü Kuşku ise, kendi başlarına
dünyayı izleyen ve düşünen düşüncelerdir. Bunlar nadirdir ve genel-
likle sorun çıkarırlar. Onları dinlemek cadılığın bir parçasıdır.

Gölümsedi. "Elbette, Bayan Düzgün," dedi.

Mum ışığı altında evde kısa bir tur attılar. Kulübeden çok uzak olmayan bir tuvalet vardı; iki delikliydi. Tiffany bunu biraz tuhaf buldu, ama elbette, eskiden burada daha fazla insan yaşamış da olabilirdi. Banyo için de yer vardı. Yuva Çiftliği standartlarına göre korkunç bir mekân israfıydı bu. Tuvalet kulübesinin kendi su tulumbası ve su ısıtmak için büyük bir kazanı vardı. Kesinlikle lükstü bu.

Yatak odası güzel bir odaydı. 'Güzel' çok iyi bir sözcüktü. Her şey fırfırlıydı. Örtülebilecek her şey örtülmüştü. Odayı neşeli kılmak için çaba gösterilmişti. Sanki yatak odası olmak son derece neşeli bir şeymiş gibi. Tiffany'nin çiftlikteki odasında, yerde bir paçavra kilim, bir sehpa üzerinde bir sürahi ve lavabo çanağı, giysiler için büyük, tahta bir kutu, çok eski bir bebek evi, eski basma perdeler vardı ve hepsi buydu. Çiftlikteki yatak odaları, içindeyken gözlerinizi kapatmanız için düzenlenmiş yerlerdi.

Bu odada bir de çekmeceli dolap vardı. Tiffany'nin bavalundaki eşyalar bir çekmeceyi doldurdu.

Tiffany üzerine otururken yatak hiç ses çıkarmadı. Eski yatağındaki şilte öyle eskiydi ki ortasında rahat bir oyuk oluşmuştu ve her yay ayrı ses çıkarıyordu; uyuyamadığı zaman bedeninin muhtelif organlarını hareket ettirerek yaylarda Aziz *Ungulant'ın Çanları'nı* çalabiliyordu; kling tuing glong, gling, ping, bloyinnng, dlink plang dyonnng, ding *ploink*.

Bu oda aynı zamanda farklı kokuyordu. Yedek odalar ve başka insanların sabunları gibi...

Bavulun dibinde, çiftliğin marangozu olan Bay Kûtûk'un onun için yaptığı küçük bir kutu vardı. Adam ince işlerden anlamazdı ve kutu oldukça ağırdı. Tiffany onun içinde andaçlarını saklıyordu. İçinde fosil olan bir parça tebeşir vardı, ki oldukça nadir bir şeydi bu. Kendi kişisel tereyağı damgası vardı (süpürge üzerindeki bir cadıyı betimliyordu). Burada belki tereyağı yapma fırsatı bulur diye getirmişti. Ortasında delik olduğu için şans getirdiği düşünülen bir cin taşı vardı. (Bunu ona, yedi yaşında söylemişlerdi ve Tiffany de taşı alınıştı. Deliğin ona nasıl şans getireceğini anlamamıştı, ama taşı genellikle cebinde taşıdığından ve daha sonra güven içinde bir kutuda sakladığından, taş muhtemelen çoğu başka taştan daha şanslıydı gerçekten, çünkü diğer taşlar insanlar tarafından tekmeleniyor, arabalar tarafından eziliyordu.)

Bir de eski bir Neşeli Denizci tütününün mavi-sarı paket kâğıdı, bir akbaba tüyü, bir parça koyun yününe dikkatle sarılmış çok eski, çakmaktaşıdan bir okbaşı vardı. Bunlardan Tebeşir'de bol bol bulunurdu. Nac Mac Feegle halkı onları mızrak başı olarak kullanıyordu.

Bunları dolabın üzerine, günlüğünün yanına düzgünce dizdi, ama odayı bir yuvaya dönüştürmediler. Aksine kendini daha da yalnız hissetmesine sebep oldular.

Tiffany, eski paket kâğıdı ile koyun yününü alıp kokladı. *Tam olarak* çoban kulübesinin kokuları değillerdi, ama gözlerini yaşartacak kadar etkiliydiler.

Daha önce Tebeşir'den uzakta tek bir gece geçirmemişti. 'Hasret' sözcüğünü biliyordu ve içinde büyüyen bu soğuk, zayıf duygunun hasret mi olduğunu merak ediyordu...

Biri kapıyı çaldı.

"Benim," dedi boğuk bir ses.

Tiffany yataktan sıçradı ve kapıyı açtı. Bayan Düzgün, içinde bir çanak biftek yahnisi ve biraz ekmek olan tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi yatağın yanındaki küçük sehpaye bıraktı.

"Bitirdiğin zaman kapının dışına koyarsan ben daha sonra alıp aşağı götürürüm," dedi.

"Çok teşekkür ederim," dedi Tiffany.

Bayan Düzgün kapının yanında duraksadı. "Evde konuşacak, benden başka biri bulunması güzel olacak," dedi. "Umarım gitmek istemezsin Tiffany."

Tiffany ona mutlu mutlu gülümsedi, sonra kapı kapanana dek bekledi. Bayan Düzgün'ün ayak sesleri merdivende duyulmaz olduktan sonra ayak uçlarına basa basa pencereye gitti ve parmaklık olup olmadığını merak etti.

Bayan Düzgün'ün yüz ifadesinde korkutucu bir şey vardı. Bir şekilde, aynı anda hem aç hem umutlu; hem yakarış hem de korku dolu bir ifadeydi bu.

Tiffany yatak odasının kapısını içten kilitleyen bir sürgü olup olmadığını da kontrol etti.

Biftek yahnisi gerçekten de tam biftek yahnisi tadındaydı. Öylesine ve tamamen gelişigüzel bir örnek vermek gerekirse

burada çalışan zavallı son kızıdan yapılmış bir yahni tadı yoktu.

Cadı olmak için, çok iyi çalışan bir hayal gücüne ihtiyacınız vardı. Fakat Tiffany, şu anda kendisininkinin o kadar da iyi çalışmıyor olmasını diliyordu. Ama tehlikeli olsa Bayan Havausta ve Bayan Kene, Tiffany'nin buraya gelmesine izin vermezlerdi, değil mi? Eh, verirler miydi?

Belki verirlerdi. Pekâlâ verebilirlerdi. Cadılar, işleri kolaylaştırmaya çalışmazlardı. Beyninizi kullandığınızı varsayarlardı. Beyninizi kullanmıyorsanız cadılıkla işiniz olmazdı zaten. Dünya, işlerinizi kolaylaştırmaz, derlerdi. Nasıl hızlı öğreneceğini öğren.

Ama... ona bir fırsat tanırlardı, değil mi?

Elbette tanırlardı.

Muhtemelen.

Kesinlikle-ama-kesinlikle-insandan-yapılmamış yahni-sini bitirmek üzereyken bir şey, çanağı elinden almaya çalıştı. Çok hafifçe çekiştirmişti ve Tiffany düşünmeden çanağı geri çektiğinde çekiştirme hissi hemen kaybolmuştu.

Tamaam, diye düşündü. Bir tuhaf şey daha. Eh, ne de olsa bir cadının kulübesiydi bu.

Bir şey kaşığı çekiştirdi, ama yine Tiffany geri çeker çekmez durdu.

Tiffany boş çanağı ve kaşığı tepsiye koydu.

"Tamam," dedi, hiç korkmamış gibi konuşmayı başardığını umarak, "bitirdim."

Tepsi havalandı ve nazikçe kapıya doğru süzüldü. Orada, hafif bir tıngırıtıyla yere kondu.

Kapının sürgüsü geri çekildi.

Kapı açıldı.

Tepsi, havalandı ve süzülerek eşikten geçti.

Kapı kapandı.

Sürgü sürüldü.

Tepsi, karanlık merdiven sahanlığında yoluna devam ederken Tiffany kaşığın tıngırdadığını duydu.

Herhangi bir şey yapmadan önce *düşünmek* Tiffany'ye son derece önemli geldi. Bu yüzden şöyle düşündü: Sırf tepsin alınıp götürüldü diye haykırarak ortalıklarda koşturmak aptalca olur. Hem, bunu her ne yapmışsa kapıyı arkasından sürgüleme nezaketini gösterdi. Bu şeyin, kendisi göz ardı etmişse de, Tiffany'nin mahremiyetine saygı duyduğunu gösteriyordu.

Lavabo sehpasında dişlerini temizledi, geceliğini giydi ve yatağa girdi. Mumu söndürdü.

Bir an sonra kalktı, mumu yeniden yaktı ve dolabını, zahmetle kapının önüne sürükledi. Bunu neden yaptığından pek emin değildi, ama yaptıktan sonra kendini daha iyi hissetti.

Karanlıkta yeniden yatağına uzandı.

Tiffany, yaylalardayken koyun melemeleri ve zaman zaman tıngırdayan koyun çanları arasında uyumaya alışkındı.

Burada ne meleyen koyunlar ne de *tingırdayan* çanlar vardı ve koyunların melemediğini ve çanların *tingırdama-*
dığını hissettiğinde, o da ne, diye merak ederek uyanıyor-
du.

Ama sonunda uykuya dalmış olmalıydı, çünkü gecenin
bir yarısında uyandığını ve dolabının yavaşça eski yerine
geçtiğini hatırlıyordu.

Tiffany şafak sökerken uyandı. Hâlâ yaşıyordu ve dilim
dilim doğranmamıştı. Tanımadığı kuşlar ötüşüyordu.

Kulübede ses yoktu. Tiffany düşündü: Ben bir çırağım,
değil mi? Temizlik yapması, ateşi yakması gereken *benim*.
Bu işin nasıl yapılması gerektiğini ben biliyorum.

Doğrulup oturdu ve odada çevresine bakındı.

Eski giysileri düzgünce katlanıp dolabının üzerine bı-
rakılmıştı. Fosil, şans taşı ve diğer eşyalar gitmişti. Ancak
cılgınca aradıktan sonra onları bavulundaki kutunun için-
de buldu.

“Bana *bak*,” dedi genel olarak odaya. “Ben bir kocaka-
rıyım, biliyorsun. Burada Nac Mac Feeple halkından biri
varsa hemen ortaya çıksın!”

Hiçbir şey olmadı. Bir şey olmasını beklememişti zaten.
Nac Mac Feeple halkı eşyaları düzenlemekle ilgilenmezdi.

Denemek için, mumu komodinin üzerinden aldı, dola-
bının üzerine bıraktı ve geri çekildi. Hiçbir şey olmadı.

Pencereden bakmak için döndü ve o bunu yaparken ha-
fif bir *blint* sesi geldi.

Hızla döndüğünde mum, komodinin üzerindeydi.

Eh... bugün yanıtlar aldığı bir gün olacaktı. Tiffany, bu hafif öfkeden keyif alıyordu. Eve dönmeyi ne kadar çok istediğini düşünmesini engelliyordu.

Elbisesini giydi ve cebinde yumuşak, ama hışırdayan bir şey olduğunu fark etti.

Ah, nasıl da unutmuştu? Ama yoğun bir gün olmuştu, çok yoğun bir gün. Belki unutmak istemişti zaten.

Roland'ın hediyesini çıkardı ve ince, beyaz kâğıdı dikkatle açtı.

Bir kolyeydi.

Tebeşir'deki At'ın kolyesi.

Tiffany bakakaldı.

Bir atın görüldüğü gibi değil, bir atın olduğu gibi... Tarih daha başlamadan önce, birkaç akıcı çizgi kullanarak bir atın varlığı ile ilgili her şeyi betimleyebilen insanlar tarafından çimenlerin üzerine kazınmıştı: Güç vardı orada; zarafet, güzellik, hız vardı, tepeden kopup kurtulmak için çabalıyordu.

Ve şimdi biri, akıllı ve dolayısıyla çok pahalıya çalışan biri, onu gümüşten yapmıştı. Tıpkı tepenin yamacındaki gibi yassıydı ve tıpkı tepe yamacındaki At gibi, bazı parçaları bedenin geri kalanına bitişik değildi. Ama zanaatkâr bunları minik, ince bir zincir kullanarak öyle dikkatle bir araya getirmişti ki Tiffany hayretle kaldırıp bakığında hepsi oradaydı, sabah ışığında kıpırtısız dururken bile hareket ediyordu.

Kolyeyi taktı. Ayna yoktu, minicik bir el aynası bile. Ah, pekâlâ...

“Beni gör,” dedi Tiffany.

Ve uzakta, ovalarda, takip ettiği izi kaybetmiş bir şey uyandı. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra görünmez bir şey bir sinek sürüsü gibi ses çıkararak hareket etmeye başladığında tarlalardaki sisler aralandı...

Tiffany gözlerini kapattı, önce yana, sonra öne doğru birkaç adım attı, döndü ve dikkatle gözlerini açtı. Orada, önünde duruyordu işte, bir resim kadar kıpırtısızdı. At yeni elbisesinin üzerinde, yeşil üzerine gümüş rengiyle pek hoş görünüyordu.

Roland’a kaçça patladığını merak etti. *Neden*, diye merak etti.

“Beni görme,” dedi. Kolyeyi yavaşça çıkardı, ince kâğıda sardı ve kutuya, evden getirdiği diğer şeylerin yanına koydu. Sonra bir kurşunkalem buldu, Ikgömlek’ten aldığı iki kartpostaldan birine büyük dikkat ve özenle, Roland’a kısa bir teşekkür notu yazdı. Vicdan azabı duyarak diğer kartpostalı aldı ve anne babasına hâlâ tamamen hayatta olduğunu bildirdi.

Sonra, düşünceler içinde aşağı kata indi.

Dün gece geldiğinde hava kararmıştı, bu yüzden merdiven boyunca yapıştırılmış olan posterleri görmemişti. Sirk

posterleriydi bunlar, duvarlar palyaço ve hayvan resimleriyle kaplıydı. Birbirine benzeyen iki satırı bulunmayan, şu eski moda poster harfleri ile doldurulmuştu.

Şöyle şeyler söylüyorlardı:

Bol bol heyecan! Acele edin! Acele edin!

Profesör Monty Mesane'nin Üç Meydanlı Sirkisi Ve Tuhaf Şeyler Dolabı!	<i>Muhteşem Esnek Adam Jack'in Kendi Ağzına Aslan Kafası Sokmasını Görün!!!</i>

Kuyruğunun Olması Gereken Yerde Baş Olan Atı Görün!
 Harice gider!!!!

PALYAÇOLAR! PALYAÇOLAR! PALYAÇOLAR!
**Uçan Pastırma Kardeşler Evrendeki En Büyük
Kuvvet Olan Yerçekimine Meydan Okuyacak**

hem de absiz

.....
Horon Tepen Katır Clarence'ı Görün!

Topsy ve Topsy'ye Hayret Edin!

Şaşkın Beyin Okuma Gösterisi

Böylece, harfler minicik olana dek devam ediyordu. Ormandaki küçük bir kulübede görmeyi beklemeyeceğiniz, tuhaf, cıfcaflı şeylerdi.

Tiffany, mutfakı buldu. Soğuktu ve duvarda tıkırdayan saat dışında sessizdi. Saatin akrep ve yelkovanı yerlerinden çıkmış, cam kapağın dibinde duruyordu, bu yüzden saat zamanı ölçmeye devam etmekle birlikte, kimseye söylemiyordu artık.

Mutfak çok düzenliydi. Lavabonun yanındaki dolabın çekmecesinde çatallar, kaşıklar ve bıçaklar güzelce dizilmişlerdi, ki biraz huzursuz ediciydi bu. Tiffany'nin gördüğü bütün mutfak çekmeceleri, içindekiler düzenli olsun diye yapılmıştı, ama seneler içine tam olarak sığmayan şeylerle doldurulmuştu. Dolayısıyla, çekmeceyi nasıl açacağını bilmiyorsanız büyük kepçeler ve eğilmiş şişe açacakları hep takılırdı.

Denemek için kaşık bölmesinden bir kaşık aldı, çatalların üzerine bıraktı ve çekmeceyi kapattı. Sonra arkasını döndü.

Bir kayma sesi ve bir kaşığın, onu özleyen ve dehşet verici sivri uçlu çatallar arasında geçirdiği zamana dair hikayeleri dinlemeye can atan diğer kaşıkların yanına koyulurken çıkaracağı türden bir şingirtı geldi.

Bu sefer bir bıçağı çatalların yanına koydu, çekmeceyi kapattı ve ona yaslandı.

Bir süre hiçbir şey olmadı, sonra çatal bıçakların tangırdadığını duydu. Gürültü yükseldi. Çekmece sallanmaya, lavabo titremeye başladı...

“Tamam tamam,” dedi Tiffany, geriye sıçrayarak. “Nasil istersen öyle olsun!”

Çekmece hızla açıldı; bıçak, balık gibi bölmeden bölme-ye atladı ve çekmece çarpılarak kapandı.

Sessizlik oldu.

“Sen kimsin?” dedi Tiffany. Kimse yanıt vermedi. Ama havadaki his hoşuna gitmemişti. Biri ona kızmıştı. Aptalca bir numaraydı zaten.

Çabucak bahçeye çıktı. Dün gece duyduğu uğultu sesi, kulübeden çok uzak olmayan bir çağlayandan çıkıyordu. Küçük bir su değirmeni; büyük, taş sarnıca su pompalıyordu ve eve giden bir boru vardı.

Bahçe süslerle doluydu. Oldukça hüzünlü, ucuz süslerdi; deli gibi sırtan tavşanlar, kocaman gözleri olan çömlek geyikler, sivri kırmızı şapkaları ve bozuk ilaç içtiklerini düşündüren yüz ifadeleri olan cüceler.

Elma ağaçlarından sarkan ya da her yana dikilmiş direklere bağlanmış şeyler vardı. Tiffany'nin, bazen köydeki kulübelerin dışına asıldığını gördüğü düşkapanları ve lanetağları vardı. Büyük hercümerçlere benzeyen, olduğu yerde dönen ve hafifçe tıngırdayan şeyler. Bazıları... eh, biri eski çalılardan yapılmış bir kuşa benzese de çoğu çer çöp yığınlarına-benziyordu. Ama tuhaf çer çöp yığınları... Tiffany'ye, yanlarından geçerken bazıları hafifçe kıpırdamış gibi geldi.

Kulübeye girdiğinde Bayan Düzgün mutfak masasında oturuyordu.

Bayan Düzgün de öyle. Aslında, iki Bayan Düzgün vardı.

"Affedersin," dedi sağdaki Bayan Düzgün. "Hemen konuşup bitirmenin daha iyi olacağını düşündüm."

İki kadın tıpatıp aynıydı. "Ah, anlıyorum," dedi Tiffany. "Siz ikizsiniz."

"Hayır," dedi soldaki Bayan Düzgün. "Değilim. Bunu anlayan biraz..."

"... güç olabilir," dedi diğer Bayan Düzgün. "Bakalım nasıl anlatacağım. İkizlerin bazen..."

"... aynı düşünceleri ve duyguları paylaştığını bilirsin, değil mi?" dedi ilk Bayan Düzgün.

Tiffany başını salladı.

"Eh," dedi ikinci Bayan Düzgün. "Benim durumum bundan biraz daha karmaşık sanırım, çünkü..."

"... ben iki bedenli bir kişiyim," dedi ilk Bayan Düzgün. "Şimdi bir tenis maçındaki oyuncular gibi konuşuyorlar, sözcükleri ileri geri paslıyorlardı."

"Bu bilgiyi sana..."

"... nazikçe açıklamak istedim, çünkü bu fikir bazı insanların..."

"... altüst ediyor ve ürkütücü ya da..."

"... düpedüz..."

"... acayip buluyorlar."

İki beden sustu.

"Son cümle için özür dilerim," dedi soldaki Bayan Düzgün. "Bunu yalnızca gerçekten huzursuz olduğumda yaparım."

“Şey, yani siz, ikiniz de...” diye başladı Tiffany, ama sağdaki Bayan Düzgün çabucak konuştu, “İkimiz diye bir şey yok. Yalnızca ben varım, anlıyor musun? Zor olduğunu biliyorum. Ama bir sağ sağ elim, bir sağ sol elim, bir sol sağ elim ve bir sol sol elim var. Hepsi bana ait. Aynı anda hem alışverişe çıkıp hem evde kalabilirim Tiffany. Aslında beni...”

“... dört kolu ve...”

“... dört bacağı ve...”

“... dört gözü olan bir insan olarak düşünmek işe yarar.”

O dört gözün tamamı şimdi huzursuzluk içinde Tiffany’yi izliyordu.

“Ve iki burun,” dedi Tiffany.

“Bu doğru. Anladın. Sağdaki bedenim soldaki bedenimden biraz daha sakar, ama sağdaki gözlerim daha iyi görüyor. Tıpkı senin gibi bir insanım, yalnız daha fazla ben var.”

“Ama içinizden biri... yani, senin bir yarın... beni almak için ta lkigömlük’e geldi,” dedi Tiffany.

“Ah evet, o şekilde ikiye bölünebiliyorum,” dedi Bayan Düzgün. “Bu konuda oldukça iyiyim. Ama yaklaşık otuz kilometreden daha fazla mesafe olursa oldukça beceriksizleşiyorum. Şimdi, bir fincan çay ikimize de iyi gelir bence.”

Daha Tiffany yerinden kıpırdayamadan iki Bayan Düzgün birlikte kalktı ve mutfığa ulaştı.

Tiffany, bir kişinin dört kol kullanarak çay hazırlamasını izledi.

Bir fincan çay demlerken yapılması gereken epey iş vardır ve Bayan Düzgün hepsini bir anda yapıp bitirdi. Bedenler yan yana durmuş, eşyaları elden ele, elden ele geçiriyor; çaydanlığı, fincanları ve kaşığı bir tür dans gibi aktarıyorlardı.

“Çocukken benim ikiz olduğumu sandılar,” dedi Bayan Düzgün, omuzlarının birinin üzerinden. “Ve sonra... benim şeytani olduğumu düşündüler,” dedi diğer omzunun üzerinden.

“Öyle misin?” dedi Tiffany.

İki Bayan Düzgün dönüp hayretle ona baktı:

“Nasıl bir soru bu?!”

“Mm... aşikâr soru,” dedi Tiffany. “Demek istediğim, ‘Evet, öyleyim! Muhahahaha!’ diye yanıt versen herkesi bir sürü deritten kurtarırdın, değil mi?”

Dört göz kısıldı.

“Bayan Havausta haklıymış,” dedi Bayan Düzgün. “Senin tepeden tırnağa bir cadı olduğunu söylemişti.”

Tiffany içten içe gururla şişindi.

“Eh, aşikâr olanın sorunu şudur ki,” dedi Bayan Düzgün, “genellikle o kadar da aşikâr değildir. Bayan Havausta gerçekten de sana şapka çıkardı mı?”

“Evet.”

“Bir gün bunun nasıl bir şeref olduğunu anlarsın belki,” dedi Bayan Düzgün. “Her neyse... hayır, şeytani değilim. Ama neredeyse oluyordum sanırım. Annem doğumumdan kısa süre sonra öldü, babam denize açılmıştı ve hiç geri dönmedi...”

“Denizde kötü şeyler olabiliyor,” dedi Tiffany. Sızı Ni-ne’nin söylediği bir şeydi.

“Evet doğru, muhtemelen öyle olmuştur. Ya da belki geri dönmek istememiştir,” dedi Bayan Düzgün duygusuz bir şekilde. “Beni bir yetimhaneye yerleştirdiler, kötü yemek, korkunç öğretmenler, falan filan. Olabilecek en kötü arkadaşı buldum, yani kendimi. İki bedenin olduğu zaman yapabileceğin numaralar hayret vericidir. Elbette, herkes benim ikiz olduğumu sanıyordu. Sonunda kaçıp sirke katıldım. Ben! Düşünebiliyor musun?”

“Topsy ve Tipsy, Muhteşem Beyin Okuma Gösterisi mi?” dedi Tiffany.

Bayan Düzgün, ağzı bir karış açık, yerinde kalakaldı.

“Merdivendeki posterlerde vardı,” diye ekledi Tiffany.

Bayan Düzgün rahatladı.

“Ah, evet. Elbette. Çok... keskin zekâlısın Tiffany. Evet. Her şeyi fark ediyorsun, değil mi...”

“Harice gitmek için para ödemeyeceğimi biliyorum,” dedi Tiffany. “Çünkü ‘hariç’ yalnızca ‘dışarı’ demek.”*

“Akıllıca!” dedi Bayan Düzgün. “Monty o yazıyı, insanlar İster-Inan-İster-Inanma çadırından geçip gitsinler diye koymuştu. ‘Harice gider!’ Elbette, insanlar onu bir kadın ismi falan sanıyordu, bu yüzden Monty dışarıda elinde sözlük olan iri yarı bir adam bekletiyor, müşterilerin tam

* Sözlüğü baştan sona bilmenin bazı faydaları vardır.

olarak ne için para ödediklerini görmesini sağlıyordu! Hiç sirke gittin mi?”

Bir kez, diye itiraf etti Tiffany. Çok eğlenceli olmamıştı. Gülünç olmak için çok fazla çaba gösteren şeyler genellikle gülünç olamazlar. Hemen hemen hiç dişi kalmamış, güve yeniği bir aslan, yerden en fazla bir metre yüksekte bir ip cambazı, kocaman, dönen bir tahta tekerleğe bağlanmış, dar pembe pantolon giymiş yaşlı bir kadına bir sürü bıçak fırlatan ve kadını vurmaya bir türlü başaramayan bir bıçak-fırlatıcı vardı. Tek gerçek eğlenceyi, daha sonra bir araba, palyaçoğu ezdiğinde görmüştü.

“Benim sirkim çok daha büyüktü,” dedi Bayan Düzgün, Tiffany bundan bahsettiği zaman. “Ama hatırladığım kadarıyla bizim bıçak-fırlatıcımız da kötü nişancıydı. Fillerimiz ve develerimiz vardı. Aslanımız o kadar vahşiydi ki neredeyse bir adamın kolunu ısırıp koparıyordu.”

Tiffany bunun kulağa çok daha eğlenceli geldiğini itiraf etmek zorundaydı.

“Peki sen ne yaptın?” dedi.

“Eh, o aslanı kışkırlarken kolunu sardım...”

“Tamam Bayan Düzgün, ama ben sirkte ne yaptığını sordum. Sırf kendi aklından geçeni mi okuyordun?”

Bayan Düzgün, Tiffany’ye gülümsedi. “Evet, bunu yapıyordum. Başka, hemen hemen her şeyi de yapıyordum,” dedi. “Farklı peruklar altında Dehşetengiz Bohunkus Kardeşler oluyordum. Tabak cambazlığı yapıyordum. İp

cambazına yardım ediyordum. İpte ben yürümüyordum elbette, ama devamlı gülümsüyor, seyirciye ışıldıyordum. Herkes benim ikizim olduğunu varsayıyordu ve zaten sirk halkı çok fazla kişisel soru sormuyordu. Ve sonra, olaylar birbirini kovaladı, şu bu oldu ve... buraya gelip cadı oldum.”

İki Bayan Düzgün dikkatle Tiffany'yi izliyordu.

“Bu son cümle oldukça uzun bir cümleydi,” dedi Tiffany.

“Evet öyleydi, değil mi?” dedi Bayan Düzgün. “Sana her şeyi anlatamam. Hâlâ kalmak istiyor musun? Son üç kız istemedi. İnsanlar beni biraz tuhaf buluyor.”

“Hm... kalacağım,” dedi Tiffany yavaşça. “Ama eşyaları yerinden oynatan şey biraz garip.”

Bayan Düzgün şaşırılmış göründü. “Ah, Oswald'ı mı kast ediyorsun?”

“Odama girebilen, Oswald adlı görünmez bir adam mı var?” dedi Tiffany, dehşet içinde.

“Ah, hayır. Bu yalnızca bir isim. Oswald bir adam değil, o bir *gerçeket*. Hayaletleri duymuşsundur, değil mi?”

“Şey... eşyaları karıştıran görünmez ruhlar?..”

“Güzel,” dedi Bayan Düzgün. “Eh, bir gerçeket onun tam tersidir. Düzenlilik takıntısı vardır onlarda. Oswald evde epey işe yarıyor, ama ben yemek yaparken mutfakta oldukça korkunç olabiliyor. Tüm eşyaları yerine kaldırıp duruyor. Bu onu mutlu ediyor sanırım. Özür dilerim, seni uyarmalıydım, ama normalde kulübeye biri geldiğinde saklanır. Utangaçtır.”

“Ve bir erkek, öyle mi? Demek istediğim, erkek bir ruh?”

“Nereden bileceksin ki? Bedeni yok ve konuşmuyor. Ona Oswald dedim, çünkü onu her zaman süpürge ve faraşla dolaşan ufak tefek, endişeli bir adam olarak hayal ediyorum.”

Sağdaki Bayan Düzgün bunu söylediği zaman soldaki Bayan Düzgün kıkırdadı. Bu, insanın üzerinde tuhaf bir etki bırakıyordu. Aslında, o şekilde düşününce, aynı zamanda ürkütücü bir etki.

“Eh, *gerçekten* iyi anlaşıyoruz,” dedi sağdaki Bayan Düzgün, endişe içinde. “Bilmek istediğin başka şeyler var mı Tiffany?”

“Evet, lütfen,” dedi Tiffany. “Benden ne yapmamı istiyorsun? *Sen* ne yapıyorsun?”

Bayan Düzgün’ün daha çok ev işleri yaptığı ortaya çıktı. Bitmek tükenmek bilmez ev işleri... Çalı süpürgesi eğitimi, dilbilgisi dersleri, sivri tepeli şapka idaresi aramak boşuna olurdu. Daha çok, tam da ev işleri türünden ev işleri oluyordu.

Küçük bir keçi sürüsü vardı. Sürü teknik olarak, kendine ait bir barakası olan ve zincirli tutulan Kokuşmuş Sam adlı teke tarafından idare ediliyordu, ama aslında kıdemli sağmal Kara Meg tarafından yönetiliyordu. Kara Meg, Tiffany’nin kendisini sağmasma izin verdi ve sonra bile bile, dikkatle süt kovanını tekmeledi. Bir keçi sizi tanımaktan bunu anlardı işte. Koyunlara alışksanız kafa karıştırıcı bir şeydi keçiler, çünkü bir keçi, *beyni* olan koyun demektir. Ama Tiffany

keçilerle daha önce karşılaşmış, çünkü köyde besleyici keçi sütü için onları besleyen birkaç kişi vardı. Ve Tiffany keçiler üzerinde persikoloji kullanması gerektiğini biliyordu.* Heyecanlanırsanız, bağırırsanız ve onlara vurursanız (elinizi acıttırdınız, çünkü bir keçiye vurmak bir çuval dolusu duvar askısına vurmaktan farksızdı), onlar *kazanmış* olurdu, keçi dilinde size gülerlerdi, ki keçi dili hemen hemen tamamen alayla gülmekten oluşurdu.

Tiffany ikinci gün, tek yapması gereken şeyin Kara Meg'in kovaya vurmak için kaldırdığı arka bacağı yakalamak ve *kaldırmaya devam etmek* olduğunu öğrendi. Bu, keçinin dengesini bozuyordu, onu sinirlendiriyordu ve diğer keçiler Kara Meg'e gülüyor, Tiffany *kazanmış* oluyordu.

Bir de arılar vardı. Arı vızıltılarıyla dolu küçük bir açıklıkta Bayan Düzgün'ün bir düzine arı kovanı vardı. Hem bal, hem balmumu için ihtiyaç duyuyordu onlara. Bir kovanı açmadan önce Tiffany'ye peçe ve eldiven taktırdı. Kendisi de taktı.

"Elbette," diye yorum yaptı, "dikkatli, ciddi ve amaçlı bir yaşam sürüyorsan arılar seni sokmaz. Ne yazık ki bu teoriyi duymayan arılar da var. Günaydın Üçüncü Kovan, bu Tiffany, bir süre bizimle kalacak..."

Tiffany, koca kovanın korkunç, tiz bir uğultu ile, "Günaydın Tiffany!" demesini bekledi, ama demedi.

* Tiffany psikolojinin ne olduğunu biliyordu, ama sözlüğü 'yazım kılavuzlu' bir sözlük değildi.

“Bunu onlara neden söyledin?” diye sordu.

“Ah, arılarınla konuşman gerekir,” dedi Bayan Düzgün. “Konuşmamak kötü şans getirir. Ben çoğu akşam onlarla biraz gevezelik ederim. Haberler, dedikodular, o tür şeyler. ‘Arılara söylemek’ meselesini her kovan sahibi bilir.”

“Peki arılar kime söyler?” diye sordu Tiffany.

İki Bayan Düzgün ona gülümsedi.

“Diğer arılara, herhalde,” dedi.

“Demek... arıları *dinlemeyi* bilseydin olan biten her şeyi duyardın, öyle mi?” diye ısrar etti Tiffany.

“Biliyor musun, bunu söylemen çok ilginç,” dedi Bayan Düzgün. “Birkaç söylenti çıktı... Ama bir arı oğlu gibi düşünmeyi öğrenmen gerekir. *Binlerce* minik bedeni olan tek bir zihin gibi. Benim için bile çok zor bir iş.” Kendi kendisiyle düşünceli düşünceli bakıştı. “Ama belki *imkânsız* değildir.”

Sonra bitkiler vardı. Kulübenin geniş bir sebze bahçesi vardı, ama hindi dolması yaparken kullanabileceğiniz türden şeyler pek yoktu. Senenin bu zamanında toplanması ve kurutulması gereken bir sürü şey vardı, özellikle de önemli köklerle ilgili. Tiffany bundan epey zevk aldı. Bayan Düzgün’ün bitki bilgisi müthişti.

İmza Doktrini denen bir şey vardır. Şu şekilde işler: Evrenin Yaratıcısı insanların kullanması için faydalı bitkiler yaratırken, üstlerine insanlara ipucu verecek küçük işaretler koydu. Diş ağrısına iyi gelen bitki dişe, kulak ağrısına

iyi gelen kulağa benziyordu ve burun rahatsızlıklarına iyi gelenden, kulak kirine benzeyen yeşil bir şey damlıyordu, vesaire. Pek çok insan buna inanıyordu.

Bu konuda iyi olmak için belli bir miktar hayal gücüne ihtiyacınız vardı (ama Burun Damlaotu konusunda değil) ve Tiffany'nin dünyasında Yaratıcı biraz daha... yaratıcı olmuştu. Bazı bitkilerin üzerinde, eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız, yazılar vardı. Genellikle bulması zor, okuması güçtü; çünkü bitkilerin yazım kurallarından haberleri yoktu. Çoğu insan bunu bilmiyordu bile, bitkilerin faydalı mı, yoksa zehirli mi olduklarını anlamak için daha geleneksel yöntemleri kullanıyorlar; onları, ihtiyaç duymadıkları yaşlı halaları üzerinde deniyorlardı, ama Bayan Düzgün, hayatı herkes için daha rahat hale getirecek (aynı zamanda, yaşlı halaların yaşamlarını daha da uzatacak) yeni tekniklerin öncülüğünü yapıyordu.

"Bu, Sahte Kantaron," dedi Tiffany'ye, kulübenin arkasındaki uzun, serin atölyedeyken. Muzaffer bir ifadeyle bir bitkiyi kaldırıyordu. "Herkes onun bir başka diş ağrısı ilacı olduğunu sanıyor, ama mavi büyütecimi kullanarak depolanmış ay ışığında kesik köküne bakarsan..."

Tiffany denedi ve okudu: **"SooUK Algınlına Yarar. uyusukluk YAPabili, motorLU Araç kullanmın."**

"Korkunç yazım yanlışları var, ama bir papatya için hiç fena değil," dedi Bayan Düzgün.

"Bitkilerin, nasıl kullanılacaklarını gerçekten söylediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?" dedi Tiffany.

“Eh, hepsi değil. Nereye bakacağını da bilmen gerek,” dedi Bayan Düzgün. “Şuna bak örneğin. Sıradan bir ceviz. Kırmızı pamuk kullanılarak yapılmış ince mumun ışığında, yeşil büyüteçle bakarsan...”

Tiffany gözlerini kıstı. Harfler küçüktü ve okuması zordu.

“Ceviz içerebilir mi?” diye tahmin yürüttü. “Ama bu bir ceviz kabuğu. *Elbette* ceviz içerecek. Şey... değil mi?”

“Şart değil,” dedi Bayan Düzgün. “Örneğin, uzak ülkelerde bulunan tuhaf ve ilginç bir tapınağa dair, altın ve pek çok kıymetli taştan yapılmış minik, mükemmel bir sahne içeriyor olabilir. Eh, *bu mümkün*,” diye ekledi, Tiffany’nin yüzündeki ifadeyi fark ederek. “Bunu yasaklayan bir kanun yok. Bu haliyle yasaklayan. Dünya sürprizlerle dolu.”

O gece Tiffany günlüğüne yazacak çok şey buldu. Günlüğünü dolabın üzerinde tutuyordu ve üzerine büyük bir taş koymuştu. Oswald mesajı anlamış gibiydi, ama şimdi de taşı cilalıyordu.

Geri çekil, kulübenin üzerinde yüksel, gece vakti kuşbarkısı uç...

Kilometrelerce uzakta, kendisi de görünmez olan, ama yerin üzerinde bir sinek sürüsü gibi uğuldayarak sürüklenen şeyin üzerinden görülmeden geç...

Devam et, yollar, kasabalar ve ağaçlar, zip zip sesleri çıkararak arkada kalsın. Büyük bir şehre gel. Şehrin ortasındaki yüksek, eski bir kuleye. Kulenin altındaki, çok eski,

büyülü üniversiteye, üniversitenin kütüphanesine ve kütüphanedeki kitap raflarına... yolculuk daha yeni başladı.

Hızla yanlarından geç, kitap rafları arkada kalsın. Kitaplar zincirlere vurulmuş. Sen geçerken bazıları seni dişlemeye çalışıyor.

Ve burada, daha tehlikeli kitaplar bölümü var; kafeslere kilitlenmiş, buzlu su dolu fıçıların içine konulmuş ya da basitçe kurşun plakaların arasına sıkıştırılmış kitaplar...

Ama burada bir kitap daha var. Hafifçe saydam, camdan bir kubbenin altında, sihirli bir ışıkla parlayan bir kitap. Araştırma yapacak genç sihirbazlar gidip o kitabı okumaya cesaretlendirilirler.

Kitabın adı *Kovanlar: Hayret Verici Sinsiliğe Sahip Bir Araç Üzerine Bir Tez*. Yazan Sensibility Bustle, Ataerkil Büyü Profesörü. Elyazması kitabın büyük kısmı, kullanıcıya zarar vermeden bir Kovan yakalayabilecek, büyük ve güçlü bir büyülü araç yapmanın yolu hakkındadır, ama en son sayfada Bay Bustle şöyle yazar ya da yazmış:

Eski ve ünlü "*ResCentum et Una Quas Magus Facere Potest*," kitabına göre Kovanlar bir tür iblistir. Gerçekten de Profesör Kazıkbelâ "*Bir İblis Gördüm Sanki*" adlı kitabında onları iblis kategorisi altında inceler ve Profesör Küvet "*LIBER IMMANIS MONSTRORUM*" adlı kitabında onlara "Gezgin Ruhlar" başlıklı bir bölüm ayırır. Bununla beraber, Loko Bölgesi'ne yapılan kadersiz

* Bir Büyücünün Yapabileceği Yüz Bir Şey

** Canavarlar Hakkında Canavar Gibi Bir Kitap

İlk Keşif Gezisi'nde keşfedilen Testiler Mağarası'nda bulunan eski yazmalar çok daha farklı bir hikâye anlatır, ki benim dikkate değer araştırmalarım da bunlara dahildir.

Kovanlar, Yaratılış'ın ilk saniyelerinde oluşmuştur. Canlı değildirler, ama bir yaşam *şekline* sahiptirler. Kendilerine ait bir bedenleri, beyinleri ve düşünceleri yoktur, çıplak bir Kovan gerçekten de miskin bir şeydir, dünyalar arasındaki sonsuz gecede yavaşça yuvarlanır durur. Kazıkbelâ'ya göre çoğu, sonunda kendilerini derin denizlerin dibinde, volkanların göbeğinde bulur ya da yıldızların yüreklerinde süzülür. Kazıkbelâ, benimle karşılaştırıldığında oldukça yeteneksiz bir düşünürdü, ama bu konuda haklıdır.

Bununla beraber bir Kovan, korkma ya da arzulama yeteneğine sahiptir. Bir Kovanı neyin korkutabileceğini tahmin edemiyoruz, ama bir tür güce –büyük güç, büyük zekâ, büyük büyü yeteneği– sahip bedenlere sığınmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Bu anlamda, Howowaland'da çok rastlanan, koruyucu kabuğu olarak her zaman en sağlam çamur kulübeyi arayan münzevi fil *Filius Yalanzus*'a benzerler.

Kovanların, Yaşam'ın gelişmesine yardım ettiklerinden kuşku yok. Balıklar neden denizleri terk etti? İnsanlık neden ateş gibi tehlikeli bir şeyi sahiplendi? Bu olayların arkasında Kovanların olduğuna inanıyorum, muhtelif türlerden yaratıkları, gereken hırs aleviyle ateşlediler ve onları daha ileri, daha yukarı gitmeye zorladılar. Bir Kovan ne arar? Onları ileriye götüren nedir? Ne isterler? İşte bunu henüz öğrenmedik!

Ah, önemsiz büyücüler, bir Kovanın, ev sahibi bedenin düşüncelerini saptırdığına, onu eksittiğine ve sonunda onun, beyin hummasına

yakalanarak erkenden ölmesine sebep olduklarına dair uyarılarda bulunuyorlar. Ben de diyorum ki, zırvalık! İnsanlar anlamadıkları şeylerden hep korkmuşlardır!

Ama ben anlıyorum!

Bu sabah, saat ikide, yaptığım araçla bir Kovan yakaladım! Ve şimdi o Kovan, kafamın içinde. Onun anılarını, içinde yaşadığı bütün yaratıkların anılarını hissedebiliyorum. Ama, benim üstün zekâm sayesinde, onu kontrol altında tutabiliyorum. O beni kontrol etmiyor. Beni herhangi bir biçimde değiştirdiğini hissetmiyorum. Benim zihnim, her zaman olduğu gibi, şimdi de olağanüstü güce sahip!!

Bu noktadan sonra yazılar lekeliydi, çünkü görünüşe göre Bustle'ın salyaları akmaya başlamıştı.

Ah, sırf tesadüfler sayesinde kendilerinin benim üstlerim olduklarını iddia edebilen o solucanlar ve korkak tavuklar, seneler boyunca ilerlememi nasıl da engellediler! Bana güldüler! AMA ŞİMDİ GÜLMÜYORLAR!!! Benim dostum olduklarını *söyleyenler* bile, AH EVET, onlar da beni engellemekten başka işe yaramadılar. Uyarılara ne diyeceksin, dediler. Planların içinde bulunduğu testilerin kapaklarına, neden on beş ayrı eski dilde "Ne Olursa Olsun Açmayın" yazılmıştı, dediler. Ödlekler! Sözde dostlarım! Bir Kovanın, içine girdiği yaratıklar paranoyak olur ve delirir, dediler! Kovanlar kontrol altına alınamaz, diye ciyaktadılar!! ARAMIZDA, BİR SANİYE İÇİN BİLE OLSA BUNA İNANAN

TEK BİR KİŞİ VAR MI??? Ah, ne zaferler BEKLİYOR bizi!!! Artık hayatımı bu değersiz şeylerden temizledim!!! Sözde Rektör'e ve Üniversite Konseyi'ne yaptıklarım yüzünden şimdi bile kapıma gelme SAYGISIZLIĞINI, EVET SAYGISIZLIĞINI gösterenlere gelince... NE CÜRETLE BENİ YARGILARLAR!!!! Tüm böcekler gibi, YÜCELİKTEN ANLAMİYORLAR!!!! GÖSTERİRİM ONLARA!!!! Ama... ben... küstoleps... blit!!!! dövücccynggg dfguif blort...

Yazılar burada sona eriyordu. Kitabın yanındaki küçük karta, eski zamanlarda yaşamış bir büyücü şunları yazmıştı:

Profesör Bustle'dan geriye kalanlar bir testiye konu ve eski Gül Bahçesi'ne gömüldü. Tüm araştırma öğrencilerine orada biraz zaman geçirmelerini ve Profesör'ün nasıl öldüğü üzerine düşünmelerini tavsiye ederiz.

Dolunaya az kalmıştı. Dışbükey ay deniyordu ona. Ayın şu sıkıcı evrelerinden biriydi ve nadiren resimlenirdi. Tüm ilgiyi dolunay ve hilal çekerdi.

Herhangibir Rob tek başına höyüğün üzerine, sahte tavşan deliğinin yanına oturmuş, uzak dağların zirvesindeki karların, ay ışığı altında nasıl parladığını izliyordu.

Bir el hafifçe omzuna dokundu.

"Birinin gizlice yaklaşmasına izin vermek sana hiç yakışmıyo Herhangibi Rob," dedi Jeannie, onun yanına oturarak.

Herhangibir Rob içini çekti.

“Kaçık Wullie yemeklerini de yemediini sööledi,” dedi Jeannie, dikkatle.

Herhangibir Rob içini çekti.

“Koca Yan da bugün ava çıktınızda bi tilkinin yanından geçmesine izin verdiini, tek bi tekme bile atmadını sööledi?”

Rob yine içini çekti.

Hafif bir *plop* ve *gluggluglug* sesi duyuldu. Jeannie minik, ahşap bir kupa uzattı. Diğer elinde küçük, kösele bir şişe vardı.

Kupadan yükselen kokular havada dalgalanıyordu.

“Senin koca mini kocakarının düünümüzde bize verdii Özel Koyun llacı’nın sonuncusu,” dedi Jeannie. “Acil durumlar için kenara kaldırdıydım.”

“O benim koca mini kocakarım diil Jeannie,” dedi Rob, kupaya bakmadan. “O bizim koca mini kocakarımız. Sana bi şey daha sööliim Jeannie, kocakarıların kocakarısı olma gücü var onun içinde. Düşlerinde bile göremiycee kadar gücü var. Ama Kovan onun kokusunu alıyo.”

“He ye, eh, adına ne dersen de, içki içkidir,” dedi Jeannie yatıştırırcasma. Kupayı Rob’un burnunun dibinde salladı.

Rob içini çekti ve bakışlarını kaçırdı.

Jeannie, hemen ayağa kalktı. “Wullie! Koca Yan! Çabuk gelin!” diye bağırdı. “İçki içmiyo! Sanırım öldü!”

“Agh, güçlü içki içcek zaman diil bu,” dedi Herhangibir Rob. “İçim kabarıyo kadın.”

“Çabuk olun!” diye bağırdı Jeannie, deliğin içine doğru... “Hem öldü hem de hâlâ konuşuyo!”

“O, bu tepelerin kocakarısı,” dedi Rob, onu duymazdan gelerek. “Tıpkı ninesi gibi. Tepelere her gün, ne olduklarını söylüyo. O tepeler, onun iliklerine işlemiş. Onları yüreen-de saklıyo. Onsuz bi gelecece düşünmek hoşuma gitmiyo.”

Diğer Feegle adamlıkları koşarak delikten çıkmış, karsısızca Jeannie’ye bakıyorlardı.

“Bi sorun mu var?” dedi Kaçık Wullie.

“He ye!” diye terslendi kelda. “Rob, Özel Koyun İlacı içmiyo!”

Wullie’nin minik suratı acıyla buruştu.

“Agh, Koca Adam ölmüş!” diye hıçkırdı. “Ah eyvah eyvah eyvah...”

“Çenenı kapar mısın, seni koca kofti!” diye bağırdı Herhangibir Rob, ayağa kalkarak. “Ben ölmedim! Varoluşsal bi an yaşamaya çalışıyom burda, tamam mı! Amanın, bi erkek birilerinden öldüğünü duymadan Kader’in soouk rüzgârlarının, alt taraflarını dövdüğünü hissedemiycekse vay başımıza gelenler yani!”

“Agh, görüyom ki yine kurbaayla konuşmuşsun Rob,” dedi Koca Yan. “Bi ucundan diyerine yürümek için bi koca gün gereken uzun sözcükler kullanan tek kişi o buralar-da...” Jeannie’ye döndü. “Kötü bi düşünme humması-na yakalanmış hamfendi. Bi erkek, okuma yazma işleriyle cebelleşmeye başladında, eninde sonunda düşünme

hummasına yakalanır. Bizim delikanlılardan bi kaçını getiriim de düşünmeyi bırakana kadar kafasını suyun altına sokalım. Tek çare budur. Adamı öldürür, bu düşünme de-diin.”

“Hem seni hem de senin gibi on kişiyi daha pataklarım!” diye bağırdı Herhangibir Rob, Koca Yan’a, yumruklarını kaldırarak. “Ben bu kabilenin Koca Adam’ıyım ve...”

“Ben de keldayın,” dedi keldaları. Keldalığın gizemlerinden biri, sesini bu şekilde kullanmaktı: sert, soğuk, keskin, havayı buzdan bir hançer gibi kesen bir ses. “Ve ben size deliie girmenizi ve ben sôöliylene kadar suratlarınızı göstermemenizi sôölüyom. *Sen diil, Herhangibi Rob FeeGLE!* Ben aksini sôöliylene kadar sen burda kalcaksın!”

“Ah eyvah eyvah...” diye başladı Kaçık Wullie, ama Koca Yan, eliyle onun ağzını kapattı ve çabucak sürükleyerek uzaklaştırdı.

Yalnız kaldıklarında Herhangibir Rob başını eğdi. Bulut parçaları ayın çevresinde oynaşmaya başlamıştı.

“Sen gitme dersin gitmem Jeannie,” dedi.

“Agh, Rob, Rob,” dedi Jeannie, ağlamaya başlayarak. “Anlamıyon. Koca mini kızın kılına zarar gelmesini istemem, gerçekten istemem. Ama senin, bu, öldürülemeyen canavarla savaşmanı düşünmeye dayanamıyom! Ben senin için endişeleniyom, görmüyon mu?”

Rob, kolunu ona doladı. “He ye, görüyom,” dedi.

“Ben senin karınım Rob ve gitme diyom!”

“He ye, he ye. Kalıcaam,” dedi Rob.

Jeannie, başını kaldırıp ona baktı. Gözyaşları ay ışığında ışıldıyordu. “Gerçekten mi?”

“Verdiim sözden döndüğüm hiç olmadı,” dedi Rob. “Polislere ve o türden tiplere verdiklerim dışında, biliyon, ama onlar sayılmaz.”

“Kalcak mısın? Sözümü dinliyecek misin?” dedi Jeannie, burnunu çekerek.

Rob içini çekti. “He ye. Kalıcaam.”

Jeannie bir süre sessiz kaldı, sonra bir keldanın soğuk ve keskin sesiyle konuştu: “Herhangibi Rob Feegle, şimdi sana, gidip koca mini kocakarıyı kurtarmanı söylüyom.”

“Ne?” dedi Herhangibir Rob, şaşkın şaşkın. “Biraz önce kalmam gerektiini söylüyodun...”

“Onu karın olarak söyledim Rob. Şimdi keldan olarak konuşuyom.” Jeannie, çenesini çıkararak kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı. “Keldanın sözünü dinlemiyceksen, Herhangibi Rob Feegle, kabileden sürülebilirsin. Bunu biliyon. Bu yüzden beni iyi dinle. Çok geç olmadan gerekti kadar adam al, daalara git ve koca mini kızın başına bi şey gelmesini engelle. Ve sen de saa salim geri gel. Bu bi emirdir! Hayır, bu bi emirden daha fazlasıdır. Bunun senin veciben olduğunu söylüyom! Vecibenden kaçamazsın!”

“Ama ben...” diye başladı Rob, tamamen allak bullak olmuş halde.

“Ben *keldayım*, Rob,” dedi Jeannie. “Koca Adam’ı mızıl mızıl mızıldanan bi kabileyi idare edemem. Ve çocuklarımızın

tepelerinin bi kocakarıya ihtiyacı var. Birinin, tepelere ne olduunu söölemesinin gerektiini herkes bilir.”

Jeannie’nin ‘çocuklar’ demesinde bir şey vardı. Herhangibir Rob çok kıvrak zekâlı biri değildi, ama sonunda hep doğru sonuca varırdı.

“He ye Rob,” dedi Jeannie, onun yüzündeki ifadeyi görüncce. “Yakında yedi oğul doğurucaam.”

“Ah,” dedi Herhangibir Rob. Sayıyı nereden bildiğini sormadı. Keldalar hep bilirdi.

“Bu *harika!*” dedi.

“Bir de kız, Rob.”

Rob gözlerini kırıştırdı. “Bi kız mı? Bu kadar çabuk mu?”

“He ye,” dedi Jeannie.

“Bu, kabileye iyi şans getirir!” dedi Rob.

“He ye. Bu yüzden saa salim bana geri dönmen gerek Herhangibi Rob. Ve yalvarırım kelleni insanlara kafa at-maktan başka bişii için kullan.”

“Teşekkür ederim kelda,” dedi Herhangibir Rob. “Senin dediin gibi yapçaam. Bizim delikanlılardan bi kaçını alıp koca mini kocakarıyı bulcaam. Tepelerin iyili için. Evin-den çok uzaklarda, yabancılar arasında, yapayalnız yaşamak zavallı mini koca mini şeye hiç de iyi gelmiyodur.”

“He ye,” dedi Jeannie, yüzünü aksi yöne çevirerek. “Bunu da biliyom.”

Bölüm 4

PLN

Şafakta, bir sürü erkek kardeşinin hayranlık dolu bakışları altında, Herhangibir Rob bir kesekâğıdı parçasının üzerine şu sözcüğü yazdı:

PLN

Sonra kaldırıp gösterdi.

“Plan, biliyonuz,” dedi, toplanmış Feegle adamlıklarına. “Artık bir planımız olduuna göre, tek yapmamız gereken ne yapçaamıza karar vermek. Evet, Wullie?”

“Jeannie’nin bahsettii şu Vecibe kimdi?” dedi Kaçık Wullie, elini indirerek.

“Vecibe bi insan diil,” dedi Herhangibir Rob. İçini çekti. “Size sөөledim. Bu işin ciddi olduu anlamına geliyo. Koca mini kocakarıyı geri getirmem gerektii, bahane kabul

edilmedi, yoksa ruhumun bam güm diye gökyüzündeki koca kubura gitçee anlamına geliyo. Büyülü bi emir gibi, yani. Vecibe altında olmak aar bişii.”

“Eh, ne de olsa koskoca insanlar,” dedi Kaçık Wullie.

“Wullie,” dedi Rob, sabırla, “bilyon, koca çeneni kapalı tutman gerektii zamanlar olduunda sana söyleceemi söylemiştim.”

“He ye, Rob.”

“Eh, bu o zamanlardan biri.” Sesini yükseltti. “Şimdi, millet, Kovanlar hakkında her şeyi biliyorsunuz. Onlar öldürülemez! Ama koca mini kocakarıyı kurtarmak bizim görevimiz, bu yüzden bu bi intiyar görevi sayılır. Muhtemelen hepiniz, kendinizi yaşayanlar dünyasında, can sıkıcı mini bi iş yaparken bulacaksınız. Bu yüzden... gönüllü arıyorum!”

Dört yaşından büyük bütün Feegle adamcıkları düşünmeden elini kaldırdı.

“Ah, *hadi* ama,” dedi Rob. “Hepiniz birden gelemezsiniz! Bakın, ben seçerim o zaman... Kaçık Wullie, Koca Yan ve... sen, Fena Halde Mini Billy Kocaçene. Ayrıca, memeden yeni kesilmiş bebe almıyorum, bu yüzden boyunuz yedi buçuk santimden kısaysa gelmiyorsunuz demektir! Senin dışında elbette, Fena Halde Mini Billy. Kalanlarınıza gelince, bu işi geleneksel Feegle yoluyla hallederiz. Ayakta kalan son elli adamı alıcaam!”

Kalabalığın kalanı neşeyle toplaşırken seçtiği üç kişiyi höyüğün bir köşesine çağırdı. Bir Feegle, tek başına koca

bir kalabalıkla yüzleşmekten hoşlanırdı, çünkü bu, nereye vurduğuna dikkat etmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

“Kocakarı yüz elli kilometre uzakta,” dedi Rob, büyük kavga başlarken. “O kadar uzaa koşamayız. Siz kılçıklar arasında bi fikri olan var mı?”

“Hamish akbabasına binip gidebilir,” dedi Koca Yan, yumruklar ve tekmeler savurarak geçen bir Feegle grubundan kaçmak için kenara çekilerek.

“He ye, o da bizimle gelecek, ama bi yolcudan fazlasını alamaz,” diye bağırdı Rob, şamatanın üzerinden.

“Yüzerek gidebilir miyiz?” dedi Kaçık Wullie, kafasının üstüne çakılı, sersemlemiş bir Feegle gibi giderek.

Diğerleri ona baktı. “Yüzmek mi? Burdan oraya nasıl yüzcez, seni kaçık?” dedi Herhangibir Rob.

“Düşünmiye deyer dedim, o kadar,” dedi Wullie, incinmiş bir ifadeyle. “Yalnızca katkıda bulunmıya çalışıyodum, biliyon mu? Yalnızca hevesli olduumu göstermek istedim.”

“Koca mini kocakarı bi arabayla gitti,” dedi Koca Yan.

“He ye, noolmuş?” dedi Rob.

“Eh, belki biz de ööle yaparız?”

“Agh, yo!” dedi Rob. “Kendini kocakarılarla göstermek başka şeydir, diyer insanlara görünemeyiz! Bi kaç sene önce, vadide güzel resimler yapan bi hanım Kaçık Wullie’yi gördüğünde ne olduunu hatırlamıyo musun? Bi daa

Folklor Topluluu kocatiplerinin buralara doluşmasını istemiyom!”

“Benim bi fikrim var, Rob Bey. Benim, Fena Halde Mini Billy Kocaçene Mac Feegle. Kılık deyiştirebiliriz.”

Fena Halde Mini Billy Kocaçene Mac Feegle, kendini her zaman tam ismiyle tanıtırdu. İnsanlara kim olduğunu söylemezse onu unutacaklarını ve yok olacağını hissediyordu sanki. Çoğu yetişkin ecinninin yarı boyundaysanız, *gerçekten* kısa boylusunuz demektir; biraz daha kısa olsanız yerdeki bir delikten farkınız kalmaz.

Yeni ozan oydu. Kabilenin ozanı, aynı zamanda savaş şairiydi, ama bütün yaşamlarını aynı kabilede geçirmezlerdi. Aslında, onlar başlı başına bir kabile sayılırdı. Ozanlar diğer kabilelerin arasında dolaşırlar, şarkılarının ve öykülerinin tüm Feegle halkı arasında yayılmasını sağlarlardı. Fena Halde Mini Billy, Jeannie ile birlikte, Uzungöl kabilesinden gelmişti, ki sık sık olan bir şeydir bu. Ozan olmak için çok gençti, ama Jeannie'nin dediği gibi, ozanlıkta yaş sınırı yoktu. Yeteneğiniz varsa ozan olurdunuz. Ve Fena Halde Mini Billy tüm şarkıları biliyor, fare tulumunu öyle hüzünlü çalıyordu ki dışarıda yağmur yağmaya başlıyordu.

“He ye, evlat?” dedi Herhangibir Rob nazıkçe. “Konuş, o zaman.”

“İnsan giysisi bulabilir miyiz?” dedi Fena Halde Mini Billy. “Çünkü Üç Zirve kabilesiyle Dolambaçlı Nehir kabilesi arasındaki büyük kan davası hakkında eski bi hikâye

var. Dolambaçlı Nehir’li delikanlılar bostan korkuluunu yürüterek kaçmışlar ve Üç Zirve’li delikanlılar onun bi kocatip olduunu sanıp ondan uzak durmuşlar.”

Diğerleri şaşkın şaşkın baktılar ve Fena Halde Mini Billy onların Tebeşir’li adamlar olduklarını, muhtemelen hayatları boyunca hiç bostan korkuluğu görmediklerini hatırladı.

“Korkuluk,” dedi, “sopalardan yapılmış ve üzerine giysi giydirilmiş bi kocatiye benzer. Kuşçukları korkutup bostana gelmelerini engeller. İşte, şarkıya göre Dolambaçlı Nehir’in keldası onu büyüyle yürütmüş, ama iddiaya girerim aslında yalnızca kurnazlık ve güç kullanılmıştır.”

Şarkıyı söyledi. Herkes dinledi.

Fena Halde Mini Billy yürüyebilen bir insanın nasıl yapılacağını açıkladı. Diğerleri bakıştılar. Delice ve çaresiz bir plandı; çok tehlikeli, riskli bir plan. İşe yaraması için muazzam ölçüde güç ve cesaret gerekecekti.

Bu şekilde ifade edilince, hemen kabul ettiler.

Tiffany geçen zaman içinde ev işlerinden ve araştırmalardan daha fazlası olduğunu öğrendi. Bayan Düzgün’ün ‘boş olanı doldurma ve dolu olanı boşaltma’ dediği şey vardı.

Genelde, Bayan Düzgün’ün bedenlerinden yalnızca bir tanesi dışarı çıkıyordu. İnsanlar Bayan Düzgün’ün ikiz olduğunu sanıyordu ve kendisi de onların böyle sanmaya devam etmesini sağlıyordu, ama bedenlerin birbirlerinden uzak kalmasının biraz daha güvenli olduğunu anlamıştı.

Tiffany nedenini görebiliyordu. Yemek yerken iki Bayan Düzgün'ü izlemek yeterliydi. Bedenler tek kelime etmeden birbirlerine tabakları uzatıyor, bazen birbirlerinin çatallarından yiyordu ve bir kişi geçirdiğinde öbürünün, "Ay, pardon," demesi tuhaf oluyordu.

'Boş olanı doldurmak ve dolu olanı boşaltmak' çevre köylerde ve uzak çiftliklerde dolaşarak daha çok otacılık yapmak demekti. Her zaman değiştirecek sargılar ya da konuşulacak hamile kadınlar vardı. Cadılar bol bol ebelik yapıyorlardı, ki bu da bir tür 'dolu olanı boşaltmak'tı, ama Bayan Düzgün'ün sivri tepeli şapkasını takıp bir kulübeye girmesi, aniden ve tesadüf eseri bir sürü insanın ziyaret gelmesi için yeterli oluyordu. Bir de epey dedikodu ve çay içmeler vardı. Bayan Düzgün kıpır kıpır bir dedikodu dünyasında yaşıyordu, ama Tiffany onun aktardıklarından daha fazlasını öğrendiğini fark etmişti.

Yalnızca kadınlardan oluşmuş bir dünya gibiydi bu, ama zaman zaman yollarda, bir erkek, hava durumu hakkında gevezelik etmeye başlıyordu ve bir şekilde, sanki bir tür şifre varmış gibi, bir merhem ya da iksir el değiştiriyordu.

Tiffany, Bayan Düzgün'ün, verdiği hizmetlerin karşılığını nasıl aldığını pek kestirememişti. Taşıdığı sepet, dağıtıtkılarından daha fazlasıyla doluyordu kesinlikle. Bir kulübenin yanından geçerlerken Bayan Düzgün orada durmuş olmasa bile, bir kadın koştura koştura gelip yeni pişmiş bir somun ekmek ya da bir kavanoz turşu veriyordu. Ama

başka bir yerde durduklarında, baltasını kullanırken dikkatsizlik etmiş bir çiftçinin bacağına dikiyorlardı ve karşılığında bir fincan çay ve bayat bisküvi sunuluyordu. Hiç de adil görünmüyordu.

“Ah, sonuçta denkleşiyor,” dedi Bayan Düzgün, koruluklarda yürürlerken. “Elinden geleni yap. İnsanlar ne verebiliyorlarsa, ne zaman verebiliyorlarsa verirler. Bacağı yaralanan ihtiyar Slapwick kedi kadar pintidir, ama hafta sona ermeden kapıma kocaman bir biftek parçası gelecek, emin olabilirsin. Karısı gönderecek. Yakında insanlar kış için domuz kesmeye başlayacak ve bir ailenin bir senede bitiremeyeceği kadar kavurma, jambon, pastırma ve sosis gelecek.”

“Öyle mi? Onca yiyecek ne yapıyorsun?”

“Depoluyorum,” dedi Bayan Düzgün.

“Ama sen...”

“Başka insanların içinde depoluyorum. Başka insanların içinde neler depolayabileceğin hayret vericidir.” Bayan Düzgün, Tiffany’nin yüzündeki ifadeye bakarak güldü. “Demek istediğim, ihtiyaç duymadığım şeyleri domuzu olmayanlara, durumu iyi olmayanlara ve onları hatırlayacak kimsesi olmayanlara götürüyorum.”

“Ama bu, onların sana bir iyilik, borçlu oldukları anlamına gelir!”

“Doğru! Ve böylece iyilik, dolaşmaya devam ediyor. Sonuçta, iyi işleyen bir düzen.”

"İddiaya girerim bazıları ödeme yapmayacak kadar cimridir..."

"Ödeme yapmıyorlar," dedi Bayan Düzgün sertçe. "Bir cadı asla ödeme talep etmez, asla tahsil etmez ve buna asla ihtiyaç duymayacağını umut eder. Ama, ne yazık ki haklısın."

"O zaman ne olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlara yardım etmeyi bırakırsın, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Bayan Düzgün. Gerçekten çok şaşır-mıştı. "Sırf aptal, unutkan ya da nahoş oldukları için insanlara yardım etmekten vazgeçemezsin. Buralarda herkes fakirdir. Ben onlara yardım etmezsem kim eder?"

"Sızı Nine... yani, benim ninem derdi ki, sesleri olmayanlar adına biri sesini yükseltmeliymiş," dedi Tiffany bir an sonra.

"O bir cadı mıydı?"

"Emin değilim," dedi Tiffany. "Sanırım, ama o cadı olduğunu bilmiyordu. Genellikle yaylalardaki eski bir çoban kulübesinde yalnız yaşardı."

"Keh keh gülmezdi, değil mi?" dedi Bayan Düzgün ve Tiffany'nin yüzündeki ifadeyi gördüğünde telaşla ekledi, "Özür dilerim, özür dilerim. Ama cadı olduğunu bilmeyen bir cadının başına gelebilir. Dümen yekesi olmayan bir gemi gibi olursun. Ama açık ki o öyle değilmiş, bu kadarını anlayabiliyorum."

"Tepelerde yaşırdı ve onlarla konuşurdu. Koyunlar hakkında herkesten daha fazla bilgi sahibiydi!" dedi Tiffany hararetle.

"Eminim öyledir, eminim öyledir..."

"O asla keh keh gülmezdi!"

"Güzel, güzel," dedi Bayan Düzgün yatıştırırcasına. "İlaca kafası çalışır mıydı?"

Tiffany duraksadı. "Hımın... yalnızca koyunlarla ilgili olanlara," dedi, sakinleşerek. "Ama çok iyiydi. Özellikle de terebentin gerekiyorsa. Aslında, daha çok terebentin gerekiyorsa. Ama o hep... yalnızca... oradaydı. Aslında orada olmasa bile..."

"Evet," dedi Bayan Düzgün.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Tiffany.

"Ah, evet," dedi Bayan Düzgün. "Sızı Nine'n ovalarda yaşırdı..."

"Hayır, yaylalarda," diye düzeltti Tiffany.

"Affedersin, yaylalarda, koyunlarla yaşırdı, ama bazen insanlar onun orada bir yerde olduğunu bilerek yukarıya, tepelere bakarlardı ve kendi kendilerine, 'Sızı Nine olsa ne yapardı?' diye sorarlardı. Ya da, 'Sızı Nine öğrense ne derdi?' ya da 'Bu Sızı Nine'nin kızacağı türden bir şey mi?' dedi Bayan Düzgün. "Değil mi?"

Tiffany gözlerini kısıtı. Bu doğrudu. Sızı Nine'nin, eşegini aşırı yükleyen ve döven bir çerçiye vurduğunu hatırlıyordu. Sızı Nine, yalnızca sözcükleri kullanırdı genellikle,

ki onları da fazla kullanmazdı. Adam onun ani öfkesinden öyle korkmuştu ki oracıkta durmuş, boyun eğmişti.

Tiffany'yi de korkutmuştu. On dakika düşünmeden nadiren bir şey söyleyen Nine, önce kısa ve ani bir hareketle zavallı adamın yüzüne iki kez vurmuştu. Sonra haber tüm Tebeşir'e yayılmıştı. En azından bir süre için, insanlar hayvanlarına biraz daha nazik davranmıştı... Çerçiyle yaşanan o andan aylar sonra, yaylaların her yerindeki arabacılar, sürücüler, çiftçiler kırbaçlarını ya da sopalarını kaldırmadan önce durmuş ve düşünmüştü: *Ya Sızı Nine izliyorsa?*

Ama...

"Bunu nereden *bildin?*" dedi.

"Ah, tahmin yürüttüm. Bana sorarsan, kendisi ne düşünmüş olursa olsun, cadiya benziyor. Hem de iyi bir cadiya."

Tiffany ona miras kalan gururla şişindi.

"İnsanlara yardım ediyor muydu?" diye ekledi Bayan Düzgün.

Gurur biraz söndü. 'Evet' yanıtı hemen dilinin ucuna kadar geldi, ama... Sızı Nine, Domuznöbeti Bayramı ve erken kuzulayan koyunlar olmadığı sürece tepelerden nadiren inerdi. Neşeli Denizci tütününü satan çerçi geç kalmamışsa köyde çok az görürdünüz onu. Çerçi geç kaldığında yağlı siyah eteklerini savura savura gelir, yaşlı adamların birinden bir pipo dolusu tütün alırdı.

Tebeşir üzerinde, Baron'dan, sıradan kişilere dek, Ni-ne'ye bir şeyler borçlu olmayan tek kişi yoktu. Ve Nine

onların borçlu oldukları şeyi başkalarına ödemesini sağlardı. Kimlerin bir iki iyiliğe ihtiyacı olduğunu hep bilirdi.

“İnsanların birbirine yardım etmesini sağlardı,” dedi. “Onların kendi kendilerine yardım etmesini sağlardı.”

Takip eden sessizlikte Tiffany, yolun kenarında ötüşen kuşların sesini duydu. Burada bir sürü kuş vardı, ama akbabaların tiz çığlıklarını özlemişti.

Bayan Düzgün içini çekti. “Aramızda *o kadar* iyi olan çok kişi yok,” dedi. “Ben *o kadar* iyi olsaydım ihtiyar Bay Weavall’ı ziyaret etmemiz gerekmezdi.”

Tiffany içinden, “Ah, eyvah” dedi.

Çoğu gün Bay Weavall’ı ziyaret ederlerdi. O ziyaretler Tiffany’nin ödünü patlatıyordu.

Bay Weavall’ın derisi kâğıt kadar ince ve sarımsıydı. Yabancı otlar bitmiş bir bahçeyle çevrili, bayat patates kokan küçük kulübesindeki minik odada, hep aynı eski koltukta otururdu. Onlar geldiğinde, eskilikten parlanmış bir takım elbise içinde, ellerini iki bastona dayamış, gözlerini kapıya dikmiş, dimdik oturuyor olurdu.

“Kuş kadar yiyor, ama yine de her gün sıcak bir şeyler yemesini sağlıyorum,” demişti Bayan Düzgün. “Yolun aşağısındaki dul Tussy Hanım da birkaç parça çamaşırını yıkıyor. Bay Weavall doksan bir yaşında, biliyorsun.”

Bay Weavall’ın ıslıl ıslıl gözleri vardı ve onlar odayı düzenlerken gevezelik eder dururdu. Tiffany onunla ilk tanıştığında, Bay Weavall ona Mary demişti. Hâlâ bazen

diyordu. Ve o yanından geçerken, şaşırtıcı bir güçle bileğini kavırıyordu... O pençe gibi elin aniden uzanıp kolunu kavraması gerçek bir şok olmuştu. Derinin altındaki mavi damarları görebiliyordunuz.

“Kimseye yük olmayacağım,” demişti telaşla. “Cenazem için kenara para koymuştum. Oğlum Toby’nin hiçbir şey için endişelenmesi gerekmeyecek. Ben kendi masraflarımı ödeyebilirim! Doğru düzgün bir cenaze töreni istiyorum, tamam mı? Siyah atlar, tüyler, kiralık yasçılar ve daha sonra herkes için çatallı bıçaklı bir çay partisi. Hepsini güzelce yazdım. Emin olmak için kutumun içine bak, olmaz mı? O cadı kadın hep buralarda dolanıyor!”

Tiffany, Bayan Düzgün’e çaresizlik içinde bakmıştı. Bayan Düzgün başını sallamış, Bay Weavall’ın koltuğunun altına tıkılmış eski ahşap kutuyu işaret etmişti.

Kutu; çoğu bakır, madeni paralarla doluydu, ama epey gümüş para da vardı. Bir servete benziyordu ve Tiffany bir anlığına o kadar çok paraya sahip olmayı dilemişti.

“Burada bir sürü para var Bay Weavall,” demişti.

Bay Weavall rahatlamıştı. “Ah, tamam o zaman,” demişti. “O zaman kimseye yük olmam.”

Bugün, ona uğradıklarında Bay Weavall uyuyordu. Ağzı açık horluyordu ve sarı-kahverengi dişleri görünüyordu. Ama bir anda uyandı, onlara baktı ve, “Oğlum Toby cumartesi günü beni görmeye geliyor,” dedi.

“Ne güzel Bay Weavall,” dedi Bayan Düzgün, adamın yastıklarını kabartarak. “Burayı güzelce derler, toplarız.”

“Çok başarılı oldu, biliyor musun?” dedi Bay Weavall gururla. “Ağır yük kaldırma gerektirmeyen, içeride yaptığı bir iş buldu kendine. Yaşlandığımda bana iyi bakacağını söyledi, ama ben, diğer tarafa göçerken kendi masraflarımı karşılayabileceğimi söyledim. Bütün masraflarımı; tuz, toprak, hatta salcılar için iki metelik!”

Bayan Düzgün onu tıraş etti. Bay Weavall’ın elleri çok titredigi için kendi kendine tıraş olamıyordu. Dün de onun tırnaklarını kesmişti, çünkü Bay Weavall kendi tırnaklarına ulaşamıyordu; izleyiciler için güvenli bir iş değildi, özellikle de bir tanesi bir pencere camını kırdığında.

“Hepsi sandalyemin altındaki kutuda,” dedi, Tiffany adamın çenesindeki son köpükleri huzursuz huzursuz silerken. “Benim için bir kontrol et, olmaz mı Mary?”

Ah, evet. Her gün aynı tören yaşıyordu.

Kutu oradaydı, para da oradaydı. Bay Weavall her gün aynı şeyi istiyordu. Her gün aynı miktarda para çıkıyordu.

“Salcılar için iki metelik ne demek?” dedi Tiffany, eve yürürlerken.

“Bay Weavall eski cenaze geleneklerini hatırlıyor,” dedi Bayan Düzgün. “Bazı insanlar, öldüklerinde Ölüm İrmağı’nı geçeceğine ve salcılara para ödemen gerektiğine inanırlar. Bugünlerde insanlar bunun için endişelenmiyor gibi. Belki de artık bir köprü vardır.”

“Hep... cenazesinden bahsediyor.”

“Eh, onun için önemli. Yaşlı insanlar bazen böyle olurlar. İnsanların, onların kendi cenaze masraflarını karşılayamayacak kadar yoksul olduklarını düşünmelerinden nefret

ederler. Kendi cenaze masraflarını ödeyemeyecek olsa Bay Weavall utançtan ölür."

"Böyle yapayalnız olması çok üzücü. Onun için bir şeyler yapılmalı," dedi Tiffany.

"Evet. Biz yapıyoruz," dedi Bayan Düzgün. "Bayan Tussy de ona dostça göz kulak oluyor."

"Evet, ama bu işi bizim yapmamamız gerekir, değil mi?"

"Kimin yapması gerekir, o zaman?" dedi Bayan Düzgün.

"Eh, hep bahsedip durduğu oğluna ne dersin?" dedi Tiffany.

"Genç Toby mi? O, on beş sene önce öldü. Ve Mary yaşlı adamın kızıydı, o epey gençken öldü. Bay Weavall ileri derece miyoptur, ama geçmişi daha iyi görüyor."

Tiffany ne yanıt vereceğini bilemedi. Aklına gelen tek şeyi söyledi: "Böyle olmamalı."

"İşlerin nasıl olması gerektiği konusunda bir kural yok. Yalnızca nasıl olduğu ve bizim ne yaptığımız var."

"Eh, ona büyüyle yardım edemez misin?"

"Acı çekmemesini sağlıyorum, evet," dedi Bayan Düzgün.

"Ama yalnızca bitkiler veriyorsun."

"Yine de büyü sayılır. Bir şeyler bilmek, eğer aynı şeyleri başka insanlar bilmiyorsa, büyüdür."

"Evet, ama ne demek istediğimi sen anlıyorsun," dedi Tiffany. Tartışmayı kaybettiğini hissediyordu.

“Ah, onu yine genç kılmaktan mı bahsediyorsun?” dedi Bayan Düzgün. “Evinin alınıla doldurmaktan mı? Cadılar öyle şeyler yapmaz.”

“Kimsesiz, yaşlı adamların sıcak yemek yemesini ve tırnaklarının kesilmesini sağlarız, öyle mi?” dedi Tiffany, birazcık alayla.

“Eh, evet,” dedi Bayan Düzgün. “Ne yapılabiliriyorsa onu yaparız. Bayan Havausta cadılığın daha çok sıradan şeyler yapmaktan ibaret olduğunu öğrenmen gerektiğini söyledi.”

“Ve sen onun istediğini yapmalısın, öyle mi?” dedi Tiffany.

“Onun tavsiyelerini dinlerim,” dedi Bayan Düzgün, soğuk soğuk.

“O zaman Bayan Havausta başcadı, öyle mi?”

“Ah hayır!” dedi Bayan Düzgün, hayretle. “Cadıların hepsi eşittir. Bizde başcadı gibi şeyler yoktur. Bu, cadılığın ruhuna *oldukça* aykırıdır.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Tiffany.

“Dahası,” diye ekledi Bayan Düzgün, “Bayan Havausta bu tür şeylere asla izin vermez.”

Aniden, Tebeşir yöresindeki evlerden eşyalar kaybolmaya başladı. Bu, zaman zaman kaybolan yumurtalar ve tavuklar gibi değildi. Çamaşır iplerinden giysiler kayboluyordu. Köydeki en yaşlı adam olan Nosey Hinds’in, yatağının altındaki botları gizemli bir biçimde kaybolmuştu. “Hem de çok iyi botlardı, ben doğru yönü gösterdikten

sonra meyhaneden eve kendi başlarına yürüyebilirlerdi,” diye şikâyet ediyordu, dinleyen herkese. “Eski şapkamı da yürütmüşler. Üstelik şapkam tam da istediğim gibi olmuştu artık, hem yumuşak hem sarkık!”

Gelincik besleyen Abiding Swindell’e ait bir çengelden, bir pantolon ve uzun bir ceket kayboldu. Üstelik ceke-
tin ceplerinde yaşayan gelincikler vardı hâlâ. Hem, Clem Doins’in yatak odası penceresinden içeri giren ve adamın kemerine tıkabileceği kadar uzamış olan sakallarını kesen kimdi, ha, kim? Clem Doins’in yüzünde tek kıl bırakmamışlardı. Adam, zavallı pembe çenesi hanımları korkut-
masın diye yüzüne bir eşarp dolayarak gezmek zorunda kalmıştı...

Muhtemelen cadılardır, dedi insanlar ve birkaç lanetağı daha örüp pencerelerine astılar.

Bununla beraber...

Tebeşir’in uzak ucunda, uzun yeşil yamaçların ovayla buluştuğu yerlerde, gür alıç korulukları ve dikenli çalılık-
lar vardı. Normalde, buralar kuş ötüşmeleriyle dolu olur-
du, ama bu koruluk şimdi, küfürlerle doluydu:

“Agh, amanın! Ayaanı koyduun yere tikkat etsene, seni fos herif!”

“Elimde diil ki! Diz olmak kolay iş mi sanıyon!”

“Seninki de dert mi yani? Burda, aşşaaada, botların içinde olmak ister misin? O Swindell denen ihti'yar senelerdir ayak-
larını yıkamamış heralde! Burası leş gibi kokuyo!”

"Leş gibi, ööle mi? Eh, sen bu cebe gir de görelim! O gelincikler helaya gitmek için hiç dışarı çıkmamış, ne demek istediimi anlıyorsan!"

"Amanın! Siz kaçık herifler hiç susmıycak mısınız?"

"Ah, ööle mi? Şuna bak! Sırf sen kelledesin diye her şeyi bildiini mi sanıyon? Burdan bakınca safradan başka bi şey diilsin, dostum!"

"He ye, ne demessin! Bu konuda ben dirseklerin tarafındayım! Biz seni ortahlıklarda gezdirmesek halin nice olurdu? Kim olduunu sanıyon sen?"

"Çok iyi bildiın gibi bendeniz Herhangibi Rob Feegle ve hepiniz canıma yettiniz!"

"Tamam Rob, ama burası gerçeklen çok havasız!"

"Agh, göbeen şikâyetleri de benim canıma yetti!"

"Beyler." Bu kurbağanın sesiydi; başka hiç kimse Nac Mac Feegle adamcıklarına beyler diye hitap etmeye cesaret edemezdi. "Beyler, işimize bakma zamanı. Araba yakında burada olur! Onu kaçırmamalısınız!"

"Çalışmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var, kurbağa! Hiç kemii olmıyan ve cırcır olmuş bi adam gibi yürüyo!" dedi bir ses, diğerlerinden daha yüksekten bir yerden.

"En azından yürüyorsunuz. Bu yeterli. Size şans diliyorum beyler."

Biraz ileriden, çalılarının içinden, bir gözcünün yolu izlediği yerden biri haykırdı.

“Araba tepeden aşşaa geliyo!”

“Tamam, millet!” diye bağırdı Herhangibir Rob. “Kurbaa, Jeannie’ye iyi bak, duydun mu? Ben yanında diilken kalası çalışan birine ihtiyacı olacak! Tamam, sizi kılçıklar! Ya yap ya öl zamanı! Ne yapçaanızı biliyonuz! Halatların başındakiler, şimdi bizi yukarı çekin!” Çalılar sallandı. “Tamam! Leen kemii, hazır mısın?”

“He ye, Rob!”

“Dizler? Dizler? Dizler, dedim?”

“He ye, Rob, ama...”

“Ayaklar?”

“He ye, Rob!”

Çalılar yine sallandı.

“Tamam! Unutmayın: saa, sol, saa, sol! Leen kemii, diz, ayak yere basıyo! Adımlar biraz yaylansın, ayaklar! Hazır mısınız? Hep beraber, millet... yürüyün!”

Arabacı Bay Crabber için büyük sürpriz oldu. Dalgın dalgın boşluğa bakıyor, eve dönmeyi düşünüyordu ki çalışanların arasından bir şey çıktı ve yola adım attı. İnsana benziyordu ya da daha doğrusu, başka her şeyden çok insana benziyordu. Ama dizlerinde sorun var gibiydi ve dizleri birbirine bağlanmış gibi yürüyordu.

Bununla beraber, arabacı bu konuda düşünmek için fazla zaman harcamadı, çünkü o şey, eldivenli ellerinden birinde alından bir şeyi, belirsizce havada sallıyordu.

Bu, arabacıyı ilgilendirdiği kadarıyla, yabancıнын kimliğini hemen belli ediyordu. İlk bakışta düşünölebileceği

gibi, yol kenarına bırakılmış yaşlı bir berduş değildi. Açık ki, şansı yaver gitmemiş bir beyefendi idi ve ona yardım etmek arabacının görevi sayılırdı. Atını yavaşlatıp durdurdu.

Yabancıнын gerçek bir yüzü yoktu. Sarkık şapka siperliği ile ceketin yukarı kaldırılmış yakaları arasında, bir sürü sakal dışında görececek pek bir şey yoktu. Ama sakalın içinden bir yerlerden bir ses konuştu:

“... Keskeskeskes... ben konuşurken hepiniz suscak mısınız... Öhō! Sana iyi günler, benim eski dost arkadaşım arabacı arkadaşım! Bizi... beni gittiin yere kadar götürürsen biz... ben sana bu güzel, parlak altın parayı veririm!”

Şekil öne doğru atıldı ve elini Bay Crabber'ın yüzüne doğru uzattı.

Oldukça büyük bir paraydı. Ve kesinlikle altındı. Feegle höyüğünün büyük kısmında gömülü olan eski ölü kralın hazinesinden geliyordu. Tuhafır, Feegle halkı çaldıktan sonra altınla pek ilgilenmezdi, çünkü onu içemiyordunuz ve yemesi zordu. Höyükte, eski paraları ve tabakları daha çok mum ışığını yansıtması ve mekâna güzel bir ışıltı vermesi için kullanıyorlardı. Bir kısmını başkalarına verinecek hiç zor gelmiyordu.

Arabacı paraya bakakaldı. Hayatı boyunca bu kadar para görmemişti.

“Eğer... bayım... acaba diyorum... arabanın arkasına atlar mısınız,” dedi, parayı dikkatle alarak.

“Agh, tamam o zaman,” dedi sakallı ve gizemli adam, kısa bir duraksamadan sonra. “Bi dakika, bu, mini bi parça

organizasyon gerektiriyo... Tamam, siz eller, arabanın yanını kavrayın, sen sol bacak, yanaşman lazım... agh, amanın! Bükülmen lazım! Bükül! Hadi, dooru yap şu işi!" Kılılı yüz, arabacıya döndü. "Kusuruma bakma," dedi. "Dizlerimle konuşuyom, ama beni dinlemiyolar."

"Öyle mi?" dedi arabacı, cılız bir sesle. "Ben de rutubetli havalarda dizlerimle sorun yaşıyorum. Kaz yağı iyi geliyor."

"Ah, şeyy, işleri düzene koymak için aşşaa inmem gerekirse bu dizler kaz ayaandan daha fazlasını görecek!" diye hırladı kılılı adam.

Adam arabanın arkasına tırmanırken arabacı arkadan muhtelif gümlmeler duydu.

"Tamam, gidelim," dedi bir ses. "Bütün gün burda bekliyemeyiz. Siz dizler, işiniz bitti! Amanın, fena halde kabız olmuşum gibi yürüyom! Siz göbee çıkın ve aşşaa bi çift iyi dizci adam yollayın!"

Arabacı, atı harekete geçirirken düşünceli düşünceli parayı ısırdı. Öyle saf altındı ki üzerinde diş izleri kalıyordu. Bu, yolcusunun çok, ama çok zengin olduğu anlamına geliyordu. Bu noktada, çok önemli bir şeydi bu.

"Mini bi parça daa hızlı gidemez misin, benim iyi dostum, arkadaşım?" dedi ses arkasından, biraz yol gittikten sonra.

"Ah, şeyy, efendim," dedi arabacı, "şu kutuları ve sandıkları görüyor musunuz? Yumurta taşıyorum. Hem, o elmalar zedelenmemeli, efendim. Bir de şu testiler dolusu..."

Arkasından patırtılar, çatırtılar geldi. Büyük bir sandık dolusu yumurta yola çarptığı zaman *foşurt* sesi çıktı.

“Şindi daa hızlı gidebilir misin?” dedi ses.

“Hey, o benim...” diye başladı Bay Crabber.

“Senin için koca bi mini altın para daa var!” Ağır ve leş kokulu bir kol, arabacının omzuna indi. Ucundaki eldivenden gerçekten de bir para daha sarkıyordu. Atılan yükten on kat daha değerliydi.

“Ah, şey...” dedi arabacı, parayı dikkatle alarak. “Bazen kazalar olur, değil mi efendim?”

“He ye, özellikle de ben yeterince hızlı gittiimi düşünmüyosam,” dedi ses arkasmdan. “Biz... yani ben şu daalara ulaşmak için çok acele ediyom, biliyon mu?”

“Ama bu bir yolcu arabası değil efendim,” dedi arabacı paylarcasına, yaşlı atını tırs kaldırırken.

“Yolcu arabası, hı? O ne ki?”

“Sizi dağlara götürmesi için onlardan birini yakalamanız gerekir efendim. Ikgömlek’te yakalayabilirsiniz efendim. Ben asla Ikgömlek’ten daha ileriye gitmem efendim. Ama bugün yolcu arabasına binemezsiniz efendim.”

“Nedenmiş o?”

“Diğer köylere uğramam gerekiyor efendim ve yolum çok uzun. Çarşamba günleri araba erken geçer efendim ve bu arabanın hızı sınırlıdır efendim ve...”

“Eğer biz... ben o arabayı bugün yakalıyamazsam hayatında yemediın gibi dayak yersin,” diye hırladı yolcu.

“Ama o arabayı bugün yakalarsam sana o altın paralardan beş tane daa veririm.”

Bay Crabber derin bir nefes aldı ve bağırdı:

“Deh! Dehdeh! Canlan bakalım Henry!”

Her şeyi düşününce Tiffany'ye, cadıların yaptığı şey gerçekten de ev işine çok benziyormuş gibi geliyordu. Can sıkıcı işlere. Bayan Düzgün çalı süpürgesini bile pek sık kullanmıyordu.

Bu biraz moral bozucuydu. Her şey biraz... eh, iyilik doluydu. Evet, kötülük dolu olmasından daha iyiydi, ama biraz daha fazla... heyecan fena olmazdı. Tiffany daha birinci günden sihirli değnek verilmesini beklediğinin düşünülmesini istemezdi, ama, eh, Bayan Düzgün'ün büyü hakkında nasıl konuştuğuna bakarsak cadılığın asıl anlamı, büyü kullanmamaya dayalı gibiydi.

Hatırlamak gerekirdi, Tiffany büyü kullanmama konusunda can sıkıcı ölçüde iyi olacağını düşünüyordu. Asıl zor olan, en basit büyüü yapmaktı.

Bayan Düzgün sabırla ona hercümerç yapmayı gösterdi. Hercümerç, o anda iyi bir fikirmiş gibi gelen her şeyden yapılabilirdi. Tek şartı, bir böcek ya da taze bir yumurta gibi, canlı bir şey içermesiydi.

Tiffany bir türlü kavrayamıyordu. Bu sinir bozucuydu. Hayali şapkası yok muydu? Birinci Görü ve İkinci Şüphe yok muydu onda? Bayan Kene ve Bayan Düzgün saniyeler

içinde hercümerç yapabiliyordu, ama Tiffany her seferinde, üzerinden yumurta damlayan dolaşık bir şey elde ediyordu. Hem de her seferinde.

“Doğru yapığımı biliyorum, ama kıvrılıveriyor işte!” diye yakındı Tiffany. “Ne yapabilirim?”

“Omlet yapabiliriz?” dedi Bayan Düzgün neşeyle.

“Ah, lütfen ama Bayan Düzgün!” diye feryat etti Tiffany.

Bayan Düzgün onun sırtını okşadı. “Bir gün olacak. Belki çok fazla çaba harcıyorsundur. Bir gün kendiliğinden gelecek. Güç bir gün mutlaka geliyor, biliyorsun. Onun yoluna çıkman yeterli...”

“Bir süreliğine kullanıp nasıl bir şey olduğunu anlayabilmem için sen bana bir tane yapamaz mısın?”

“Korkarın yapamam,” dedi Bayan Düzgün. “Hercümerç oldukça çapraşık bir şeydir. Yanına alıp dolaştıramazsın bile, süs eşyası olmaktan başka işe yaramaz. Onu kendin için, o anda ve oracıkta, tam kullanacağın yerde ve zamanda yapmalısın.”

“Neden?” dedi Tiffany.

“Anı yakalamak için,” dedi Bayan Düzgün’ün diğer yarısı, içeri girerek. “Düğümleri atma şeklin, ipin nasıl uzandığı...”

“... belki yumurtanın tazeliği, havadaki nem...” dedi ilk Bayan Düzgün.

“... dallardaki gerilim, o anda cebinde olan şeylerin türü...”

“... hatta rüzgârın nasıl estiği,” diye bitirdi ilk Bayan Düzgün. “Bütün bunlar, onları doğru hareket ettirdiğinde, bir şekilde... buranın ve şu anın resmini çıkarır. Onları nasıl hareket ettireceğini bile söyleyemem sana, çünkü bilmiyorum.”

“Ama sen onları hareket ettiriyorsun,” dedi Tiffany, kafası karışarak. “Seni gördüm...”

“Yapıyorum, ama *nasıl* yaptığımı bilmiyorum,” dedi Bayan Düzgün, iki dal ve bir parça iplik alarak. Bayan Düzgün masada Bayan Düzgün’ün karşısına oturdu ve dört elle bir hercümerç yapmaya başladı.

“Bu bana sirkte olduğum zamanları hatırlattı,” dedi. “Ben bir ara...”

“... Uçan Pastırma Kardeşler Marco ve Falco ile çıkıyordum,” diye devam etti Bayan Düzgün’ün diğer yarısı. “Onlar herhangi bir...”

“... güvenlik ağı kullanmadan on beş metre yüksekte üçlü takla atarlardı. Ne delikanlılardı ama! İki...”

“... bezelye tanesi kadar benzerlerdi birbirlerine. Marco, gözleri bağlıyken Falco’yu yakalayabilirdi. Neden bilmem, bir an onların da tıpkı benim gibi olduklarını düşündüm...”

Durdu, iki yüzü biraz kızardı ve öksürdü. “Her neyse,” diye devam etti, “bir gün onlara o kadar yüksek bir ipten kalmayı nasıl başardıklarını sordum ve Falco dedi ki, ‘İp cambazına dengesini nasıl koruduğunu asla sormayacaksın. Durup düşünürse düşer.’ Ama aslında...”

“... şu şekildesöyledi, ‘Biğ ip cambazına dengesini nasıl koğduğunu asla soğmayacaksın...’ Çünkü Brindisiliymiş gibi davranıyorlardı; kulağa yabancı ve etkileyici gelen bir yerdir ve kimsenin, Uçan Sidney ve Frank Arabacı isimli akrobatları izlemek istemeyeceğini düşünüyorlardı. Ama nereden gelirse gelsin, iyi bir tavsiye.”

Eller çalışıyordu. Bu, heyecanlanıp şaşırmış, yarım bir Bayan Düzgün değildi, yirmi parmağı bir arada çalışan tam bir Bayan Düzgün’dü.

“Elbette,” dedi, “cebinde doğru türden şeylerin olması işe yarıyor. Ben hep birkaç payet taşıyım...”

“... getirdiği mutlu anılar için,” dedi Bayan Düzgün masanın diğer yanından, yine kızarak.

Hercümerci kaldırıp gösterdi. Üzerinde payetler, iplikten yapılmış küçük bir çantanın içinde taze bir yumurta, bir tavuk kemiği ve ipliklerin ucunda sarkan ya da dönen pek çok başka şey vardı.

Bayan Düzgün’ün iki yarısı ellerini ipliklerin içine soktu ve çekti...

İplikler bir desen oluşturdu. Payetler bir iplikten diğerine mi atlamıştı? Öyle görünüyordu. Tavuk kemiği yumurtanın içinden mi geçmişti? Öyle gibiydi.

Bayan Düzgün hercümercin içine baktı.

“Bir şey geliyor...” dedi.

Yolcu arabası, İki Gömlek’ten ayrıldığında yarısı doluydu. Ovalarda epey yol almıştı ki arabanın üzerinde oturan yolculardan biri sürücünün omzuna dokundu.

"Affedersin, birinin bize yetişmeye çalıştığını biliyor musun?" dedi.

"Siz çok yaşayın bayım," dedi sürücü, yolculuğun sonunda iyi bir bahşış almayı umduğu için, "bizi yakalayabilecek hiçbir şey yok."

Sonra uzakta çığlıklar duydu. ığlıklar gittikçe yükseliyordu.

"şey, bence yetişmeye kararlı," dedi yolcu, yük arabası onlara yetişirken.

"Dur! Dur, tanrılar aşkına *dur!*" diye bağırdı arabacı, yolcu arabasının yanından geçip giderlerken.

Ama Henry'yi durdurmanın yolu yoktu. Yük arabasını ağır ağır, köyden köye çekerek seneler harcamıştı ve o koca at kafasında, daha hızlı şeyler için biçilmiş kaştan olduğu-na dair bir fikir vardı. O ayaklarını sürüye sürüye yürürken yk arabaları, yolcu arabaları,  bacaklı köpekler onu geçip gitmişti ve şimdi hayatının koşusunu yapıyordu.

Dahası, yk arabası her zamankinden çok daha hafifti ve yol burada hafifçe aşağı meyilliydi. Aslında yapması gereken tek şey, *yolcu arabasının, önünde kalmasına yetecek kadar hızla drtnele gitmekti*. Üstelik, sonunda yolcu arabasını geçmişti. O, Henry!

Sırf yolcu arabasının sürücüsü ondan önce durduğu için durdu. Dahası, şimdi kanı damarlarında hızla akıyordu ve yolcu arabasını çeken atların arasında, gerçekten de tanımayı dilediği iki kısrak vardı. Tatil günlerinin ne

zaman olduğunu, ne tür saman sevdiklerini falan bilmek istiyordu.

Yüzü bembeyaz kesilmiş arabacı dikkatle yere indi, uzandı ve toprağa sıkı sıkı tutundu.

Yolcu arabasının sürücüsüne bir tür korkuluk gibi görünen tek yolcusu sallana sallana arabanın arkasından indi ve sarsıla sarsıla yolcu arabasına doğru yürüdü.

“Özür dilerim, tamamen doluyuz,” diye yalan söyledi sürücü. Dolu değildiler, ama öyle görünen bir şeye yer olmadığı kesindi.

“Agh, biz de altınla ödeme yapçaktık,” dedi yaratık. “Tıpkı burdaki gibi altınla,” diye ekledi, lime lime eldivenini havada sallayarak.

Aniden, egzantrik bir milyoner için bol bol yer bulundu. Birkaç saniye sonra yaratık içeriye yerleştirilmişti ve yolcu arabası, Henry’yi hayal kırıklığına uğratarak yola çıkmıştı.

Bayan Düzgün’ün kulübesinin dışında, bir çalı süpürgesi ağaçlara yönelmişti. Genç bir cadı ya da en azından, cadı gibi giyinmiş biri –hemen sonuca atlamak asla iyi bir şey değildir– süpürgenin üzerine yan oturmuştu.

Süpürgeyi pek iyi uçuramıyordu. Süpürge zaman zaman sarsılıyordu ve kızın süpürgeye dönüş yaptıramadığı açıktı, çünkü bazen duruyor, yere atlıyor, süpürgeyi eliyle yeni bir tarafa döndürüyordu. Bahçe kapısına geldiğinde yine çabucak yere indi ve süpürgeyi bir iple bağladı.

"Aferin Petulia!" dedi Bayan Düzgün, dört elini çırparak. "Oldukça başarılı oluyorsun!"

"Mm, teşekkür ederim Bayan Düzgün," dedi kız eğilerek. Eğildiği yerde kaldı ve "Mm, ah eyvah..." dedi.

Bayan Düzgün'ün yarısı öne çıktı.

"Ah, sorunu görebiliyorum," dedi, aşağıya bakarak. "Üzerinde küçük baykuşlar olan ılsımın, gümüş yarasalı kolyene dolanmış ve ikisi birden bir düğmeye takılmış. Kıpırdama, olmaz mı?"

"Mm, sizin yeni kız, bu geceki meclise gelmek ister mi diye sormaya geldim," dedi eğilmiş olan Petulia, biraz boğuk bir sesle.

Tiffany, Petulia'nın her yerinde takılar olduğunu fark etmeden geçemedi; daha sonra, Petulia'nın bileziğini kolyesinden ya da bir seferinde olduğu gibi küpesini halhalından –bunun nasıl olduğunu kimse anlamıyordu– kurtarmadan onun yanında gezemeyeceğini öğrenecekti. Petulia esrarlı takılara direnemiyordu. Takılarının çoğu onu büyüyle bir şeylerden korumak içindi, ama onu biraz aptal görünmekten koruyacak bir şey bulamamıştı.

Kısa boylu, tombul, her zaman kırmızı suratlı ve hafifçe endişeli bir kızdı.

"Meclis mi? Ah, sizin toplantılardan biri," dedi Bayan Düzgün. "Bu güzel olurdu, değil mi, Tiffany?"

"Evet," dedi, henüz emin olamayan Tiffany.

"Kızlardan bazıları akşamları ormanda toplanıyor," dedi Bayan Düzgün. "Bir sebepten bu iş yine tutulmaya başladı. Oldukça iyi bir gelişme elbette."

Bundan o kadar da emin değilmiş gibi konuşmuştu. Sonra ekledi: "Petulia, Dışarı Yanaşma'da oturan Yaşlı Karatakke Ana için alışıyor. Uzmanlık alanı hayvanlar. Domuz hastalıkları çok iyidir. Hasta olan domuzlarda iyidir, demek istiyorum, onun *domuz* hastalığı taşıdığını kastetmiyorum. Burada arkadaş edinmen hoş olur. Neden gitmiyorsun? İşte, her şey takıldığı yerden kurtuldu."

Petulia doğruldu ve Tiffany'ye endişeli bir gülümseme bahşetti.

"Mm, Petulia Kıkırdak," dedi, elini uzatarak.

"Tiffany Sızı," dedi Tiffany, birbirine çarpan bileziklerin sesi birini sağır etmesin diye Petulia'nın elini çekine çekine sıkarken.

"Mm, dilerseñ süpürgemin arkasına binebilirsin," dedi Petulia.

"Binmesem daha iyi," dedi Tiffany.

Petulia rahatlamış göründü, "Mm, giyinmek ister misin?"

Tiffany başını eğipyeşil elbisesine baktı. "Giyiniğim."

"Mm, takıların, boncukların, tılsımların falan yok mu?"

"Hayır, ne yazık ki yok," dedi Tiffany.

"Mm, en azından bir hercümercin vardır herhalde?"

"Mm, onları bir tırlı kavrayamadım," dedi Tiffany.

"Mm" demeyi istememişti, ama Petulia'nın huyu bulaşıyordu.

"Mm... siyah bir elbise, belki?"

"Siyahıtan pek hoşlanmam. Mavi ve yeşili tercih ederim," dedi Tiffany. "Mm..."

"Mm... Ah pekâlâ, daha yeni başlıyorsun," dedi Petulia cömertçe. "Ben üç senedir bu Zanaat'le uğraşıyorum."

Tiffany çaresizce Bayan Düzgün'ün en yakındaki yarısına baktı.

"Zanaat," dedi Bayan Düzgün. "Cadılık Zanaatı."

"Ah..." Tiffany hiç de dost canlısı davranmadığını biliyordu ve pembe yüzlü Petulia'nın iyi biri olduğu açıktı, ama kendini onun yanında huzursuz hissediyordu ve nedenini çıkartamıyordu. Aptalcaydı, biliyordu. Bir arkadaşı olsa iyi olurdu. Bayan Düzgün yeterince iyiydi, Oswald'la geçinmeyi de başarıyordu; ama kendi yaşlarında, konuşacak biri bulunması güzel olurdu.

"Şey, gelmeyi çok isterim," dedi. "Öğrenecek çok şeyim olduğunu biliyorum."

Yolcu arabasının içindeki yolcular içeride yolculuk yapmak, yumuşak oturakların üzerinde oturmak, rüzgâr ve tozdan uzak kalmak için iyi para ödemişlerdi. Bu yüzden, ilk durakta dışarı çıkmaları, gidip arabanın tepesinde oturmaları tuhaftı.

Yukarıda yolculuk yapmayı istemeyen ya da tırmanmayı beceremeyenler de yeni yolcunun karşısındaki oturakta birbirlerine büzülmüşler, nefes almadan bir tilkiyi izleyen bir grup tavşan gibi izliyorlardı onu.

Sorun şuydu ki adam gelincik kokuyordu. Eh, bu bir sorundu gerçekten, ama asıl sorunla karşılaştırıldığında o kadar da önemli değildi. Adam kendi kendine konuşuyordu. Yani, adamın organları diğer organlarıyla konuşuyordu. *Durmaksızın.*

“Ah, burası epey havasız. Size söylüyom! Kelleye çıkma sırasının bana geldiinden eminim!”

“Hah, en azından siz göbekte raat raat gidiyorsunuz. Bütün işi biz, bacaklar yapıyoruz!”

Bunun üzerine sağ el, “Bacaklar mı?” dedi. “Siz iş sözcüğünün anlamını bilmiyorsunuz! Bi eldivenin içinde tıklı kalmayı deneyin! Agh, askercilik oyunu bööle bi şeyse boş ver gitsin! Ben biraz bacaklarımı geriyim!”

Diğer yolcular dehşet dolu bir sessizlik içinde izlerken adamın eldivenli ellerinden biri düştü ve oturağın çevresinde dolanmaya başladı.

“He ye, şey, pantolonun içi de piknik yeri sayılmaz. Ben de biraz temiz hava alcaam!”

“Kaçık Wullie, bunu yapmaya cüret edemezsin...”

Yolcular birbirlerine biraz daha sokularak korkunç bir büyülenmişlik içinde pantolonu izlediler. Hiçbir şeyin nefes almaması gereken bir yerde bazı hareketler görüldü ve alçak sesli küfürler duyuldu, sonra iki düğme açıldı ve çok küçük, kırmızı kafalı mavi bir adam, başını dışarı çıkarıp aydınlıkta gözlerini kırıştırdı.

İnsanları gördüğünde yerinde dondu.

Bakakaldı.

İnsanlar da bakakaldı.

Sonra küçük adamın yüzünde delice bir gülümseme belirdi.

"Siz iyi misiniz?" dedi, çaresizlik içinde. "Bu müttiiş! Siz benim için endişelenmeyin, ben şu gerçek olmiyan halüsilasyonlardan biriyim, biliyonuz mu?"

Pantolonun içine dalıp kayboldu ve yolcular küçük adamın fısıldadığını duydular: "Sanırın onları kolayca kandırdım, sorun yok!"

Birkaç dakika sonra araba at değiştirmek için durdu. Yeniden yola koyulduğunda, içerideki yolcular gitmişti. İnmişler, bagajlarının da indirilmesini istemişlerdi. Hayır, teşekkür ederlerdi, yolculuklarına devam etmek istemiyorlardı. Yarınki arabayı yakalarlardı, teşekkür ediyorlardı. Hayır, bu harika... şey... Tehlikeli Bucak kasabasında konaklamak konusunda hiç sorun yoktu. Teşekkür ediyorlardı. Güle güle.

Araba, öncekinden de hafif ve hızlı bir biçimde yola koyuldu. O gece durmadı. Durmamalıydı, onun yeniden yola çıkışını duyduklarında arabanın tepesinde yolculuk yapan insanlar son mola yerindeki handa yemeklerini yiyorlardı hâlâ. Bunun sebebi muhtemelen, şimdi sürücünün cebinde olan büyük para yığınıydı.

Bölüm 5

HALKA

Petulia bir dizi düz çizgi üzerinde, sallana sallana yanında uçarken Tiffany ormanda yürüdü. Petulia'nın *gerçekten* iyi biri olduğunu, üç erkek kardeşi olduğunu, büyüdüğünde hem domuzlar hem de insanlar için ebelik yapmak istediğini ve iğnelerden korktuğunu öğrendi. Aynı zamanda, Petulia'nın herhangi bir şeye karşı çıkmaktan nefret ettiğini öğrendi.

Bu yüzden, sohbetleri şuna benziyordu:

Tiffany, "Ben Tebeşir'de yaşıyorum," diyordu.

Ve Petulia yanı veriyordu: "Ah, bir sürü koyunun beslendiği yerde mi? Ben koyunlardan pek hoşlanmam, sanki biraz... şapşallar."

Tiffany, "Aslında, biz koyunlarımızla çok gurur duyuyoruz," diyordu.

Ve sonra geri çekilip Petulia'nın fikirlerini, çok dar bir yerde bir arabayı döndürmeye çalışan biri gibi yüz seksen derece değiştirmesini izleyebiliyordunuz: "Ah, onlardan *nefret ettiğimi* kastetmiyorum. Herhalde bazı koyunlar oldukça iyidir. Açık ki koyun da beslememiz gerekir. Keçilerden daha iyidirler, hem daha fazla yün verirler. Demek istediğim, aslında koyunlardan hoşlanırım. Koyunlar iyidir."

Petulia, aynı şekilde düşünebilmek amacıyla insanların ne düşündüğünü öğrenmek için epey zaman harcıyordu. Onunla tartışmak imkânsızdı. Sırf Petulia'mn aynı fikre varmasının ne kadar zaman alacağını görmek amacıyla "Gökyüzü yeşildir," dememek için zor tutuyordu Tiffany kendini. Ama ondan hoşlanmıştı. Ondan hoşlanmamak imkânsızdı. Huzur veren biriydi. Dahası, bir çalı süpürgesine dönüş yaptıramayan birinden hoşlanmadan edemiyordunuz.

Ormanda uzun bir yürüyüş yaptı. Tiffany hep, diğer yanından gün ışığı görülmeyecek kadar büyük bir orman görmek istemişti, ama iki haftadır böyle bir ormanda yaşıyordu ve artık sinirlerine dokunuyordu. Burası oldukça açık bir ormanlık alandı, en azından köylerin çevresinde ve ormanda yürümek kolaydı. Akça ağaçların ve huş ağaçlarının ne olduğunu öğrenmesi gerekmişti, yüksek yamaçlarda büyüyen ladinleri ve köknarları daha önce hiç görmemişti. Ama ağaçların arasında mutlu değildi. Ufukları özlüyordu. Gökyüzünü özlüyordu. Her şey üzerine üzerine geliyordu.

Petulia sinirli sinirli gevezelik ediyordu. Yaşlı Karata-ke Ana; domuz doğurtan, ineklere bağırان, tam teşekküllü veteriner cadıydı. Petulia hayvanları seviyordu, özellikle de burunları oynadığı için domuzları. Tiffany de hayvanları severdi, ama diğer hayvanlar dışında hiç kimse onları Petulia kadar sevemezdi.

“Ee... bu toplantı ne hakkında?” dedi, konuyu değiştirmek için.

“Mm? Ah, yalnızca teması koparmamak için,” dedi Petulia. “Annagramma bağlantı kurmanın önemli olduğunu söyler.”

“O zaman önder Annagramma, öyle mi?” dedi Tiffany.

“Mm, hayır. Cadıların önderleri yoktur. Annagramma öyle diyor.”

“Hmm,” dedi Tiffany.

Sonunda, güneş batarken ormandaki bir açıklığa geldiler. Eski bir kulübenin kalıntıları vardı, büyük kısmı dikenli çalılarla kaplanmıştı. Dikenli bir ormana dönüşmüş leylak ve beктаşıüzümü çalılarını görmeseniz tamamen gözden kaçırabilirdiniz. Bir zamanlar burada biri yaşamıştı ve bir bahçesi vardı.

Şimdi, bir başkası ateş yakmıştı. Beceriksizce. Ve ateşi, yeterli kâğıt ve kuru dal olmadan yaktığı için yüzüstü uzanıp ateşe üfleminin kötü bir fikir olduğunu; çünkü çıkarmayı unuttuğu sivri tepeli şapkanın, dumanı tüten yığına düşeceğini ve kuru olduğu için alev alacağını öğrenmişti.

Şu anda genç bir cadı, yanan şapkasını elleriyle çılgınca yelpazeliyordu ve bir sürü meraklı izleyici onu izliyordu.

Bir kütüğün üzerinde oturmakta olan bir başka genç cadı konuştu: "Dimity Şamata, bu koca dünyada yapılmış yapılacak kesinlikle en aptalca şey." Keskin ve hiç de hoş olmayan bir sestir, insanların alay ederken kullandığı türden bir ses.

"Affedersin Annagramma!" dedi Şamata soyisimli genç hanım, şapkayı çıkarıp sivri ucuna basarak.

"Demek istediğim, kendine bir baksana! Gerçekten de herkesi hayal kırıklığına uğratiyorsun."

"Affedersin Annagramma!"

"Mm," dedi Petulia.

Herkes dönüp yeni gelenlere baktı.

"Geç kaldın, Petulia Kıkırdak!" diye payladı Annagramma. "Bu kim peki?"

"Mm, Bayan Düzgün'ün evine uğrayıp yeni kızı getirmemi sen istemiştin Annagramma," dedi Petulia, yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi.

Annagramma ayağa kalktı. Tiffany'den en az bir baş uzundu ve havaya kaldırdığı burnundan geriye doğru oluşturulmuş gibi görünen bir yüzü vardı. Annagramma'nın size bakması, onun kıymetli zamanını şimdiden çok meşgul ettiğinizi bilmeniz demektir.

"Bu o mu?"

"Mm, evet, Annagramma."

"Sana bir bakalım, yeni kız."

Tiffany öne çıktı. Hayret vericiydi. Bunu yapmayı düşünmemişti. Ama Annagramma'nın, itaat ettiğiniz türden bir sesi vardı.

"Adın nedir?"

"Tiffany Sızı?" dedi Tiffany. İsmi, ona sahip olmaya izni olup olmadığını sorarmış gibi söylediğini fark etti.

"Tiffany mi? Gülünç bir isim," dedi uzun boylu kız. "Benim adım Annagramma Şahinci."

"Mm, Annagramma, Bayan Kulağakaçan için..." diye başladı Petulia.

"... ile birlikte," dedi Annagramma keskin bir sesle, Tiffany'yi tepeden ırnağa süzmeye devam ederek.

"Mm, affedersin, Bayan Kulağakaçan ile birlikte çalışıyor," dedi Petulia. "Ama o..."

"Gelecek sene ayrılmayı düşünüyorum," dedi Annagramma. "Görünüşe göre, *son derece* başarılıymışım. Demek Bayan Düzgün'e katılan kız sensin, öyle mi? Tuhaf biridir, biliyorsun. Son üç kız çok kısa zamanda ayrıldı. Hangi yarısının hangisi olduğunu takip etmeye çalışmak çok tuhaf oluyormuş, öyle dediler."

"Hangisinin hangisi hangisi," dedi kızlardan biri neşeyle.

"Bu espriyi herkes yapabilirdi, Lucy Emireri," dedi Annagramma, dönüp bakmadan. "Ne gülünç ne de akıllıca."

Dikkatini Tiffany'ye çevirdi. Tiffany, Sızı Nine'nin satın almayı düşündüğü bir koyunu incelemesi gibi eksiksizce ve eleştirel bir gözle incelendiğini hissetti. Annagramma'nın

ağzını açıp dişlerinin tamam olup olmadığını kontrol edeceğini düşündü bir an.

“Tebeşirde iyi cadı yetişmediğini söylerler,” dedi Annagramma.

Tüm diğer kızlar bakışlarını Annagramma’dan Tiffany’ye çevirdiler. Tiffany şöyle düşündü: Ha! Cadıların önderleri yokmuş, öyle mi?

Ama düşman edinme havasında değildi.

“Belki söylüyorlardır,” dedi sessizce. Annagramma’nın işitmek istediği bu değil gibiydi.

“Gerektiği gibi giyinmemişsin bile,” dedi Annagramma.

“Affedersin,” dedi Tiffany.

“Hmm, Annagramma diyor ki, insanların sana cadı gibi davranmasını istiyorsan cadı gibi görünmeliymişsin,” dedi Petulia.

“Hmm,” dedi Annagramma, Tiffany’ye basit bir sınavdan kalmış gibi bakarak. Sonra başını salladı. “Eh, hepimiz bir yerden başladık.” Geri çekildi. “Hanımlar, bu Tiffany. Tiffany, Petulia’yı tanıyorsun. Ağaçlara çarpar. Şapkasından duman çıkan ve bu yüzden bacaya benzeyen kız Dimity Şamata. Bu Gertruder Bıktırıcı, insanı gülmekten çatlatan kız Lucy Emireri, gözlerini kısmadan hiçbir şey yapamıyormuş gibi görünen kişi Harrieta Dolandırıcı ve ismi konusunda hiçbir şey yapamayan bir de Lulu Hayatım var. Bu akşam aramıza katılabilirsin... Tiffany’ydi, değil mi? Bayan Düzgün’ün yanına verildiğin için üzuldüm. Oldukça üzücü.

Tam bir amatördür. Gerçekten de pek bilgisiz. Yalnızca ortalıklarda telaşlı telaşlı dolaşır ve umut eder. Ah, pekâlâ, artık senin için çok geç. Gertruder, Dünyanın Dört Köşesi'ni Çağır ve Halkayı Aç lütfen."

"Şey..." dedi Gertruder, huzursuzca. Annagramma'nın yanında ne kadar çok insanın huzursuzluk hissettiği hayret vericiydi.

"Burada her şeyi ben mi yapmalıyım?" dedi Annagramma. "Hatırlamaya çalış lütfen! Bunu *kesin* milyon kez yapmışızdır!"

"Dünyanın dört köşesini hiç duymadım," dedi Tiffany.

"Gerçekten mi? İşte bu sürpriz oldu," dedi Annagramma. "Eh, onlar gücün yönleri, Tiffany ve ismin konusunda da bir şeyler yapmanı tavsiye ederim."

"Ama dünya tabak gibi yuvarlaktır," dedi Tiffany.

"Mm, yönleri hayal etmelisin," diye fısıldadı Petulia.

Tiffany alnını kırıştırdı. "Neden?" dedi.

Annagramma gözlerini yuvarladı. "Çünkü işlerin doğru düzgün yapılması için bu gereklidir."

"Ha?..."

"Bir tür büyüün var, değil mi?" diye sordu Annagramma.

Tiffany'nin kafası biraz karışmıştı. Annagramma gibi insanlara alışık değildi. "Evet," dedi. Tüm diğer kızlar ona bakıyordu. Tiffany koyunları düşünmeden edemedi. Bir köpek bir koyuna saldırdığında, diğer koyunlar güvenli bir yere kaçarlar, sonra dönüp izlerlerdi. Toplanıp köpeğe

saldırmazlardı. Saldırıya uğrayan koyun kendileri olmadığı için mutlu olurlardı.

“O zaman, en iyi olduğun hangisi?” diye terslendi Annagramma.

Aklı hâlâ koyunlarla dolu olan Tiffany düşünmeden konuştu. “Yumuşak Nelly,” dedi. “Bir tür koyun peyniridir. Yapması oldukça zordur...”

Boş yüzler halkasına baktı ve utancın, içinde sıcak pelte gibi yükseldiğini hissetti.

“Mm, Annagramma en iyi yaptığın büyüünün hangisi olduğunu kastetti,” dedi Petulia nazikçe.

“Ama Yumuşak Nelly de güzel,” dedi Annagramma, küçük, zalim bir gülümsemeyle. Bir iki kız, yüksek sesle gülmemeye çalıştıklarını, ama çalıştıklarını saklamaya zahmet etmediklerini anlatan küçük poflamalar çıkardılar.

Tiffany yine botlarına baktı. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı, “ama Peri Kraliçesi’ni ülkemden atmayı başardım.”

“Gerçekten mi?” dedi Annagramma. “Peri Kraliçesi, öyle mi? Bunu nasıl yaptın?”

“Ben... emin değilim. Yalnız, ona öfkelen dim.” O gece neler olduğunu tam olarak hatırlamak güçtü. Tiffany öfkeyi, o korkunç öfkeyi ve dünyanın... değiştiğini... hatırlıyordu. Bir şahinden daha keskin gözlerle görmüştü, bir köpeğin işittiğinden daha iyi işitmişti, çağları ayaklarının altında hissetmişti, tepelerin hâlâ canlı olduğunu hissetmişti. Ve bunu uzun süre yapan hiç kimsenin insan olarak kalamayacağını düşündüğünü hatırlıyordu.

“Eh, tepinmek için doğru türden botların var,” dedi Annagramma. Yarı gizlenmiş birkaç kıkırtı duyuldu. “Bir Peri Kraliçesi,” diye ekledi. “Eminim yapmışsındır. Eh, düş kurmak işe yarar.”

“Ben yalan söylemem,” diye mırıldandı Tiffany, ama kimse dinlemiyordu.

Kızgınlık içinde, surat asarak kızların ‘Köşeleri Açma’sını ve ‘Halkayı Çağırma’sını izledi. Ya da belki tam tersini. Bu biraz zaman aldı. Herkes ne yapacağından emin olsa daha iyi olurdu, ama Annagramma oradayken ne yapacağını *bilmek* zor olmalıydı, çünkü sürekli herkesin hatasını düzeltiyordu. Kollarına büyük bir kitap açmış, ayakta duruyordu.

“... şimdi sen, Gertruder, saat yönünün aksine yürü, hayır, diğer yana, sana bin kez söylemişimdir herhalde ve Lulu... Lulu nerede? Eh, orada olmaman lazım! Arındırılmış kadehi al... evet. Harrieta, Hava Asası’nı biraz daha yükseğe kaldır, demek istediğim, havada *olması* lazım, anlıyor musun? Ve tanrılar aşkına, Petulia, *lütfe*n biraz daha azametli görünmeye çalış, olmaz mı? Senin için doğal olmadığını anlıyorum, ama en azından çaba harcadığını göstermelisin. Bu arada, sana söylemeyi düşünüyordum, fena halde yanılmıyorsam yazıya dökülmüş hiçbir çağırma bü-yüsü ‘mm’ ile başlamaz. Harrieta, o Deniz Kazanı mı? Deniz Kazanı’na *benziyor* mu o? Hiç sanmıyorum, ya sen? O *gürültü* neydi?”

Kızlar bakışlarını yere indirdi. Sonra biri mırıldandı: “Dimity, Sonsuzluk Halkası’nın üzerine bastı Annagramma.”

“Üzerinde gerçek, küçük inciler olanın üzerine değil, değil mi?” dedi Annagramma, gergin ve hafif bir sesle.

“Mm, evet,” dedi Petulia. “Ama eminim çok üzgündür. Mm... ben bir lincan çay yapayım mı?”

Kitap çarpılarak kapandı.

“Ne anlamı var ki?” dedi Annagramma, genel olarak dünyaya hitaben. “Ne Anlamı Var? Hayatlarınızın geri kalanını köy cadıları olarak geçirmek, bir lincan çay ve bir bisküvi karşılığında çıban ve siğil tedavi etmek mi istiyorsunuz? Ee? Öyle mi?”

Birbirine sokulmuş cadılar ayak değiştirdiler ve genel bir, “Hayır, Annagramma,” mırıltısı yükseldi.

“Bayan Kulağakaçan’ın kitabını hepiniz okudunuz, değil mi?” diye sordu. “Ee, okudunuz mu?”

Petulia endişeyle elini kaldırdı. “Mm...” diye başladı.

“Petulia, sana milyon kez söylemişimdir mutlaka. Her... cümleye... ‘Mm’la... başlama diye, öyle değil mi?”

“Mm...” dedi Petulia, huzursuzluktan titreyerek.

“Sesini yükselt, tanrılar aşkına! Devamlı duraksama!”

“Mm...”

“Petulia!”

“Mm...”

“Gerçekten, bir *çaba* gösterebilirsin. İçtenlikle söylüyorum, sizin neyiniz var, hiç anlamıyorum!”

Ben anlıyorum, diye düşündü Tiffany. Devamlı koyunları rahatsız eden bir köpek gibisin. Onlara, sana itaat edecek zamanı tanımıyorsun. İşlerini doğru yaptıklarını anlamalarına da izin vermiyorsun. Yalnızca havlayıp duruyorsun.

Petulia’nın dili tutulmuş, sessizliğe gömülmüştü.

Annagramma, kitabı kütüğün üzerine bıraktı. “Eh, bu anı *tamamen* kaybettik,” dedi. “Bir fincan çay içsek de olur Petulia. Acele et, lütfen.”

Rahatlayan Petulia çaydanlığı kaptı. Herkes biraz gevşedi.

Tiffany kitabın kapağına baktı. Şöyle yazıyordu:

Yüksek BÜyü **Yazan Letice Kulağakaçan, Cadı**

“BÜ’lü Büyü mü?” dedi yüksek sesle. “BÜÜÜyü?”

“Bu bilinçli,” dedi Annagramma soğuk bir sesle. “Bayan Kulağakaçan diyor ki, herhangi bir ilerleme kaydedeceksek yüksek BÜyü’yü sıradan olandan ayırmamız gerekirmiş.”

“Sıradan tür büyü mü?” dedi Tiffany.

“Kesinlikle. Biz çalı çitlerin başında mırıldanan tipler olmayacağız. Doğru düzgün kutsal halkalar çizecek, büyüler yazacağız. Doğru düzgün bir hiyerarşimiz olacak, herkes ortalıklarda dolanıp canı ne çekerse yapamayacak. Gerçek

sihirli değneklerimiz olacak, pis sopa parçaları değil. Profesyonelliğin ardından saygı gelir. Kesinlikle hiç siğilimiz olmayacak. İllerlemenin tek yolu bu."

"Şey, bence..." diye başladı Tiffany.

"Ne düşündüğün hiç umurumda değil gerçekten, çünkü yeterince bilgili değilsin," dedi Annagramma keskin bir sesle. Gruba döndü. "Bu sene en azından yarışlar için bir şeyimiz var mı?" diye sordu. Genel onay mırıltıları ve baş sallamalar oldu.

"Ya sen, Petulia?" dedi Annagramma.

"Ben domuz numarasını yapacağım Annagramma," dedi Petulia uysallıkla.

"Güzel. Bu konuda iyi sayılırsın," dedi Annagramma. Halka olmuş kızları teker teker işaret ederek verdikleri yanıtlara başını salladı. Sonunda sıra Tiffany'ye geldi.

"Yumuşak Nelly," dedi, kıkırdayarak.

"Cadı Yarışları nedir?" dedi Tiffany. "Bayan Kene bahsetmişti, ama ne olduklarını bilmiyorum."

Annagramma sesli sesli içini çekti.

"Sen anlat Petulia," dedi. "Ne de olsa onu sen getirdin."

Petulia tereddütle, bol bol "mm" sesleri çıkararak ve Annagramma'ya bakışlar fırlatarak Cadı Yarışları'nı anlattı. "Mm, dağlardan gelen tüm cadıların toplandığı ve mm, eski dostları gördüğü ve mm, en son haberleri ve dedikoduları dinlediği bir zamandır. Sıradan insanlar da gelebilir, bir panayır ve mm, ek gösteriler olur.

Oldukça, mm, büyük bir olaydır. Ve akşamları bir büyü ya da üzerinde çalıştıkları bir şeyi göstermek isteyen tüm cadılar, mm, gösteri yapar. Çok, mm, tutulan bir toplantıdır."

Tiffany'ye çoban köpeği yarışmaları gibi gelmişti, yalnız köpekler ve koyunlar yoktu. Bu sene Dikyamaç'ta yapılacaktı ve Dikyamaç buraya çok yakındı.

"Peki ödül ne?" diye sordu.

"Mm, ah hayır," dedi Petulia. "Her şey eğlenmek için ve kardeşlik ... mm, kız kardeşlik amacıyla yapılır."

"Hah!" dedi Annagramma. "Buna o bile inanmaz! Zaten her şey şikeli. Herkes Bayan Havausta'yı alkışlayacak. Ne yaparsa yapsın hep o kazanır. Aslında, yalnızca insanların akıllarını karıştırıyor. Onları kandırıp kendinin iyi olduğuna inandırıyor. Bir sihirbazın karşısında beş dakika dayanamaz. Onlar gerçek büyü yapıyor. Ayrıca bir korkuluk gibi giyniyor! Bayan Kulağakaçan'ın birinci bölümde belirttiği gibi, cadılığı geri bırakan onun gibi cahil, yaşlı kadınlar!"

Bir iki kız kararsız görünüyordu. Petulia bile omzunun üzerinden arkaya baktı.

"Mm, insanlar onun müthiş şeyler yapığını söylüyor Annagramma," dedi. "Hem, mm, kilometrelerce uzaktaki insanları gizlice gözetleyebiliyormuş..."

"Evet, bunu söylüyorlar," dedi Annagramma. "Çünkü hepsi ondan korkuyor! Öyle bir zorba ki o! Tek yaptığı bu, insanlara zorbalık etmek ve kafalarını karıştırmak! Bu eski

cadılık, olduğu şey bu işte. Keh keh gülmekten yalnızca bir adım uzakta, *bana* sorarsan. Kadın yarı çatlakmış, öyle diyorlar.”

“Bana çatlakmış gibi gelmedi.”

“*Bunu kim söyledi?*” diye azarladı Annagramma.

Herkes, Tiffany’ye baktı. Tiffany konuşmamış olmayı diliyordu. Ama artık devam etmekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.

“Biraz yaşlı ve sert,” dedi. “Ama oldukça... nazikti. Keh keh gülmedi.”

“Önünla tanıştın mı?”

“Evet.”

“O seninle *konuşt*u, öyle mi?” diye hırladı Annagramma. “Bu, sen Peri Kraliçesi’ni kovmadan önce miydi, kovduktan sonra mı?”

“Hemen sonra,” dedi, bu tür şeylere alışık olmayan Tiffany. “Bir çalı süpürgesine binip geldi,” diye ekledi. “Doğru söylüyorum.”

“Elbette öyle,” dedi Annagramma, sert sert gülümseyerek. “Seni tebrik etmiştir herhalde.”

“Pek değil,” dedi Tiffany. “Memnun olmuş görünüyordu, ama kesin olarak bilmesi zor.”

Sonra Tiffany gerçekten, gerçekten aptalca bir şey söyledi. Uzun zaman sonra, her tür şey olup bittikten uzun zaman sonra, ne zaman bir şey ona bu geceyi hatırlatsa, unutmak için “la la la!” diye gürültü yapmaya başlayacaktı.

Dedi ki: “Bana bu şapkayı verdi.”

Ve hepsi birden, bir ağızdan şunu söyledi: “*Hangi şapkayı?*”

Petulia onu kulübeye geri götürdü. Elinden geleni yaptı ve Tiffany’yi *kendisinin* ona inandığına dair temin etti, ama Tiffany onun yalnızca nezaket gösterdiğini biliyordu. Koşarak merdivenleri tırmanırken Bayan Düzgün onunla konuşmaya çalıştı, ama Tiffany kapısını sürgüledi, botlarını fırlattı, yatağa uzandı ve kafasında yankılanan kahkahaları boğmak için yastığı kafasına kapattı.

Aşağıdan, Petulia ile Bayan Düzgün arasında geçen boğuk konuşmalar geliyordu. Sonra, Petulia giderken, kapının kapanma sesi duyuldu.

Bir süre sonra bir sürtünme sesi geldi. Tiffany’nin botları yerde sürüklendi ve düzgünce yatağın altına konuldu. Oswald asla tatil yapmıyordu.

Biraz daha zaman geçince kahkahalar dindi, ama Tiffany onların asla tamamen dinmeyeceklerinden emindi.

Tiffany şapkayı hissedebiliyordu. En azından, *eskiden* hissedebilmişti. Gerçek kafasındaki hayali şapka. Ama onu kimse göremiyordu, hatta Petulia elini Tiffany’nin başının üzerinde ileri geri sallamış ve şapkanın eksiksiz yokluğu ile karşılaşmıştı.

En kötüsü de –her şey o kadar küçük düşürücüydü ki en kötü kısmı bulmak zordu– Annagramma’nın sözlerini dinlemektir: “Hayır, ona gülmeyin. Bu çok zalimce olur. O

yalnızca aptalın biri, o kadar. Size yaşlı kadının insanların kafasını karıştırdığını söylemişim!”

Tiffany'nin Birinci Görüşü, halkalar halinde dolanıp duruyordu. İkinci Şüphesi fırtınaya kapılmıştı. Yalnızca, çok zayıf olan Üçüncü Kuşkusu şu özgün düşünceleri bulabildi: *Dünyan tamamen ve eksiksiz olarak mahvolmuş olsa da, asla düzeltilemeyecek olsa da, sen hiç avunmaz durumda olsan da, birinin yukarı kata çorba getirdiğini duymak güzel olurdu...*

Üçüncü Kuşkusu Tiffany'yi yataktan çıkardı ve kapıya götürdü, elini sürgüyü geri çekmeye teşvik etti. Sonra onun yine kendini yatağa atmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra sahanlıkta ayak seslerinin gıcırıtısı duyuldu. Haklı çıkmak hoş bir şeydi.

Bayan Düzgün kapıyı çaldı, biraz bekledikten sonra içeri girdi. Tiffany tepsinin komodinin üzerine konduğunu duydu, sonra biri üzerine otururken yatağın kıpırdandığını hissetti.

“Her zaman Petulia'nın becerikli bir kız olduğunu düşünmüşümdür,” dedi Bayan Düzgün, bir süre sonra. “Bir gün bir köye çok faydası dokunacak.”

Tiffany sessiz kaldı.

“Bana her şeyi anlattı,” dedi Bayan Düzgün. “Bayan Kene şapkadan hiç bahsetmedi, ama senin yerinde olsam ona anlatıncazdım zaten. Tam da Bayan Havausta'nın yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyor kulağa. Bilirsin, bazen bu tür şeylerden konuşmak insanı rahatlatır.”

Tiffany yine sesini çıkarmadı...

"Aslında, bu doğru değil," diye ekledi Bayan Düzgün. "Ama bir cadı olarak inanılmaz ölçüde meraklıyım ve daha fazlasını öğrenmeye can atıyorum."

Bunun da etkisi olmadı. Bayan Düzgün içini çekti ve ayağa kalktı. "Çorbayı bırakıyorum, ama soğutursan Oswald onu alıp götürmeye kalkar."

Aşağıya indi.

Beş dakika boyunca odada hiçbir şey kıpırdamadı, sonra çorba hareket etmeye başladığında çok hafif bir tıngırtı duyuldu.

Tiffany'nin eli hızla uzandı ve tepsiyi sıkı sıkı yakaladı. Bu Üçüncü Kuşkusunun eseri idi: Birinci Görü ve İkinci Şüphe sizin mevcut trajedinizi anlayabilirdi, ama öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemediğinizi hatırlayan *bir şey* olmalıydı.

Daha sonra, Oswald boş çanağı çabucak götürdükten sonra Tiffany karanlıkta uzanıp gözlerini boşluğa dikti.

Son birkaç gündür bu çevrenin yeniliği tüm dikkatini üzerine çekmişti, ama yenilik hissi kakhaha fırtınasında sönüp gitmiş, geride bıraktığı boşluğu eve duyduğu özlem doldurmuştu.

Tebeşir'in seslerini, koyunlarını, sessizliklerini özlüyordu. Yatak odasının penceresinden, yıldızların önündeki tepelerin karanlık silüetini görmeyi özlüyordu. Kendinin bir parçasını... özlüyordu...

Ama ona glmşlerdi. "Hangi şapka?" demişlerdi ve Tiffany görünmez siperliğe dokunmak için elini uzatıp bir şey bulamadığında daha fazla glmşlerdi...

On sekiz aydır ona her gün dokunuyordu ve şimdi gitmişti. Ve hercümerç yapamıyordu. Ve tüm diğer kızlar siyah elbise giyerken onun yeşil bir elbisesi vardı. Annagranıma'nın bir sürü siyah ve gmş rengi takısı da vardı. Tüm diğer kızların hercümerçleri vardı, hem de güzel hercümerçler. Sırf gösteriş olmaları kimin umurundaydı?

Belki de o bir cadı falan değildi. Ah, küçük adamların ve Sızı Nine'nin anısının yardımıyla Kraliçe'yi yenmişti, ama büyü kullanmamıştı. Artık, ne kullandığından da emin değildi. Bir şeyin, botlarının tabanlarından geçip aşağılara, tepelerin ve senelerin içinden aşağılara gittiğini ve gökyüzünü sarsan bir öfkeyle kükreyerek geri geldiğini hissetmişti:

... ne cüretle benim dünyamı, benim ülkemi, benim yaşamımı istila edersin...

Ama hayali şapka onun için ne yapmıştı? Belki yaşlı kadın onu kandırmıştı, yalnızca bir şapka olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Belki, tıpkı Annagramma'nın söylediği gibi, biraz çatlaktı ve bazı şeyleri yanlış anlamıştı. Belki Tiffany eve dönmeli, hayatının geri kalanı boyunca Yumuşak Nelly yapmalıydı.

Tiffany arkasına döndü, yataktan indi ve bavulunu açtı. Kaba kutuyu çıkardı, karanlıkta açtı ve elini şanslı taşının üzerine koydu.

Onda bir tür kıvılcım, bir tür dostluk bulmayı ummuştu. Hiç yoktu. Yalnızca taşın dışının pürüzlü yüzeyi, yarıldığı yerdeki pürüzsüzlük ve aradaki keskinlik vardı. Koyun yünü de parmaklarının koyun kokmasından başka bir işe yaramadı ve bu, evini daha çok özlemesine, daha fazla üzülmesine sebep oldu. Gümüş at soğuktu.

Hıçkırıklarını yalnızca çok yakında duran biri duyabiliirdi. Oldukça hafifti, ama acının koyu kızıl kanatlarında taşındı. Çimenlerin üzerinde hışırdayan rüzgârı, geçmiş yüzyılları ayaklarının altında hissetmeyi istiyor, *özlüyordu*. Daha önce onu hiç terk etmemiş olan, Sızılarının binlerce senedir yaşadığı yerde olma hissini istiyordu. Mavi kelebeklere, koyun seslerine, engin, boş gökyüzüne ihtiyaç duyuyordu.

Köyde, üzüldüğünde eski çoban kulübesinin kalıntılarına gider, orada bir süre otururdu. Bu her zaman işe yarardı.

Şimdi orası çok uzaklardaydı. Çok uzaklarda. Artık içi korkunç, ağır, ölü bir hisle doluydu ve onu bırakacak yeri yoktu. Ve böyle olmamalıydı.

Büyü neredeydi? Ah, temel, gündelik *zanaatı* öğrenmesi gerektiğini biliyordu, ama 'cadı' kısmı ne zaman ortaya çıkacaktı? Öğrenmeye çalışmıştı, gerçekten çaba göstermişti

ve şimdi... eh, iyi bir işçiye dönüşüyordu, iksir yapmayı bilen becerikli bir kıza ve güvenilir birine. Güvenilir; tıpkı Bayan Düzgün gibi.

Ama onun beklediği... eh, neydi? Şey... ciddi cadı işleri yapmak, bilirsin, çalı süpürgeleri, büyü, dünyayı şer güçlere karşı asil ama alçakgönüllü bir biçimde korumak ve aynı zamanda fakir insanlar için iyi şeyler yapmak; *çünkü o gerçekten de iyi biriydi*. Ve o tablonun içinde gördüğü insanların bu kadar pis hastalıkları ve çocuklarının bu kadar sümüklü burunları yoktu. Bay Weavall'ın ayak tırnakları... *Yanına bile yaklaşamıyordu*. O tırnakların bazıları *bumerang* gibi geri dönüyordu.

Çalı süpürgelerinin üzerinde kusmuştu. *Her seferinde*. Bir hercümerç bile yapamıyordu. Günlerini, dürüst olmak gerekirse, kendileri için biraz daha fazla çaba harcayabilecek insanların peşinde dolanarak geçirecekti. Büyü yok, uçmak yok, sırlar yok... Yalnızca tırnaklar ve üzüntü kaynakları.

O, Tebeşir'e aitti. Her gün, tepelere ne olduklarını söylemişti. Her gün, onlar ona kim olduğunu söylemişlerdi. Ama artık onları duyamıyordu.

Dışarıda sağanak yağmur yağmaya başladı. Tiffany uzaktan gök gürültüsünün mırıltısını duydu.

Sızı Nine olsa ne yapardı? Ümitsizliğin kanatlarına sarınmış olsa da bu sorunun yanıtını biliyordu.

Sızı Nine asla pes etmezdi. *Kayıp bir kuzuyu bütün gece arardı...*

Bir süre boşluğa bakarak yattı. Sonra yatağın yanındaki mumu yaktı ve bacaklarını yere sarkıttı. Bu iş sabaha dek bekleyemezdi.

Şapkayı görmek için küçük bir numarası vardı Tiffany'nin. Elinizi şapkanın arkasında çabucak hareket ettirerseniz, hafif ve kısa bir bulanıklık oluyordu; sanki ışım, görünmez şapkanın içinden geçip gelmesi birazcık daha fazla zaman alıyormuş gibi.

Orada olmak zorundaydı...

Eh, mum yeterince ışık veriyor olmalıydı. Şapka oradaysa, her şey yolunda demekti ve başkalarının ne düşündüğü önemli değildi...

Dışarıda, dağların üzerinde şimşekler dans ederken Tiffany halının ortasında durdu ve gözlerini kapattı.

Aşağıda, bahçede, elma ağacının dalları rüzgârda sallanıyor, düşkapanları ve lanetağları birbirlerine çarparak şingirdiyordu...

"Beni gör," dedi.

Dünya suskunlaştı, tamamen sessiz oldu. Bunu daha önce yapmamıştı. Ama Tiffany ayak uçlarına basa basa, kendisinin tam karşısına geçene kadar yürüdü ve gözlerini açtı...

Oradaydı işte, şapka da yerindeydi, her zaman olduğu kadar açıkça görülebiliyordu...

Ve altındaki Tiffany imgesi, yeşil elbise giymiş kız, gözlerini açtı, ona gülümsedi ve konuştu:

“Seni görüyoruz. Artık biz seniz.”

Tiffany “Beni görme!” diye bağırmaya çalıştı. Ama bağırarak ağız yoktu...

Yakınlarda bir yere yıldırım düştü. Pencere kanadı içeri açıldı. Mum alevi uzayarak harlandı ve söndü.

Ve sonra, yalnızca karanlık ve yağmurun hışırtısı kaldı.

Bölüm 6

KOVAÇ

Tebeşir'in üzerinde gök gürültüsü yuvarlanıyordu.

Jeannie, annesinin Uzungöl höyüğünden ayrıldığı gün verdiği paketi dikkatle açtı. Geleneksel bir armağandı bu, bir daha dönmemek üzere evinden ayrılırken her genç keldanın aldığı bir armağan. Keldalar asla evlerine dönemezdi. Keldalar evin kendisiydi.

Armağan şuydu: hafıza.

Torbanın içinde üçgen şeklinde, tabaklanmış koyun derisi, üç tahta kazık, ısırgan liflerinden eğirilmiş uzun bir sicim, minik, deri bir şişe ve bir çekiç vardı.

Jeannie ne yapacağını biliyordu, çünkü annesinin nasıl yaptığını defalarca izlemişti. Çekiç; kazıkları, közlenmiş ateşin çevresine çakmak içindi. Sicim; üçgen deriyi, ortası

sarkacak şekilde kazıklara bağlamak içindi. Sarkık kısmın içine, Jeannie'nin derin kuyudan kendi çektiği küçük bir kova su konacaktı.

Diz çöktü ve su yavaşça deriye işleyip sızmaya başlıyana dek bekledi, sonra ateşi canlandırdı.

Çevresindeki ve yukarıdaki gölgeli balkonlardan izleyen Feegle adamcıklarının bakışlarının farkındaydı. Kazanı kaynatırken hiçbiri yanına yaklaşmazdı. Kendi bacıklarını kesmeyi tercih ederlerdi. Bu, yaptığı iş saf gizem doluydu.

Ve insanlar bakır işlemeye ve demir dökmeye başlamadan önce, kazan dedikleri şey de buydu işte. Büyüye benziyordu. Benzemesi gerekiyordu. Ama işin hilesini biliyorsanız, kazan kaynayıp içindeki suyun tamamını buharlaştırmadan derinin yanmadığını görürdünüz.

Derinin içindeki suyun buharları çıkmaya başladığında, Jeannie ateşi söndürdü ve suya küçük deri şişenin içindeki şeyi, yani annesinin kazanından aldığı bir miktar suyu boşalttı. En baştan beri hep böyle, anneden kıza aktarılmıştı.

Jeannie, kazan biraz daha soğuyana kadar bekledi, sonra bir kupa aldı, doldurdu ve içti. Gölgelelerin arasındaki Feegle adamcıkları içlerini çektiler.

Jeannie, arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp bekledi. Çevreyi sarsan gök gürültüsü ve dünyayı siyah beyaza döndüren şimşek dışında hiçbir şey olmadı.

Ve sonra, öyle hafifçe başladı ki, Jeannie, gerçekleşmeye başladığını fark edene kadar çoktan olmuştu; geçmiş ona

yetiştii. Orada, çevresinde, annesinden, büyükannelerinden, onların annelerinden başlayarak tüm eski keldalar duruyordu... ta ki kimsenin hatırlamadığı zamanlara kadar... çok kişi tarafından taşınan, yer yer yıpranmış ve puslu gelen, ama bir dağ kadar eski, tek bir hafıza.

Bunu bütün Feegle halkı bilirdi. Gerçek gizemi yalnızca kelda bilirdi. Gerçek gizem şuydu: hafızanın ırmağı aslında bir ırmak değil, bir denizdi.

Henüz doğmamış keldalar, bir gün hatırlayacaklı. Gelecek günlerde, kazanlarının yanına uzanacaklar, birkaç dakikalığına ebedi denizin parçası olacaklardı. Doğmamış keldaların geçmişlerini hatırlamasını dinleyerek geleceği hatırladınız...

O hafif sesleri bulma becerisine ihtiyacınız vardı ve Jeannie o beceriyi henüz tamamen kazanmamıştı, ama orada *bir şey* vardı.

Şimşek, dünyayı siyah beyaza çevirirken doğrulup dimdik oturdu.

“Kızı buldu,” diye fısıldadı... “Ah, zavallı mini şey!”

Tiffany uyandığında yağmur, halıyı sıırıslıklaı etmişti. Odaya ıslak güneş ışığı doluyordu.

Yataktan kalktı ve pencereyi kapattı. İçeriye birkaç yaparak girmişti.

Tamaam.

Düş değildi. Bundan emindi. Bir şey olmuştu... tuhaf bir şey. Parmak uçları karıncalanıyordu. Sanki farklıymışlar

gibi. Ama şimdi bir düşündüğünde, kötü bir şekilde değil. Hayır. Dün gece kendini korkunç hissetmişti, ama şimdi, şimdi... yaşam dolu hissediyordu.

Aslında, mutluydu. İpleri kendi eline alacaktı. Yaşamının kontrolünü kendi ellerine alacaktı. Kalkıp kendi işini halletme zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Yeşil elbisesi kırıkmıştı ve yıkanması gerekiyordu. Dolabından eski mavi elbisesini çıkardı; ama bir şekilde, artık onu giymeyi uygun bulmuyordu. Yeni bir tane edinene kadar yeşil elbiseyle idare etmesi gerekecekti.

Botlarını giymeye kalktı, sonra durdu ve onlara baka kaldı.

Onları giyemezdi, artık değil. Yeni, parlak botlarını bavalundan çıkardı ve giydi.

İki Bayan Düzgün'ü gecelikleri içinde, bahçede buldu. Üzüntü içinde, düşkapam parçalarını ve yere düşmüş elmaları topluyorlardı. Bahçe süslerinden bazıları kırılmıştı, ama ne yazık ki, deli gibi sırtan yer cüceleri sağlamdı.

Bayan Düzgün, bir çift gözüne düşmüş saçlarını kenara çekti ve, "Çok, çok tuhaf," dedi. "Bütün lanetağları patlamış gibi. Sabır taşları bile çatlamış! Sen hiçbir şey fark etmedin mi?"

"Hayır Bayan Düzgün," dedi Tiffany uysallıkla.

"Atölyedeki bütün eski hercümerçler de paramparça! Yani, onların aslında yalnızca süs olduğunu ve hemen hemen hiç güçleri kalmadığını biliyorum, ama gerçekten *tuhaf* bir şey olmuş olmalı."

İkisi birden Tiffany'ye, Bayan Düzgün'ün muhtemelen çok sinsi ve kurnaz olduğunu düşündüğü, ama aslında yalnızca biraz midesi bulanıyormuş gibi görüldüğü bir şekilde baktılar.

"Fırtına bana biraz büyülü gibi geldi. Siz kızlar dün gece tuhaf bir şey yapmamışsınızdır herhalde, değil mi hayatım?" dedi.

"Hayır Bayan Düzgün. Ben onların biraz aptal olduğunu düşündüm."

"Çünkü Oswald gitmiş, biliyor musun?" dedi Bayan Düzgün. "O, hava durumuna karşı çok hassastır..."

Tiffany'nin, onun neden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. Sonra, "Ama o hep burada!" dedi.

"Evet, hatırlayabildiğim kadar eskilerden bu yana!" dedi Bayan Düzgün.

"Bıçak çekmecene kaşık koymayı denedin mi?"

"Evet, elbette! Tek bir tıkırtı bile gelmedi!"

"Elma koçanı düşürdün mü? O hep..."

"Denediğim ilk şey bu oldu!"

"Ya tuz ve şeker numarası?.."

Bayan Düzgün duraksadı. "Şey, hayır..." Neşelendi. "Buna bayılır gerçekten, bu yüzden mutlaka geri döner, değil mi?"

Tiffany büyük bir torba tuz, bir torba da şeker buldu ve ikisini bir çanağa boşalttı. Sonra eliyle ince beyaz kristalleri karıştırdı.

Yemek pişirirlerken Oswald'ı meşgul etmenin en iyi yolunun bu olduğunu öğrenmişlerdi. Tuz ve şeker zerrellerini doğru torbalara ayırırken bir öğleden sonrayı mutluluk içinde geçirebiliyordu. Ama şimdi karışım oracıkta, Oswaldsız bir halde kaldı.

"Ah, pekâlâ... ben evi arayayım," dedi Bayan Düzgün, görünmez birini bulmak için iyi bir yolmuş gibi. "Sen gidip keçilerle ilgilen, olmaz mı hayatım? Ve sonra çamaşırların nasıl yıkanacağını hatırlanamaz gerekiyor!"

Tiffany keçileri ağıldan salıverdi. Normalde Kara Meg hemen gidip süt sağma yerinde durur, 'yeni bir numara buldum' dercesine, beklenti içinde ona bakardı.

Ama bugün değil. Tiffany ağılın içine baktığında keçilerin karanlıkta, uzak tarafta birbirlerine sokulmuş olduğunu gördü. Panik içindeydiler, burun delikleri açılıp kapanıyordu. Onlara doğru gittiğinde kaçıştılar; ama Tiffany, Kara Meg'i tasmaından yakalamayı başardı. Onu sağım yerine doğru sürüklerken keçi kıvranıyor, mücadele ediyordu. Sağım yerine çıktı, çünkü ya çıkacaktı ya da kafası kopacaktı, sonra meleyerek durdu orada.

Tiffany keçiye bakakaldı. Kemikleri kaşınıyordu sanki. O... bir şeyler yapmak istiyordu, en yüksek dağa tırmanmak, gökyüzüne sıçramak, koşarak dünyayı dolanmak. Ve şöyle düşündü: Bu *aptalca*, her güne bir *hayvanla* akıl yarıştıran başlıyorum!

Eh, bu yaratığa iplerin kimin elinde olduğunu göstereyim...

Sağım yerini süpürmek için kullandıkları süpürgeyi kaldırdı. Kara Meg'in kısık gözleri korkuyla irileşti ve sonra süpürge *bam* diye indi.

Sağım bölmesine çarptı. Tiffany bu şekilde ıskalamayış istememişti. Meg'e, hak ettiği dayığı atmayı istemişti, ama bir şekilde süpürge'nin sapı ellerinde dönmüştü. Onu tekrar kaldırdı, ama yüzündeki ifade ve süpürge'nin yere çarpması istediği etkiyi yaratmıştı. Meg büzülüyordu.

"Başka oyun yok!" diye tısladı Tiffany, sopayı indirerek.

Keçi, kütük kadar kıpırtısız duruyordu. Tiffany onu sağdı, kovayı süthaneye götürdü, tarttı, sonucu kapının yanındaki tahtaya tebeşirle yazdı ve sütü iri bir çanağa boşalttı.

Keçilerin kalanı da neredeyse Meg kadar kötüydü, ama bir sürü çabuk öğrenir.

Toplam on üç buçuk litre süt vermişlerdi, ki on keçi için oldukça azdı bu. Tiffany hevesizce yazdı bunu ve tebeşirle oynayarak durup baktı. Bunun anlamı neydi? Dün kafası deneysel peynirler hakkında planlarla doluydu, ama şimdi peynirler sıkıcı geliyordu.

Neden buradaydı, neden aptalca ev işleri yapıyordu, neden kendi kendilerine yardım edemeyecek kadar aptal insanlara yardım ediyordu? Bunun yerine... *her şeyi yapabilirdi!*

Ovalanarak temizlenmiş tahta masaya baktı.

Biri tebeşirle tahtanın üzerine yazmıştı. Ve tebeşir parçası hâlâ Tiffany'nin elindeydi...

"Petulia seni görmeye geldi hayatım," dedi Bayan Düzgün, arkasından.

Tiffany çabucak süt kovalarını sözcüklerin üzerine kaydırarak ve suçlu suçlu döndü.

"Ne?" dedi. "Neden?"

"Yalnızca iyi olup olmadığını görmek için sanırım," dedi Bayan Düzgün, Tiffany'yi dikkatle izleyerek.

Kısa boylu ve tombul kız huzursuzluk içinde eşikte durmuştu ve sivri tepeli şapkası ellerindeydi.

"Mm, yalnızca senin, mm, nasıl olduğunu göreyim dedim..." diye mırıldandı, gözlerini Tiffany'nin botlarına dikerek. "Mm, kimsenin aslında kaba davranmak istediğini sanmıyorum..."

"Çok akıllı değilsin ve çok şişmansın," dedi Tiffany. Bir an yuvarlak, pembe yüze baktı ve bazı şeyleri *anladı*. "Hâlâ bir oyuncak ayın var *'bana yardım et'* ve perilere inanıyorsun."

Kapıyı çarparak kapattı, sũthaneye geri döndũ. Sũt ve kesmik çanaklarına onları ilk defa görũyormuş gibi baktı.

Peynir Yapmakta İyi. Herkesin onun hakkında hatırladığı şeylerden biri buydu: Tiffany Sızı, kahverengi saçlı, Peynir Yapmakta İyi. Ama artık sũthane tamamen yanlış ve yabancı geliyordu.

Dişlerini gıcırdattı. Peynir Yapmakta İyi. Gerçekten olmak istediğı şey bu muydu? Dũnyada insanların olabildiğı onca şey içinde, bozulmuş sũtũn çevresinde bulundurulacak güvenilir bir kişi olarak bilinmek mi istiyordu? Gerçekten de bũtũn gũnũ masaları ovarak, kovaları, tabakları yıkayarak ve... ve... şuradaki tuhaf telden şeyi, şu...

... peynir kesici ...

... şu peynir kesiciyi temizleyerek mi geçirmek istiyordu? Bũtũn hayatı boyunca...

Bir dakika...

"Kim var orada?" dedi Tiffany. "Biri biraz önce 'peynir kesici' mi dedi?"

Kurutulmuş bitki demetlerinin arkasına biri saklanabilmiş gibi çevresine bakındı. Oswald olamazdı. O gitmişti ve hiç konuşmazdı zaten.

Tiffany kovayı aldı, eline tũkũrdũ ve tebeşirle yazılmış

... yazısını sildi... silmeye çalıştı. Ama eli masanın kenarını yakaladı ve çekmek için ne kadar çabalarsa çabalasın sıkı sıkı tuttu. Sol eliyle sağ elini itti, bir kova sütü devirmeyi başardı, süt harflerin üzerine aktı... ve sağ eli aniden masayı bırakıverdi.

Kapı itilip açıldı. İki Bayan Düzgün de oradaydı. Bayan Düzgün bu şekilde kendini topladığı, yan yana durduğu zaman, önemli olduğunu düşündüğü bir şey söylemek üzere demekti.

“Söylemeliyim ki Tiffany, bence...”

“... biraz önce Petulia’ya çok...”

“... kötü davrandın. Ağlaya ağlaya gitti.”

Tiffany’nin yüzüne baktı. “Sen iyi misin, çocuğum?”

Tiffany ürperdi. “Şey... evet. İyiyim. Kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Kafamın içinde bir ses duydum. Artık gitti.”

Bayan Düzgün başlarını yana, farklı farklı yönlerle, sağa ve sola eğerek baktı ona.

“Madem eminsin... Ben üzerimi değiştireceğim. Bir an önce çıksak iyi olacak. Bugün yapacak çok iş var.”

“Yapacak çok iş,” dedi Tiffany zayıfça.

“Şey, evet. Slapwick’in bacağı var. Sonra gidip Grimly’lerin hasta bebeğini görmeliyim. Surleigh Dibi’ni son ziyaretimden bu yana bir hafta geçti. Bay Plover yine titrersinek hastalığına yakalandı. Bayan Slopes ile konuşmak için de birkaç dakika bulmam gerek... sonra Bay Weavall’ın ögle

yemeğini pişirmek gerek. Sanırım bu işi burda yapmalı ve yemeği alıp ona götürmeliyim. Elbette Bayan Fanlight'ın doğurma zamanı da gelmek üzere ve," içini çekti, "bekâr Bayan Hobbrow'un da doğurma zamanı geldi, yine... Çok işimiz var. Aslında her şeye yetişmek zor olacak, gerçekten zor."

Tiffany düşündü: Seni aptal kadın, insanlara talep ettikleri her şeyi verecek zamanın olmadığı için orada durmuş, endişeli endişeli bakıyorsun! Onlara yeterince yardım edebileceğini düşünüyor musun gerçekten? Her zaman *talep eden* açgözlü, tembel, aptal insanlar! Grimly'lerin bebeği ha? Bayan Grimly'nin on bir çocuğu var! Bir bebeğin eksikliğini kim çeker ki?

Bay Weavall ölmüş sayılır! Yalnızca, öte tarafa gitmiyor! Sen onların minnettar olduğunu sanıyorsun, ama onların tek yaptığı senin yine gelmeni sağlamak! Bu minnet değil, yalnızca güvence!

Düşünce, bir parçasını dehşete düşürmüştü; ama birden kafasının içinde belirmiş, alevlenmişti ve ağzından kaçmak için kıvranıyordu.

"Buranın derlenip toplanması gerek," diye mırıldandı.

"Ah, biz gittikten sonra ben yapabilirim bunu," dedi Bayan Düzgün neşeyle. "Hadi, bir gülümseme görelim! Yapacak çok iş var!"

Her zaman yapacak çok iş var zaten, diye hırladı Tiffany kafasının içinde, Bayan Düzgün'ün peşinden ilk köye doğru yürürken. Hem de bir sürü. Ve asla fark yaratmıyor. *Taleplerin sonu yok.*

Kirli, pis kokulu bir kulübeden diğerine gittiler, sabun kullanamayacak kadar aptal insanların ihtiyaçlarını gördüler, çatlak fincanlardan çay içtiler, ayak parmaklarından daha az dişi kalmış yaşlı kadınlarla dedikodu yaptılar. Bütün bunlar Tiffany'nin midesini bulandırıyordu.

Parlak bir gündü, ama yürüdükçe ona karanlık geliyor-du. Sanki kafasının içinde bir fırtına vardı.

Sonra gündüz düşleri başladı. Aptal bir çocuğun kırık koluyla ilgilenirken başını kaldırdı ve kulübe penceresindeki yansımasını gördü.

Devasa dişleri olan bir kaplandı.

Ciyakladı ve doğruldu.

"Ah, lütfen dikkatli ol," dedi Bayan Düzgün. Sonra Tiffany'nin yüzünü gördü. "Bir sorun mu var?" dedi.

"Ben... ben... bir şey beni ısırıldı!" diye yalan söyledi Tiffany. Buralarda geçerli bir mazeretti. Pireler sıçanları, sıçanlar çocukları ısırıyordu.

Başı döne döne gün ışığına çıkmayı başardı. Birkaç dakika sonra Bayan Düzgün de çıktı ve onu duvara yaslanmış, titrerken buldu.

"Korkunç görünüyorsun," dedi.

"Eğreliotları!" dedi Tiffany. "Her yerde! Kocaman eğreliotları! Ve büyük şeyler, kertenkeleden yapılmış inekler gibi!" Geniş, neşesiz gülümsemesini Bayan Düzgün'e çevirdi. Bayan Düzgün bir adım geriledi. "Onları yiyebiliyor-sun!" Gözlerini kırıştırdı. "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, ama hemen oraya gelip seni alıyorum," dedi Bayan Düzgün. "Hemen süpürgeye binıyorum!"

"Onlardan birini tuzığa düşürebileceğimi söylediğimde bana güldüler. Eh, şimdi gülme sırası kimde, bana bunu söyle, ha?"

Bayan Düzgün'ün endişeli ifadesi, paniğe daha yakın bir şeye dönüştü.

"Bu senin sesine benzemiyordu. Bu bir erkeğin sesine benziyordu! Sen kendini iyi *hissediyor musun?*"

"Ben... kalabalık... hissediyorum," diye mırıldandı Tiffany.

"Kalabalık mı?" dedi Bayan Düzgün.

"Tuhaf... 'bana yardım et ... anılar ... "

Tiffany koluna baktı. Kolunda pullar vardı. Şimdi kıllar. Şimdi pürüzsüz ve kahverengi ve bir şey tutuyor...

"Akreppli sandviç mi?" dedi.

"Beni duyabiliyor musun?" dedi Bayan Düzgün, uzaklardan gelen bir sesle. "Sayıklıyorsun. Siz, kızların iksirlerle falan oynamadığınızdan emin misin?"

Çalı süpürgesi gökyüzünden indi ve Bayan Düzgün'ün diğer yarısı neredeyse düşüyordu. İki Bayan Düzgün konuşmadan Tiffany'yi süpürgeye bindirdiler ve Bayan Düzgün'ün bir yarısı arkasına geçti.

Kulübeye uçmak fazla zaman almadı. Uçuş boyunca Tiffany'nin beyni sıcak ham yün gibi bir his veriyordu ve nerede olduğunu bilmiyordu, ama bedeni biliyordu ve yine kustu.

Bayan Düzgün onun süpürge den inmesine yardım etti ve onu kulübe kapısının hemen dışındaki bahçe sırasına oturttu.

“Şimdi sen buracıkta bekle,” dedi Bayan Düzgün. Acil durumlarla, durmaksızın konuşarak ve yatıştırıcı olsun diye ‘-cık’ takısını sık sık kullanarak başa çıkardı. “Ben çabucak gidip sana içecek bir şey getireyim, sonra sorunun ne olduğuna bakarız...” Bir duraksama oldu, sonra evden yine sözcükler sel gibi gelmeye başladı ve Bayan Düzgün’ü de peşinden sürükledi “... ben de işleri hemencecik kontrol edeyim. Sen bunu çabucak iç lütfen!”

Tiffany suyu içti ve göz ucu ile Bayan Düzgün’ün, bir yumurtanın çevresine bir ip örmekte olduğunu gördü. Tiffany fark etmeden hercümerç yapmaya çalışıyordu.

Tiffany’nin zihninde tuhaf imgeler dolaşıyordu. Ses parçaları, anı kırıntıları vardı... ve ona ait olan tek bir minicik ses, gittikçe daha hafifliyordu:

‘Sen ben değilsin. Yalnızca öyle olduğunu sanıyorsun! Bir: bana yardım etsin!’

“Şimdi,” dedi Bayan Düzgün, “bakalım ne görebiliyoruz...”

Hercümerç patladı, yalnızca paramparça olmakla kalmadı, alev aldı ve dumanları tütme ye başladı.

“Ah, Tiffany,” dedi Bayan Düzgün, elini çılgınca sallayarak dumanı dağıtırken. “Sen iyi misin?”

Tiffany yavaşça doğruldu. Bayan Düzgün’e, onun hatırladığından biraz daha uzun boyluymuş gibi geldi.

“Evet, sanırım iyiyim,” dedi Tiffany. “Sanırım tamamen farklıydım, ama şimdi iyiyim. Ve zamanımı harcıyordum Bayan Düzgün.”

“Ne...” diye başladı Bayan Düzgün.

Tiffany parmağını ona uzattı. “Neden sirkten ayrılmak zorunda kaldığını biliyorum Bayan Düzgün,” dedi. “Palyaço Floppo, hileli merdiven ve... biraz krema ile ilgiliydi..”

Bayan Düzgün soldu. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Sırf sana bakarak!” dedi Tiffany, onu itip süthaneye yönelirken. “Şunu izle Bayan Düzgün!”

Parmağını uzattı. Tahta bir kaşık masadan iki santim havalandı. Sonra dönmeye başladı, hızlandı, hızlandı, sonunda bir çatırtıyla kırılıp kıymık kıymık oldu. Kıymıklar dönerek odaya saçıldılar.

“Bunu da yapabiliyorum!” diye bağırdı Tiffany. Kesmik dolu bir çanak aldı, masaya boşalttı ve elini ona doğru saldı. Kesmik, peynire dönüştü.

“Peynir yapmak işte böyle olmalı!” dedi. “Zor yolu öğrenmek için aptalca seneler harcadığımı düşünmek! İşte, gerçek bir cadı böyle yapar! Neden toprakta sürünüyoruz Bayan Düzgün? Neden bitkilerle ortahklarda dolanıp pis kokulu yaşlı adamların bacaklarını sarıyoruz? Neden öde-me olarak yumurta ve bayat kek kabul ediyoruz? Annagramma bir tavuk kadar aptal ve bunun yanlış olduğunu o bile görebiliyor. Neden büyü kullanmıyoruz? Neden bu kadar korkuyorsunuz?”

Bayan Düzgün gülümsemeye çalıştı. “Tiffany, hayatım, hepimiz böyle bir dönemden geçeriz,” dedi ve sesi titriyordu. “Ama söylemeliyim ki senin kadar... şiddetli bir biçimde değil. Ve yanıt şu... bu tehlikeli olur.”

“Evet, ama bu, insanların çocukları korkutmak için hep söylediği bir şey,” dedi Tiffany. “Bizi korkutmak ve korkmaya devam etmemizi sağlamak için öyküler anlatıldı! Büyü-kötü ormana ‘haya yardım et’ gitme, çünkü korkunç şeylerle dolu, işte bu anlatıldı. Ama aslında büyük kötü orman bizden korkmalı! Ben dışarı çıkıyorum!”

“Bence bu iyi bir fikir,” dedi Bayan Düzgün. “Terbiyeni takınana kadar.”

“İşleri *senin* yolunla yapmak zorunda değilim,” diye hırladı Tiffany ve kapıyı çarparak kapattı.

Bayan Düzgün’ün çalı süpürgesi biraz ötede, duvara yaslanmıştı. Tiffany durdu ve alev alev bir zihinle ona baktı. Ondaki uzak durmaya çalıştı. Daha önce Bayan Düzgün onu bir deneme uçuşuna ikna etmişti. İki Bayan Düzgün iki yanında koşar, halatları tutar ve cesaret verici sesler çıkarırken Tiffany, kolları ve bacaklarıyla süpürgeye sarılmıştı. Ama onun dördüncü kez kusmasıyla vazgeçmişlerdi.

Eh, o eskidendi!

Süpürgeyi kavradı, bacağını üzerinden aşırıldı ve diğer ayağının oraya çivilenmiş gibi yere yapıştığını gördü. Ayağını yerden koparmaya çalışırken süpürge deli gibi kıvranıyordu. Sonunda botunu yerden kaldırmayı başardığında

süpürge devrildi ve Tiffany baş aşağı döndü. Muazzam bir çöküş yapmak için en iyi duruş bu değildi.

Sessizce konuştu, "Ben seni öğrenmeyeceğim, *sen beni öğreneceksin. Ya da bir sonraki dersi bir balta verecek!*"

Süpürge düz döndü, sonra nazikçe havalandı.

"Tamam," dedi Tiffany. Bu sefer korku yoktu. Yalnızca sabırsızlık vardı. Aşağıda hızla uzaklaşan yer, onu hiç endişelendirmiyordu. Ondan uzak duracak kadar akli başında değilse o zaman Tiffany ona bir *tane çarpardı...*

Sopa süzülerek uzaklaşırken bahçedeki uzun otların arasından fısıltılar geldi:

"Agh, çok geç kaldık Rob. Kovandı ordaki işte."

"He ye, ama o ayaa görmedin mi? Daha kazanmadı, bizim kocakarı orda bi yerde! Onunla savaşıyo! Onun son zerresini ele geçirene kadar kazanamaz! Wullie, o elmalara uzanmaya çalışmayı bırakcak mısın?"

"Üzgünüm Rob, ama kimse bi Kovanla savaşılamaz. Kendinle savaşmak gibi bi şey olur. Ne kadar çok savaşırsan, o seni o kadar çok ele geçirir. Ve senin her zerreni ele..."

"Azını kirpi çişile yıka Koca Yan! Ööle bi şey olmayacak..."

"Amanın! Koca kocakarı geliyo!"

Bayan Düzgün'ün yarısı harap haldeki bahçeye çıktı.

Başını iki yana sallayarak uzaklaşan süpürgeye baktı.

Yere düşmüş elmalardan birini kapmaya çalışan Wullie açıkta yakalanmıştı. Kaçmak için döndü. Doğrudan çömlek bahçe cücelerinden birine toslamasa kaçacaktı da. Çömlek cüceden sekti, sersemledi ve çılgın gibi sendelemeye, önünde duran kocaman, şişman, tombul yanaklı şeye odaklanmaya çalıştı. Bahçe kapısının tıkırdadığını ve yaklaşan yumuşak ayak seslerini duyamayacak kadar öfkelenmişti.

Kaçmak ve savaştık arasında seçim yapması gerektiğinde, bir Feegle durup düşünmez. Aslında, hiç düşünmez.

“Ne diye sırtıyon dostum?” diye sordu. “Ah he ye, sırt oltan var diye koca bi adam olduunu düşünüyön, diil mi?” İki eliyle birer pembe, sivri kulak yakaladı, kafasıyla nişan aldı ve sert, çömlek bir burun olduğu anlaşılan şeye kafa attı. Bu koşullar altında nesnelerin genelde yaptığı gibi, çömlek kırıldı, ama küçük adamın yavaşlamasına ve halkalar çizerek sendelemesine neden oldu.

Wullie, Bayan Düzgün’ün ona yöneldiğini gördü, ama çok geçti. Kaçmak için döndü ve diğer Bayan Düzgün’ün ellerine düştü.

Bayan Düzgün’ün parmakları Wullie’nin çevresinde kapandı.

“Ben bir cadıyım, biliyor musun?” dedi. “Ve hemen kıvranmayı bırakmazsan sana en kötü işkenceyi yaparım. Ne olduğunu biliyor musun?”

Kaçık Wullie dehşet içinde başını iki yana salladı. Uzun yıllar cambazlık yaptığı için Bayan Düzgün’ün kavrayışı

çelik gibiydi. Uzun otların arasında, Feegle adamcıklarının kalanı öyle dikkatle kulak kabartmışlardı ki kulakları acıyordu.

Bayan Düzgün, Wullie'yi ağzına biraz daha yaklaştırdı. "Hemen gitmene izin veririm. Hem de sen, dolabımdaki yirmi senelik katıksız MacDehşet viskisinden tek bir yudum alamadan," dedi.

Herhangibir Rob ayağa fırladı. "Agh, amanın, hamfendi, adama nasıl da işkence ediyon! Hiç mi acıman yok?" diye bağırdı. "Gerçekten de zalim bi kocakarisin..." Durdu. Bayan Düzgün gülümsüyordu. Herhangibir Rob çevresine bakındı, kılıcını yere fırlattı ve, "Agh, amanın!" dedi.

Nac Mac Feegle halkı, onlara kocakarı dese de cadılara saygı duyardı. Ve bu cadı, masaya kocaman bir somun ekmek ve bir şişe viski getirmiş, onlara ikram etmişti. Böyle biri saygı görmeyi hak ederdi.

"Elbette, sizi *duydum*. Bayan Kene de sizden bahsetmişti," dedi, onların yemek yemesini izleyerek. Hafife alınacak iş değildi bu. "Ama sizin hep bir masaldan ibaret olduğunuzu düşündüm."

"He ye, şeey, senin için de sorun diilse uzak dururuz," dedi Herhangibir Rob ve geçirdi. "Arki-oolo-ci'ci adamların höyüümüzü kazmak istemeleri yeterince kötü zaten. Bi de resmimizi çizmek isteyen halkbilimci hanımlar çıkmasın başımıza."

"Tiffany'nin çiftliğine göz kulak oluyorsunuz, öyle mi Bay Herhangibir?"

"He ye, bunu yapıyoz. Hem de herangi bi ödöl beklemeden," dedi Herhangibir Rob yüce gönüllülükle.

"He ye, aldıklarımız yalnızca bi kaç mini yumurta, meyve, eski giysiler ve..." diye başladı Kaçık Wullie.

Rob ona bir bakış fırlattı.

"Şey... koca aazımı açmamam gereken zamanlardan biri miydi bu da?" dedi Wullie.

"He ye. Öyleydi," dedi Rob. Yine iki Bayan Düzgün'e döndü. "Belki ortalıklarda kalmış ufak tefek şeyleri alıyozdur..."

"... bi de dolapta kilitli olanları falan..." diye ekledi Kaçık Wullie mutlu mutlu.

"... ama eksikliy hissedilmiyo. Karşılık olarak koynlara da göz kulak oluyoz," dedi Rob, erkek kardeşine dik dik bakarak.

"Oradan denizi ve koyları da görebiliyor musunuz?" dedi Bayan Düzgün, Feegle adamcıklarıyla konuşurken çoğu insanın kapıldığı genel şaşkınlık haline kapılarak.

"Herhangibi Rob, koyunlar demek istiyi," dedi Fena Halde Mini Billy. Ozanlar dilbilgisi hakkında biraz daha fazla şey bilirdi.

"He ye, ben de ööle dedim, koyn," dedi Herhangibir Rob. "Her neyse... he ye, onun çiftliğine göz kulak oluyoz. O bizim tepelerimizin kocakarısı, tıpkı ninesi gibi."

Gururla ekledi, "Tepeler canlı olduklarını onun sayesinde biliyorlar."

"Ve bir Kovan da..."

Rob duraksadı. "Ondan bahsetmenin dooru düzgün kocakarısal yolunu bilmiyorum," dedi. "Fena Halde Mini Billy, sen uzun sözcükleri bilirsin."

Billy yutkundu. "Eski şiirler var, hamfendi. Kovan bi... bedensiz bi zihin gibidir, yalnızca düşünemez. Bazıları onun korkudan başka bir şey olmadığını söyler. Hiç ölmez. Ve yaptığı şey..." Minik yüzü buruştu. "Koyunların üzerindeki şeyler gibidir," diye karar verdi.

O sırada yiyip içmeyen Feegle adamcıkları imdadına koştu.

"Boynuz mu?"

"Yün?"

"Kuyruk?"

"Bacak?"

"Sandalye?" Bunu söyleyen Kaçık Wullie'ydı.

"Koyun kenesi," dedi Billy, düşünceli düşünceli.

"Asalak mı demek istiyorsun?" dedi Bayan Düzgün.

"He ye, dooru sözcük bu olabilir," dedi Billy. "İçine girer, biliyon mu? Güç ve kudret sahibi insanları arar. Krallar, bilirsin, büyücüler, önderler... Çok çok eskiden, insanlar *olmadan* önce, hayvanların içinde yaşıyomuş, ööle diyorlar. En güçlü hayvanlar, bilirsin, koca koca dişleri olan. Ve seni bulduu zaman, kafana girmek için fırsat kollar ve sonra *sen* olur."

Feeble adamcıkları susup Bayan Düzgün'ü izledi.

"Sen mi olur?" dedi Bayan Düzgün.

"He ye. Anılarında falan. Yalnız... seni değiştirir. Sana bissürü güç verir, ama seni ele geçirir, kendinin kılar. Ve sen olan son mini parça da... eh, belki savaşır, savaşır, ama küçülür, küçülür ve yok olur. Sen de yalnızca bi anı olursun..."

Feeble adamcıkları iki Bayan Düzgün'ü izledi. Böyle bir zamanda bir kocakarının ne yapacağını asla bilemezsiniz.

"Sihirbazlar iblis çağırırdı," dedi. "Bunu hâlâ yapıyor olabilirler, ama sanırım bugünlerde on beş yüzyıl öncesinin modası kadar eski moda sayılıyor. Ama çok büyü gerektirir. Ve iblislerle konuşabiliyordun da sanıyorum. Ve kurallar vardı."

"Bi Kovanın konuştuunu hiç duymadım," dedi Billy. "Kurallara uyduunu da."

"Ama neden Tiffany'yi istedi?" dedi Bayan Düzgün. "O güçlü değil ki!"

"Bölgemizin gücü var onun içinde," dedi Herhangibir Rob şışinerek. "Gerektiinde ortaya çıkan bi güçtür, mini gözbaa numaraları yapmak için diil. Kendi gözlerimizle gördük hamfendi!"

"Ama Tiffany hiç büyü yapmıyor," dedi Bayan Düzgün çaresizce. "Çok zeki bir kız, ama hercümerç bile yapamıyor. Bu konuda yanılmış olmalısınız."

"Millet, son zamanlarda kocakarının kocakarılık yaptığını gören var mı aranızda?" diye sordu Herhangibir Rob.

Başlar iki yana sallandı ve boncuklar, böcekler, tüyler ve muhtelif kafa süsleri yere yağdı.

“Onu *her zaman* gözetler... demek istediğim, ona *her zaman* göz kulak olur musunuz?” dedi Bayan Düzgün, biraz dehşete düşerek.

“Ah, he ye,” dedi Rob havalı havalı. “Helada diil, elbette. Bi sebepten çatlakları tıkadı için yatak odası da gittikçe güçleşiyö.”

“Neden, tahmin edemiyorum,” dedi Bayan Düzgün dikkatle.

“Biz de edemiyöz,” dedi Rob. “Heralde cereyan yapıyodu, diyöz.”

“Evet, herhalde sebebi buydu,” dedi Bayan Düzgün.

“Genellikle bi fare deliinden giriyöz ve o uykuya dalana kadar eski bebek evinde saklanıyöz,” dedi Rob. “Bana ööle bakma hamfendi, bizim delikanlıların tamamı eksiksiz birerr beyfendidırrr. Geceliini giyerken gözlerini sıkı sıkı kapatırlar. Sonra bi kişi pencerede, bi kişi kapıda nöbet tutuyo.”

“Onu neyden koruyorsunuz?”

“Her şeyden.”

Bir anlığına Bayan Düzgün’ün kafasında sessiz, ay ışığıyla aydınlanmış bir odada uyuyan bir çocuk canlandı. Pencerede, ay ışığının aydınlattığı küçük bir şeklin nöbet tuttuğunu görebiliyordu. Bir tane de kapının yanındaki gölgelerin arasında vardı. Onu neyden koruyor olabilirlerdi? *Her şeyden...*

Ama şimdi bir şey, bu şey onu ele geçirmişti ve Tiffany o şeyin içinde bir yerde kısılı kalmıştı. Ama hiç büyü kullanmamıştı! Diğer kızlardan biri kendi kendine denemeler yaparken yakalansa anlarım, ama... Tiffany?

Feegle adamcıklarının biri yavaşça elini kaldırıyordu.

"Evet?" dedi.

"Benim hamfendi, Koca Yan. Bunun dooru düzgün kocakarı işi mi olduunu bilmiyom, hamfendi," dedi huzursuzca, "ama ben ve Hemen Hemen İri Angus bi kaç kez onun tuhaf bişii yaptını gördük, diil mi, Hemen Hemen İri Angus?" Yanındaki Feegle başını salladı ve konuşan Feegle, sözlerine devam etti. "Yeni elbisesini ve yeni şapkasını aldı zamandı..."

"Hem de çok şeker olmuştu," dedi Hemen Hemen İri Angus.

"He ye, olmuştu. Ama onları üzerine giyindi ve sonra odanın ortasında durup şey dedi... dedii neydi, Hemen Hemen İri Angus?"

"Beni gör," dedi Hemen Hemen İri Angus.

Bayan Düzgün boş boş baktı. Konuyu açtığına biraz pişman olmuş gibi görünen Koca Yan devam etti: "Mini bi süre sonra onun sesinin 'Beni görme' dediini duyduk. Sonra şapkasını, birazcık daa güzel görüncek şekilde düzeltilti."

"Ah, demek istediğin bizim ayna dediğimiz şeyde kendine bakıyordu," dedi Bayan Düzgün. "Bu biraz..."

“O şeylerin ne olduunu biliyoz hamfendi,” dedi Hemen Hemen İri Angus. “Onda da minik bi tane var. Her yanı çatlamış ve kirlenmiş. Ama kendini dooru düzgün görmek istiyen biri için iyi diil.”

“Hırsızlık için çok iyidir aynalar,” dedi Herhangibir Rob. “Bizim Jeannie’ye çerçevesinde lal taşları olan gümüş bi tane aldık.”

“Ve ‘Beni gör’ dedi, öyle mi?” dedi Bayan Düzgün.

“He ye, sonra da ‘Beni görme’ dedi,” dedi Koca Yan. “Ara-da kalan zamanda da, heykel gibi kıpırdamadan durdu.”

“Bir tür görünmezlik büyüsü icat etmeye çalışmış gibi geliyor bana,” dedi Bayan Düzgün düşünceli düşünceli. “O şekilde işlemezler elbette.”

“Bize yalnızca sesini uzaklaştırmaya çalışıyo gibi geldi-di,” dedi Hemen Hemen İri Angus. “Uzak bi yerden gelirmiş gibi olsun diye, biliyon mu? Biz avlanırken Mini İain ööle bi şey yapabiliyo.”

“Sesini uzaklaştırmak mı?” dedi Bayan Düzgün, alını kırarak. “Neden öyle düşündünüz?”

“Çünkü ‘Beni görme’ dediinde, ondan geliyomuş gibi olmadı ve dudakları oynamadı.”

Bayan Düzgün, Feegle adamcıklarına bakakaldı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi biraz tuhaftı.

“Söyleyin bana,” dedi, “oracıkta duruyor muydu, yoksa az da olsa hareket ediyor muydu?”

“Yalnızca çok yavaş nefes alıyordu hamfendi,” dedi Koca Yan.

“Gözleri kapalı mıydı?”

“He ye!”

Bayan Düzgün çok hızlı nefes almaya başladı.

“Kendi bedeninden çıkmış! Yüz...”

“... cadıdan biri bile yapamaz bunu!” dedi. “Bu Ödünç Almak’tır! Bütün sirk numaralarından daha iyidir! Bu...”

“... zihnini başka yere koymaktır! Bunu...”

“... denemeden önce kendini nasıl koruyacağını öğrenmelisin! Ve o sırf aynası olmadığı için bunu icat ediverdi, öyle mi? Küçük ahmak, neden...”

“... söylemedi? Kendi bedeninden çıktı ve herhangi bir şeyin ele geçirebileceği şekilde oracıkta bıraktı! Acaba ne...”

“... yaptığını...”

“... sanıyordu!”

Bir süre sonra Herhangibir Rob nazikçe öksürdü.

“Biz savaş, içki ve hırsızlık konusundaki sorularda daha iyiyizdir,” diye mırıldandı. “Kocakarılıktan anlamayız.”

Bölüm 7

BRIAN MESELESİ

Kendine Tiffany diyen bir şey ağaç tepelerinin üzerinde uçuyordu.

Kendini Tiffany sanıyordu. Tiffany olmak hakkında her şeyi –hemen hemen her şeyi– hatırlayabiliyordu. Tiffany'ye benziyordu. Hatta üç aşağı beş yukarı Tiffany gibi düşünüyordu. Tiffany olmak için gereken her şeye sahipti...

Tiffany'nin kendisi dışında. İçindeki minicik... ben... parçası dışında.

Tiffany'nin kendisi kendi gözlerinden dışarıya bakıyor; kendi kulaklarıyla işitmeye, kendi beyniyle düşünmeye çalışıyordu.

Bir Kovan, kurbanını tam olarak güç kullanarak ele geçirmezdi, yalnızca, tıpkı bir münzevi fil gibi, boş bulduğu her

yeri doldururdu.* Sırf yaptığı iş bu olduğu için sizi ele geçirirdi, ta ki her yeri kaplayana ve size yer kalmayana kadar...

Yalnız...

... sorun yaşıyordu. Tiffany'nin içine karanlık bir dalga gibi akmıştı; ama sıkı sıkı mühürlenmiş, hâlâ kapalı olan tek bir yer kalmıştı. Onda bir ağacın beyni olsa şaşırırdı.

Bir insanın beyni olsa korkardı...

Tiffany, çalı süpürgesini ağaçların üzerinde alçalıtı ve rahatça Bayan Kulağakaçan'm bahçesine kondu. Aslında bir numarası yok, diye karar verdi. Onun uçmasını istemeyiz yeterli oluyordu.

Sonra yine kustu ya da en azından kusmaya çalıştı, ama havadayken iki kez kustuğundan artık kusacak pek bir şey kalmamıştı. Saçmalıklı bu! O artık uçmaktan korkmuyordu, ama aptal midesi hâlâ korkuyordu!

Ağzını dikkatle sildi ve çevresine bakındı.

Çimlerin üzerine konmuştu. Çim denen şeyi duymuştu, ama daha önce gerçek çim görmemişti. Bayan Düzgün'ün

* Howondaland'da yaşayan münzevi filin, başı dışında her yerindeki derisi çok incedir. Küçük filler, sahipleri dışarıdayken küçük çamur kulübelere girerler. Herhangi birini incitmeyecek kadar utangaçtırlar, ama fil kulübeye taşındıktan sonra kısa zamanda bütün insanlar başka yere taşınır. Her şeyden önce, otlaklarda dolanırken fil kulübeyi yerden kaldırıp, sırtında taşır ve güzel otlar bulduğu zaman yere bırakır. Bu, ev işlerini oldukça öngörülmez kılar. Bununla beraber, münzevi fillerden oluşan koca bir köyü ovalarda hareket ederken görmek, kıtanın en güzel manzaralarından biridir.

kulübesinin çevresi çepeçevre çimenlerle kaplıydı, ama bu yalnızca, eh, açıklıktaki çimenlerdi. Gördüğü tüm diğer bahçeler sebze yetiştirmek için kullanılıyordu, bir de evin hanımı kararlı davranırsa çiçekler için de birazcık yer ayrılmış oluyordu. Çim demek, kıymetli patates yetiştirme alanından vazgeçebilecek kadar zenginsiniz demektir.

Bu çimlerin üzerinde çizgiler vardı.

Tiffany süpürgeye döndü ve, "Bekle!" dedi. Sonra çimlerin üzerinden, eve doğru yürüdü. Bayan Düzgün'ün kulübesinden çok daha görkemliydi ve Tiffany'nin işittiklerine göre, Bayan Kulağakaçan çok daha kıdemli bir cadıydı. Aynı zamanda, bir sihirbazla evlenmişti, ama kocası bugünlerde artık pek fazla sihirbazlık yapmıyordu. Gülünç bir şey, demişti Bayan Düzgün, ama fakir bir sihirbazla pek sık karşılaşmazsın.

Tiffany kapıyı çaldı ve bekledi.

Verandadan bir lanetağı sarkıyordu. Bir cadının bu tür şeylere iltiyacı olmadığını düşünürdünüz, ama Tiffany cadıların onları süs olarak kullandıklarını tahmin ediyordu. Bir de duvara yaslanmış bir çalı süpürgesi ve kapıda beş uçlu gümüş bir yıldız vardı. Bayan Kulağakaçan *reklam* yapıyordu.

Tiffany kapıyı daha sesli çaldı.

Kapı, hemen hemen tamamen siyahlara bürünmüş, uzun boylu ve zayıf bir kadın tarafından açıldı. Üstündeki giysiler çok süslü, pahalı ve koyu siyahtandı, tamamen

danteller ve fırırlarla kaplıydı ve Tiffany'nin, var olduğunu hayal edebileceğinden daha fazla gümüşle süslenmişti. Parmaklarında yalnızca yüzükler yoktu; bazı parmaklarında, pençeye benzeyecek şekilde tasarlanmış gümüş, eldiven parmaklarına benzeyen şeyler vardı. Kadın, gece göğü gibi parlıyordu.

Bir de sivri tepeli şapka takıyordu, ki Bayan Düzgün'ün evde asla yapmadığı bir şeydi bu. Tiffany'nin gördüğü bütün şapkalarından daha yüksekti. Üzerinde yıldızlar vardı ve gümüş şapka iğneleri parlıyordu.

Bütün bunlar oldukça etkileyici bir manzara yaratmıyordu. Yaratmıyordu. Bunun sebebi kısmen *her şeyde aşırıya* kaçılmış olmasıydı, ama daha çok Bayan Kulağakaçan yüzündendi. Kadının uzun ve keskin bir yüzü vardı ve yan komşunun kedisinin çimlerinin üzerinde oynadığından şikâyet etmeye hazırlanan bir kadına çok benziyordu ve devamlı bu ifadeyi taşıyordu. Konuşmadan önce, kapının hızla çalınmasının kapı üzerinde iz bırakıp bırakmadığını görmek için anlamı anlamlı kapıyı inceledi.

"Evet?" dedi kibirle ya da kendisinin kibir sandığı bir şekilde. Aslında, boğuluyormuş gibi konuşmuştu.

"Bu evdeki herkes kutsansın," dedi Tiffany.

"Ne? Ah, evet. Görüşmemiz üzerinde iyi sihirler parlarsın," dedi Bayan Kulağakaçan çabuk çabuk. "Evet?"

"Annagramma'yı görmek için geldim," dedi Tiffany. Gerçekten de çok fazla gümüş vardı.

"Ah, sen kızlardan biri misin?" dedi Bayan Kulağakaçan.

"Pek sayılmam," dedi Tiffany. "Bayan Düzgün'le çalışıyorum."

"Ah, şu kadın," dedi Bayan Kulağakaçan, Tiffany'yi tepeden tırnağa süzerek. "Yeşil çok tehlikeli bir renktir. Adm nedir, çocuğum?"

"Tiffany."

"Hımm," dedi Bayan Kulağakaçan, hiç de onaylayıcı olmayan bir tavırla. "Eh, içeri girsen iyi olacak." Başını kaldırdı ve bir cık sesi çıkardı. "Ah, şuna bakar mısın? Bunu, Dilim'deki cadılık fuarından alınıştım. Çok pahalı bir şeydi!"

Lanetağı paramparça olmuş, sarkıyordu.

"Bunu sen yapmadın, değil mi?" diye sordu Bayan Kulağakaçan.

"Çok yüksekte," dedi Tiffany.

"Çok yüksekte, Bayan Kulağakaçan, diyeceksin," dedi Bayan Kulağakaçan.

"Affedersiniz Bayan Kulağakaçan."

"Gel."

Tuhaf bir evdi. İçinde bir cadının yaşadığından kuşku duyamazdınız ve bunun tek sebebi bütün kapı çerçevelerinin tepesine, Bayan Kulağakaçan'ın şapkası geçebilsin diye yüksek, sivri bir oyuk açılmış olması değildi. Bayan Düzgün'ün duvarlarında sirk posterlerinden başka hiçbir şey yoktu, ama Bayan Kulağakaçan'ın duvarlarının her yerinde kocaman, doğru düzgün resimler vardı ve her biri

çok... cadımsıydı. Bir sürü hilaller, dürüst olmak gerekirse yeterince giyinik olmayan genç kadınlar, boynuzları olan iri yarı adamlar vardı. Bir de... ah, boynuzdan fazlası olan adamlar. Yerdeki seramiklerin üzerinde güneşler ve aylar vardı. Tiffany'nin götürüldüğü odanın tavanı çok yüksekti, maviydi ve yıldız resimleriyle süslenmişti. Bayan Kulağakaçan, ayakları, gristanın pençeleri biçiminde oyulmuş, hilal şeklinde minderleri olan bir sandalyeyi işaret etti.

"Oraya otur," dedi. "Geldiğini Annagramma'ya haber vereyim. Sandalye bacaklarını tekmeleme lütfen."

Bir başka kapıdan çıktı.

Tiffany çevresine bakındı...

... Kovan çevresine bakındı...

... ve düşündü: En güçlü ben olmalıyım. En güçlü olduğumda güvende olacağım. Bu kadın zayıf. Büyüyü satın alabileceğini düşünüyor.

"Ah, gerçekten sensin," dedi keskin bir ses arkasından. "Peynirci kız."

Tiffany ayağa kalktı.

... Kovan çok kılığa girmişti ve aralarında sihirbazlar da vardı, çünkü sihirbazlar her zaman güç arardı ve bunu bazen Kovanın tehlikeli halkalarının içinde bulurlardı. Tehditler ve bilmecelerle aldatılabilen bir iblisi değil, aldatılamayacak kadar aptal olan bir Kovanı. Ve Kovan hatırlardı...

Annagramma bir bardak süt içiyordu. Bayan Kulağakaçan'ı gördükten sonra Annagramma'yı anlamaya başlıyordunuz.

İşleri geliştirmek için bir öneri listesi hazırlıyormuş gibi, dünya hakkında not tuttuğunu düşündüren bir havası vardı.

“Merhaba,” dedi Tiffany.

“Aramıza katılmana izin verilmesi için yalvarmaya geldin, değil mi? Eğlenceli olabilirsin sanırım.”

“Hayır, pek değil. Ama senin bana katılmana izin verebilirim,” dedi Tiffany. “O süt hoşuna gidiyor mu?”

Bir bardak dolusu süt, diken ve ot tutamına dönüştü. Annagramma onu hemen bıraktı. Yere düştüğünde, yine bir bardak süt oldu, kırıldı ve saçıldı.

Tiffany tavanı işaret etti. Yıldız resimleri alev aldı, odayı ışıkla doldurdu. Ama Annagramma yere dökülen süte bakıyordu. “Zamanla gücün sana geldiğini söylüyorlar ya?” dedi Tiffany, onun çevresinde dolaşarak. “Eh, *bana* geldi. Arkadaşım olmak istiyor musun? Yoksa istediğin, yoluma çıkmak mı? Ben senin yerinde olsam o sütü temizlerdim.”

Yoğunlaştı. Bunun nereden geldiğini bilmiyordu, ama ne yapacağını çok iyi bilir gibiydi.

Annagramma yerden birkaç santim havalandı. Çabaladı, koşmaya çalıştı, ama çabası onu fır fır döndürmekten başka işe yaramadı. Tiffany sevinç içinde, kızın ağlamaya başladığını gördü.

“Gücümüzü kullanmamız gerektiğini *sen* söylemiştin,” dedi Tiffany, Annagramma kurtulmaya çalışırken onun çevresinde dolaşarak. “Yeteneğimiz varsa, insanların bunu bilmesi gerektiğini *sen* söyledin. Sen, kafası yerli yerinde

olan bir kızsın.” Tiffany biraz eğilip onun gözlerinin içine baktı. “Yerli yerinde olmaması *korkunç* olmaz mıydı?”

Elini salladı ve tutsağı yere düştü. Annagramma hoş biri olmasa da korkak değildi. Ayağa kalkarken bağırarak için ağzını açtı ve elini kaldırdı...

“Dikkatli ol,” dedi Tiffany. “Yine yapabilirim.”

Annagramma aptal da değildi. Elini indirdi ve omuzlarını silkti.

“Eh, şansın yaver gitti,” dedi istemeye istemeye.

“Ama senin yardımına ihtiyacım var,” dedi Tiffany.

“Neden benim yardımına ihtiyacın olacak ki?” dedi Annagramma surat asarak.

... *Müttefiklere ihtiyacımız var, diye düşündü Kovan, Tiffany'nin zihniyle. Bizi korumaya yardım edebilirler. Gerekirse, onları kurban edebiliriz. Diğer yaratıklar her zaman güçlü olanlarla dost olmak ister ve bu kız güce bayılıyor...*

“Başlangıç olarak,” dedi Tiffany, “seninkine benzer bir elbiseyi nereden bulabilirim?”

Annagramma'nın bakışları aydınlandı. “Ah, Gurbetteki *Migfer dükkânının* sahibi Zakzak Kolugüçlü'yü bulacaksın,” dedi. “Çağdaş bir cadının ihtiyaç duyacağı her şeyi satıyor.”

“O zaman her şeyi istiyorum,” dedi Tiffany.

“Ama o ücretini isteyecek,” diye devam etti Annagramma. “O bir cücedir. Cüceler gerçek altını yanılsama altından ayırabilir. Herkes bu numarayı onun karşısında bir kez

deniyor elbette. O yalnızca gülüyor. İki kez denersen de hanımına şikâyet ediyor.”

“Bayan Kene, bir cadının ancak yetecek kadar parası olması gerektiğini söyledi,” dedi Tiffany.

“Bu doğru,” dedi Annagramma. “İstediği her şeyi satın almasına yetecek kadar! Bayan Kulağakaçan, cadıların köylüler gibi yaşaması gerekmediğini söylüyor. Ama Bayan Düzgün eski moda biri, değil mi? Muhtemelen evinde hiç para yoktur.”

Tiffany dedi ki, “Ah, nereden para bulabileceğimi biliyorum. Seninle bu akşam burada ‘İstediğin bana yardımcı mı?’ buluşalım. Bana cücenin dükkânını gösterirsin.”

“O neydi?” dedi Annagramma keskin bir sesle.

“Dedim ki, seninle ‘durdur beni!’ burada buluşacağız...” diye başladı Tiffany.

“İşte yine geldi! Sesinde bir tür... tuhaf yankı vardı,” dedi Annagramma. “Aynı anda iki kişi konuşmaya çalışıyormuş gibi.”

“Ah, şu,” dedi Kovan. “Önemli bir şey değil. Yakında geçer.”

İlginc bir zihindi ve Kovan onu kullanmaktan keyif alıyordu; ama her zaman o tek köşe vardı, kapalı kalan o minik köşe; sinir bozucuydu, tıpkı bir türlü geçmek bilmeyen bir kaşıntı gibi...

Kovan düşünmüyordu. Kovanın zihni yalnızca, daha önce içinde yaşadığı zihinlerden hatırladıklarından ibaretti.

Müzik bittikten sonra kalan yankılar gibiydiler. Ama birbirine çarparak seken yankılar bile yeni ahenkler doğurabilir.

Şimdi çmlıyorlardı. Şu tür sesler çıkarıyorlardı: *Uyum sağla. Henüz düşman edinecek kadar güçlü değilsin. Dost edin...*

Zakzak'ın alçak tavanlı, karanlık dükkânında para harcacak epey şey vardı. Zakzak gerçekten de bir cüceydi ve cüceler genellikle büyü kullanmakla ilgilenmezler. Ama Zakzak, mallarını nasıl teşhir edeceğini kesinlikle biliyordu, ki cücelerin iyi olduğu konu budur.

Çoğu metalden, bazıları nadir ağaçlardan yapılmış sihirli değnekler vardı. Bazılarının üstüne parlak kristaller yapııştırılmıştı, ki bu onları daha kıymetli kılıyordu elbette. Iksirler kısmında, renkli camdan şişeler vardı ve tuhafır, şişe ne kadar küçükse o kadar pahalıydı.

"Bunun sebebi, çok nadir şeyler içermeleri; örneğin nadir bir yılanın gözyaşları falan," dedi Annagramma.

"Yılanların ağladıklarını bilmiyordum," dedi Tiffany.

"Ağlamıyorlar mı? Ah, şey, herhalde bu yüzden pahalıdır."

Başka bir sürü şey daha vardı. Tavandan hercümerçler sarkıyordu. Tiffany'nin gördüğü, işe yarar hercümerçlerden çok daha güzel ve ilginçtiler. Artık tamamlandıklarına göre, kuşkusuz ölüydüler; tıpkı Bayan Düzgün'ün süs olarak sakladıkları gibi. Ama sağlam görünüyorlardı, sağlam görünmek önemliydi.

İçine bakmak için kullanılan taşlar bile vardı.

“Kristal küreler,” dedi Annagramma, Tiffany bir tanesini eline alırken. “Dikkatli ol! Onlar çok pahalıdır!” Düşünceli düşünceli, ıslıl ıslıl kürelerin arasına yerleştirilmiş bir tabelaya işaret etti. Üzerinde şöyle yazıyordu:

**Bakması güzel
Tutması hoş
Bir düşürürsen
Yabanatları tarafından paramparça edilirsin**

Tiffany en büyük küreyi bir elinde tuttu ve Zakzak’ın, tezgâhından biraz uzaklaştığını gördü. Tiffany elindeki küreyi düşürürse bir faturayla koşturmaya hazırlanıyordu.

“Bayan Kene, içine biraz mürekkep dökülmüş bir tabak dolusu su kullanıyor,” dedi. “Ve genelde suyu ödünç alıyor ve mürekkebi de dileniyor.”

“Ah, bir *köktencadı*,” dedi Annagramma. “Letice –Bayan Kulağakaçan’ın ismi bu– o tür cadıların bizi fena halde hayal kırıklığına uğrattığını söylüyor. Gerçekten insanların, cadıların kargaya benzeyen bir avuç deli, yaşlı kadın olduğunu düşünmesini istiyor muyuz? Ne kadar pastadan evsel! Bu konularda gerçekten de profesyonel olmalıyız.”

“Hımm,” dedi Tiffany, kristal küreyi tek eliyle havaya atıp tutarak. “İnsanların cadılardan korkması gerekiyor.”

“Şey, ee, bize saygı duymaları gerektiği kesin,” dedi Annagramma. “Mm... ben olsam ona dikkat ederdim...”

“Niye?” dedi Tiffany, küreyi omzunun üzerinden arkaya atarak.

“O, en kaliteli kuvarstandı!” diye bağırdı Zakzak, tezgâhım hızla dolunarak.

“Ah, *Tiffany*,” dedi Annagramma şokla, ama bir yandan da kıkırdamamaya çalışarak.

Zakzak yanlarından geçip paramparça olmuş kürenin, çok pahalı yüzlerce parça halinde yattığı yere koştı...

... çok pahalı parçalar halinde *yatmadığı* yere.

Zakzak ve Annagramma, *Tiffany*’ye döndüler.

Tiffany, kristal küreyi parmağının ucunda döndürüyordu.

“El çabukluğu gözü yanıltıyor,” dedi.

“Ama kırıldığını duydum!” dedi Zakzak.

“Kulağı da yanıltıyor,” dedi *Tiffany*, küreyi yerine geri koyarak. “Bunu istemiyorum, *ama...*” parmağını uzattı, “... şu kolyeyi, bunu, şu kedili olanı, şu yüzüğü, *şunlardan* bir takım, bunlardan iki, hayır, üç tane alacağım. Bir de... *şunlar* nedir?”

“Mm, bu bir *Gecenin Kitabı*,” dedi Annagramma huzursuzluk içinde. “Bir tür büyüğü günlük. Ne üzerinde çalıştığımı yazıyorsun...”

Tiffany deri ciltli defteri aldı. Kapakta, daha kalın deriyle yapılmış bir göz deseni vardı. Göz dönüp ona baktı. Bu gerçek bir cadı büyüğüydü ve bir çerçiden satın alınmış, utanç verici ölçüde ucuz, eski bir defterden çok daha etkiliydi.

“Üzerindeki kimin gözüydü?” dedi Tiffany. “İlginc birinin mi?”

“Şey, defterleri Görünmez Üniversite’deki sihirbazlardan alıyorum,” dedi Zakzak, sarsılmış halde. “Onlar gerçek göz değil, ama bir başka gözü görene dek dönecek kadar akıllılar.”

“Biraz önce gözünü kırptı,” dedi Tiffany.

“Çok akıllı adamlar, bu sihirbazlar,” dedi cüce. Satış fırsatı gördüğünde anlardı. “Senin için sarayım mı?”

“Evet,” dedi Tiffany. “Her şeyi sar. Şimdi ‘beni duyabilen biri var mı?’ bana giysi bölümünü göster...”

... şapkaların olduğu yeri. Başka her şeyde olduğu gibi, cadılıkta da modalar vardır. Bazı seneler şapkaların hafifçe kırıksık görünmesi moda olur ve şapkanın sivri ucunun neredeyse yeri gösterecek kadar büküldüğünü görürsünüz. Siyah, dik ve koni biçimindeki en geleneksel şapkanın bile çeşitleri vardır; örneğin ‘Köylü Kadın’ (içinde cepleri olan, su geçirmez bir şapka), ‘Bulut Patlatan’ (çalı süpürgesinde kullanılmak üzere düşük hava direnci katsayılı) ve en önemlisi, ‘Güvenlik’ (yıkılan çiftlik evlerinin % 80’inden canlı kurtulma garantili).

Tiffany en yüksek, en dik koniyi seçti. Altmış santimden daha yüksekti ve üzerine iri yıldızlar dikilmişti.

“Ah, Gökdelen. Tam da size göre,” dedi Zakzak, telaşlı telaşlı dolanıp çekmeceler açarken. “Yükselmeye hazırlanan, ne istediğini bilen ve bunun için kaç kurbaga kurban

edeceğine aldırmayan cadılar içindir. Tesadüf eseri, pek çok hanını o şapkayla birlikte bir de pelerin ister. Şimdi, saf yünden, ince dokumalı, sıcacık Geceyarısı pelerinimiz var, ama,” Tiffany’ye bilgiç bilgiç baktı, “kısa süre önce gelen, çok sınırlı sayıda Meltem Dalgası da var, çok nadirdir, kömür karasıdır ve bir gölge kadar incedir. Seni sıcak ya da kuru tutmak konusunda kesinlikle faydasızdır, ama en ufak esintide bile *muhteşem* görünür. Bir bak...”

Pelerini kaldırdı ve hafifçe üfledi. Pelerin neredeyse yata-
tay hale gelerek dalgalandı, fırtınaya tutulmuş bir çarşaf
gibi çırpındı, büküldü.

“Ah, evet,” diye nefes verdi Annagramına.

“Onu alacağım,” dedi Tiffany. “Cumartesi günkü cadı
yarışlarında giyeceğim.”

“Eh, kazanırsan, pelerini buradan aldığını herkese mut-
laka söyle,” dedi Zakzak.

“Kazandığımı *zaman*, onu büyük indirimle aldığımı söy-
leyeceğim,” dedi Tiffany.

“Ah, ben indirim yapmam,” dedi Zakzak, bir cücenin
becerebildiği en çalımlı tavırla.

Tiffany ona baktı, sonra sergilenen en pahalı sihirli değ-
neklerden birini aldı. Değnek ışıldıyordu.

“Bu Altı Numara,” diye fısıldadı Annagramma. “Bayan
Kulağakaçan’mkinden!”

“Görüyorum ki üzerinde sihirli yazılar var,” dedi Tif-
fany ve konuşma tarzındaki bir şey Zakzak’ın solmasına
sebepe oldu.

"Eh, *elbette*," dedi Annagramma. "*Olmak zorunda.*"

"Bunlar Ogghamca," dedi Tiffany, Zakzak'a pis pis gülümseyerek. "Cücelerin çok eski dilidir. Sana ne *dediklerini* söyleyeyim mi? Şöyle diyorlar: Ah, bu değneği sallayan kişi ne de hoş."

"Benimle o pis tavırla konuşma, küçük hanım!" dedi cüce. "Senin hanımın kim? Senin gibileri bilirim! Bir büyü öğrenirsin ve kendini Bayan Havausta sanmaya başlarsın! Ben bu tür davranışlara tahammül edemem! *Brian!*"

Dükkanın arkasına açılan kapıya asılmış boncuk perde hışırdadı ve bir sihirbaz belirdi.

Sihirbaz olduğu hemen anlaşılıyordu. Sihirbazlar tahmin yürütmenizi asla istemezler. Üzerine yıldızlar ve büyülü simgeler işlenmiş uzun, dökümlü cübbesi vardı; hat-ta biraz payet bile vardı. Uzatılacak türden sakalı olan bir genç adam olsa, uzun ve gür bir de sakalı olacaktı. Ama onunki eğri büğrü, tel teldi ve pek de temiz değildi. Sigara içmekte olması, elinde bir çay kupası tutması ve yüzünün biraz, ıslak kütüklerin altında yatan şeylere benzemesi de bıraktığı genel etkiyi bozuyordu.

Kupa çentilmişti ve üzerine neşeli harflerle "Burada Çalışmak İçin Büyülü Olman Gerekmiyor, Ama İşe Yarıyor!!!!" yazılmıştı.

"Evet?" dedi Brian, sonra paylarcasına ekledi, "çay molası vermiştim, biliyorsun."

“Bu genç... hanım münasebetsizlik yapıyor,” dedi Zakzak. “Büyü saçıyor. Bana dikleniyor ve ukalalık ediyor. Her zamanki şeyler yani.”

Brian, Tiffany'ye baktı. Tiffany gülümsedi.

“Brian, Görünmez Üniversite'ye gitti,” dedi Zakzak, ‘işte gördün mü’ gülüşüyle. “*Diploma* aldı. Büyü hakkında bildikleri bir kitap doldurabilir! Bu hanımlara kapıyı gösterir misin Brian?”

“Şimdi, hanımlar,” dedi Brian huzursuzluk içinde, kupaı bırakarak. “Bay Kolugüçlü'nün dediğini yapın ve yayın, tamam mı? Sorun istemiyoruz, değil mi? Hadi bakalım, aferin size.”

“Dükkânında bu kadar tılsım varken seni koruyacak bir sihirbaza neden ihtiyaç duyuyorsun Bay Kolugüçlü?” dedi Tiffany tatlı tatlı.

Zakzak, Brian'a döndü. “Ne diye dikiliyorsun?” diye sordu. “Aynı şeyi yine yapıyor! Sana para ödüyorum, değil mi? Onlara büyü falan yap!”

“Şey, ee... şu kız biraz münasebetsiz bir müşteri çıkabilir...” dedi Brian, Tiffany'ye doğru başını sallayarak.

“Sihirbazlık okuduysan Brian, o zaman kütlenin korunumu kanununu biliyorsundur, değil mi?” dedi. “Demek istediğim, birini bir kurbağaya dönüştürdüğün zaman gerçekte ne olduğunu biliyor musun?”

“Ee, şey...” diye başladı sihirbaz.

“Ha! Bu yalnızca bir mecaz!” diye payladı Zakzak. “Biri kurbağa dönüştür de göreyim!”

“Dileğin yerine gelecek,” dedi Tiffany ve değneği salladı.

Brian, “Bak, Görünmez Üniversite’ye gittim derken asıl kastettiğim...” demeye çalıştı.

Ama ağzından çıkan yalnızca, “Vrak,” oldu.

Bakışlarını Tiffany’den çevir, dükkândan yüksel, yüksel, köyden yüksel, ta ki manzara; tarla, orman ve dağlardan oluşan yamalı bir yorgana benzeyene kadar.

Büyü, biri suya taş attığında yayılan dalgalar gibi yayılır. Büyü yapılan yerin birkaç kilometre çevresinde hercümerçleri döndürür, lanetağlarının ipliklerini koparır. Dalgalar genişledikçe büyü hafifler, ama asla sönmez, bir hercümerçten çok daha duyarlı şeyler tarafından hissedilebilir yine de...

Gözün hareket etsin ve bu ormana, bu açıklığa, bu kulübeye takılsın...

Duvarlarda badanadan, yerde soğuk taşın başka hiçbir şey yok. Devasa şöminede yemek pişirmek için bir alet bile yok. Yalnızca birbirine sokulmuş birkaç küçük sopadan oluşan, ateş demek için bin şahit isteyen ateşin üzerindeki siyah kancaya, kararmış bir çaydanlık asılmış.

Burası, özü kalacak şekilde fazlalıklarından arındırılmış bir hayatın yaşadığı ev.

Yukarı katta, tamamen solmuş siyahlara bürünmüş yaşlı bir kadın, dar bir yatağın üzerinde yatıyor. Ama onun ölü olduğunu düşünmezsiniz, çünkü boynuna bir iple astığı kocaman kartta şu yazıyor:

Ben Ölmedim

... ve bu şekilde yazıldığında, inanmanız gerekir.

Kadının gözleri kapalı, elleri göğsünde çaprazlanmış, ağzı açık.

Ve ağzında, kulaklarının içinde, yastığının her yerinde arılar kaynıyor. Odayı dolduruyorlar, açık pencereden girip çıkıyorlar. Biri pencere pervazına, ağzına kadar şekerli suyla dolu bir dizi tabak yerleştirmiş.

Tabakların hiçbiri diğerleriyle uyumlu değil elbette. Bir cadının asla uyumlu çanak çömleği olmaz. Ama arılar çalışmaya devam ediyorlar, gelip gidiyorlar... arı gibi çalışıyorlar.

Büyü dalgasının geçtiği yerde uğultu, bir kükremeye dönüşüyor. Arılar, bir fırtınanın önüne kapılmış gidiyorlarmış gibi, pencereden içeri akıyorlar. Kıpırtısız yatan yaşlı kadının üzerine konuyorlar, öyle ki kadının başı ve omuzları minik, kahverengi bedenlerle kaynıyor.

Ve sonra, tek bir vücut halinde, bir fırtına gibi kalkıyorlar ve dışarıya akıyorlar. Dışarıda hava, döne döne saçılan akçaagaç tohumlarıyla dolu.

Bayan Havausta doğrulup dimdik oturdu ve "Bzzzt!" dedi. Sonra parmağını ağzına soktu, biraz karıştırdı ve

çalalayan bir arı çıkardı. Üfledi ve onu, pencereden dışarı kışkışladı.

Bir an gözlerinde, tıpkı bir arının kinde olduğu gibi, sayısız düzlem göründü.

“Demek öyle,” dedi. “Ödünç Alma öğrendi, öyle mi? Ya da biri onu Ödünç Aldı!”

Annagramma bayıldı. Zakzak da bakakaldı, bayılamayacak kadar korkmuştu.

“Görüyorsun,” dedi Tiffany, havada, tepelerinde bir şey *gluup gluup* ederken, “Bir kurbağa gramlarla ölçülür, ama Brian, ah, yaklaşık altmış kilo, değil mi? *Bu yüzden*, o kadar iri birini kurbağa dönüştürdüğünde, kurbağaya sığmayan kısımlarla bir şeyler yapman gerek, değil mi?”

Eğildi ve yerdeki sivri tepeli sihirbaz şapkasını kaldırdı.

“Mutlu oldun mu Brian?” dedi.

Giysi yığınının üzerinde oturan küçük kurbağa, başını kaldırdı ve “*Vrak!*” dedi.

Zakzak, kurbağaya bakmadı. O *glup glup* sesini çıkaran şeye bakıyordu. Su dolu, kocaman, pembe bir balona benziyordu, aslında oldukça şekerdi, tavanın orada nazikçe sallanıyordu.

“Onu öldürdün!” diye mırıldandı Zakzak.

“Ne? Ah, hayır. O yalnızca şu anda Brian’ın ihtiyaç duymadığı kısmı. Bir tür... *yedek* Brian.”

“*Vrak,*” dedi Brian. Kalan kısmı “*Glup*” dedi.

“Şu indirim hakkında...” diye başladı Zakzak. “Belki yüzde on...”

Tiffany değneği salladı. Arkasında sergilenen tüm kristaller havalandı. Işıl ışıl ve her şeyden önce çok *kırılgan* bir biçimde birbirlerinin çevresinde dönmeye başladılar.

“O değnek o işi yapamıyor olmalıydı!” dedi Zakzak.

“Elbette yapamıyor. Bu değnek bir süprüntü. Ama *ben* yapabiliyorum,” dedi Tiffany. “Yüzde doksan indirim dediğini mi duydum? Çabuk düşün, yorulmaya başlıyorum. Ve yedek Brian da... ağırlaşıyor.”

“Hepsi senin olsun!” diye bağırdı Zakzak. “Bedava! Yalnız Brian’ı düşürme! Lütfen!”

“Yo, yo, iflas etmeni istemem,” dedi Tiffany. “Yüzde doksan indirim yeterli. Beni bir... bir dost olarak düşünmeni isterim...”

“Evet! Evet! Ben senin *dostunum*! Ben çok dost canlısı biriyimdir! Şimdi ne olur onu yere indir! Lütfen!” Zakzak yere diz çöktü, ki bu çok uzak bir mesafe değildi. “*Lütfen!* O aslında sihirbaz değil! Orada yalnızca ahşap oyma dersi aldı! Sınıflarını kiraya falan veriyorlar. Benim bilmediğimi sanıyor! Ama gizli gizli birkaç büyü kitabı okudu, birkaç cübbe arakladı ve sihirbaz dilini öyle iyi kullanıyor ki farkı anlamıyorsun bile! Lütfen! Ona ödediğim parayla hayatta *gerçek* bir sihirbaz tutamam! Onu incitme, *lütfe!*”

Tiffany elini salladı. Yedek Brian’ın tavana çarptığı daha da nahoş bir an oldu ve sonra Brian’ın tamamı gözlerini kırptırarak yerde duruyordu.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" diye inledi Zakzak.

Brian gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu?" dedi.

Dehşet ve rahatlamayla kendinden geçmiş olan Zakzak çılgınca onun sırtını okşadı. "Tamamın orada mı?" dedi. "Balon değilsin, değil mi?"

"Gitsene ya!" dedi Brian, onu iterek.

Annagramma inledi. Gözlerini açtı, Tiffany'yi gördü ve ayağa kalkarken bir yandan da gerilemeye çalıştı, yani örümcek gibi geri geri gitti.

"Lütfen bunu bana yapma! Lütfen yapma!" diye bağırdı.

Tiffany onun peşinden koştu ve onu ayağa kaldırdı. "Sana hiçbir şey yapmam Annagramma," dedi mutlu mutlu. "Sen benim arkadaşısın! Hepimiz arkadaşız! Ne güzel, 'lütfen, lütfen beni durdurun'... değil mi?"

Ecinnilerin iyilik cini olmadığını hatırlamanız gerekir. Teorik olarak, bir tabak dolusu süt bırakığınızda iyilik cinleri sizin ev işlerinizi yapar.

Nac Mac Feeple halkı ise... yapmaz.

Ah, sizden hoşlanmışlarsa ve tabağa süt koyarak onlara hakaret etmemişseniz yapmaya çalışırlar. Aslında yardım-severdirler. Yalnız, bu konuda iyi değildirler. Örneğin, bir tabaktaki inatçı lekeyi çıkarmak için ona tekrar tekrar kafa atmazsınız.

Ve bir lavabo dolusu Nac Mac Feeple adamcığını en iyi porselenlerinle birlikte görmek istemezsiniz. Ya da içine

doluşmuş Feegle adamcıkları, hem yapışmış kirlerle hem de birbirleriyle savaşıırken değerli bir tencerenin yerde ileri geri yuvarlandığını...

Bayan Düzgün, en iyi porselenlerini sakladıktan sonra, Feegle halkından epey hoşlandığına karar vermişti. Onların kendilerine has bir çekicilikleri vardı. İki bedeni olan bir kadın onları hiç şaşırtmamıştı aynı zamanda.

"Agh, bu bi şey diil," demişti Herhangibir Rob. "Biz Kralça için yaama yaparken, bi kez herkezin beşer bedeni oldu bi dünya bulduyduk. Hem de her türden, biliyon mu, her tür işi yapmak için."

"Gerçekten mi?" dedi iki Bayan Düzgün birden.

"He ye. En büyüünün, sırf turşu kavanozu açabilmek için, dev gibi bi sol eli vardı."

"O kapaklar bazen çok sıkışabiliyor, bu doğru," diye onayladı Bayan Düzgün.

"Ah, Kralça için yaama yaparken gerçekten de çok tuhaf yerler gördük," dedi Herhangibir Rob. "Ama soora vazgeçtik, çünkü o çok entrikacı, açgözlü, kötü kalpli bi kadındı!"

"He ye, hem de ööleden soora ikide *bulut* olduumuz için bizi Peri Ülkesi'nden attımdan diil. Hangi kılçık ne derse desin biz mmf mmf..." dedi Kaçık Wullie.

"Bulut?" dedi Bayan Düzgün.

"He ye... ah, he ye, anlamı... yorgun. He ye. Yorgun. Anlamı bu işte," dedi Herhangibir Rob, ellerini sıkı sıkı erkek kardeşinin ağzına kapatarak. "Bi hanımın önünde nasıl konuşcaanı bilmiyon, seni dalavereci mini kılçık!"

"Şey... çamaşırları yıkadığınız için teşekkür ederim," dedi Bayan Düzgün. "Buna gerçekten de gerek..."

"Agh, hiç sorun diil," dedi Herhangibir Rob neşeyle, Kaçık Wullie'yi bırakarak. "Eminim bütün o tabaklar falan da birazcık yapışkanla güzelce onarılır."

Bayan Düzgün başını kaldırıp kolları olmayan saate baktı. "Geç oluyor," dedi. "Tam olarak ne yapmayı öneriyorsun Bay Herhangibir?"

"Ne?"

"Bir planın var mı?"

"Ah, he ye!"

Herhangibir Rob kesesini karıştırdı. Kese, çoğu Feegle adamcığının kemerinden sarkan deri bir çantadır. İçinde neler olduğu genelde sırdır, ama bazen aralarında ilginç dişler bulunur.

Defalarca katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı Herhangibir Rob.

Bayan Düzgün, kâğıdı dikkatle açtı.

"PLN mi?" dedi.

"He ye," dedi Rob gururla. "Hazırlıklı geldik! Bak, hem de yazıya döküldü. *Pee Lee Nee. Plan.*"

"Şey... bunu nasıl anlatayım..." dedi Bayan Düzgün düşünceli düşünceli. "Ah, evet. Tiffany'yi görülemeyen, dokunulamayan, koklanamayan ve öldürülemeyen bir yaratıktan kurtarmak için bunca yol geldiniz. Onu bulduğunuzda ne yapmayı düşünüyordunuz?"

Herhangibir Rob, genel bir kafa süsü yağmuru eşliğinde kafasını kaşıdı.

“Sanırım tek zayıf noktaya parmak bastın hamfendi,” diye itiraf etti.

“Öylesine saldırmayı mı düşünüyorsunuz?”

“Ah, he ye. Plan bu, orası kesin,” dedi Herhangibir Rob, neşelenerek.

“Sonra ne olacak?”

“Şeey, genelde o sırada insanlar bizi pataklamaya çalışıyo olur, bu yüzden biz de savaşıırken uyduruveriyoz.”

“Evet Robert, ama yaratık Tiffany’nin kafasının içinde!”

Herhangibir Rob soru sorarcasına Billy’ye baktı.

“Robert, Rob demenin fiyakalı şeklidir,” dedi ozan ve zamandan tasarruf etmek için Bayan Düzgün’e, “Fiyakalı demek, şık demektir,” dedi.

“Agh, gerekirse onun kellesinin içine girebiliriz,” dedi Rob. “O şey ona ulaşmadan buraya gelmeyi umduydu, ama onu kovalayabiliriz.”

Bayan Düzgün’ün yüzü allak bullak olmuştu.

“Kafasının içine mi?” dedi.

“Ah, he ye,” dedi Rob, bu tür şeyler her gün oluyormuş gibi. “Hiç sorun diil. Biz her yere girip çıkabiliriz. Belki meyhaneler dışında. Bi sebepten ordan çıkmakta sorun yaşıyoz. Kelle?.. Çok kolay.”

“Pardon, ama burada gerçek bir kafadan bahsediyoruz, değil mi?” dedi Bayan Düzgün dehşet içinde. “Ne yapıyorsunuz, kulaklardan mı geçiyorsunuz?”

Rob bir kez daha Billy'ye baktı. Billy şaşırılmış görünüyordu.

"Hayır, hamfendi. Kulaklar çok küçük," dedi sabırla. "Ama biz dünyadan dünyaya geçebiliyoruz, biliyon mu? Biz peri halkıyız."

Bayan Düzgün iki kafasını salladı. Bu doğrudu, ama orada toplanmış Nac Mac Feegle adamlıklarına bakıp teknik olarak peri olduklarını hatırlamak güçtü. Su altında yüzen penguenleri izlerken onların kuş olduğunu hatırlamak gibiydi.

"Ve?.." dedi.

"Onun düşlerine girebiliriz, biliyon mu? Hem, zihin dediğin bi düş dünyasından başka nedir ki?"

"Hayır, bunu yasaklamalıyım!" dedi Bayan Düzgün. "Genç bir kızın kafasının içinde koşturmanıza izin vermem! Demek istediğim, kendinize bir bakın! Siz iyice büyümüş... şey, siz erkeksiniz! Bu şeye benzer, şeye... eh, sizin, onun günlüğünü okumanıza benzer!"

Herhangibir Rob'un kafası karışmış gibiydi. "Ah, ööle mi?" dedi. "Biz onun günlüğüne defalarca baktık. Hiçbi zararı da olmadı."

"Siz *Tiffany'nin günlüğüne* mi baktınız?" dedi Bayan Düzgün, dehşet içinde. "Neden?"

Aslında, diye düşündü daha sonra, yanıtı tahmin etmeliydi.

"Çünkü kilitliydi," dedi Kaçık Wullie. "Birinin, günlüğüne bakmasını istemiyorsa neden çorap çekmecesinin dibinde

saklıyordu ki? Zaten yalnızca bir dolu sözcük vardı. Bi de kalp ve çiçek resimleri falan."

"Kalp resimleri mi? Tiffany mi?" dedi Bayan Düzgün. "Gerçekten mi?" Silkelendi. "Ama bunu yapmamalıydınız! Birinin zihnine girmek daha da kötüdür!"

"Kovan orda hamfendi," dedi Fena Halde Mini Billy uysallıkla.

"Ama ona bir şey yapamayacağınızı söylediniz!"

"Kendisi yapabilir. Onu bulabilirsek," dedi ozan. "Hâlâ kendisi olan mini mini parçayı bulabilirsek. Kızdında oldukça iyi bi savaşçı oluyo. Bi zihin de başlı başına bi dünya gibidir hamfendi, anlıyon mu? O orda bi yerde saklanıyo, kendi gözlerinden bakıyo, kendi kulaklarıyla dinliyo, insanlara sesini duyurmaya çalışıyo, o yaratın onu bulmasını engellemeye çalışıyo olmalı... ve yaratık onu devamlı arıyo, onun iradesini kırmaya çalışıyodur..."

Bayan Düzgün de dehşete kapılmaya başlıyordu. Endişe, umut ve kırık burun dolu elli küçük surat ona bakıyordu. Ve Bayan Düzgün daha iyi bir plana sahip olmadığını biliyordu. Bir PLNı bile yoktu.

"Tamam," dedi. "Ama en azından banyo yapmalısınız. Bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak."

Genel bir homurtu dalgası yükseldi.

"Banyo mu? Ama daa geçen sene yaptıydık," dedi Herhangibir Rob. "Koyunlar için yapılan yalaan içinde!"

“Agh, amanın!” dedi Koca Yan. “Bi adamdan bu kadar sık banyo yapmasını istiyemezsin hamfendi! Bizden geriye bi şey kalmaz yoksa!”

“Hem de sıcak su ve sabunla!” dedi Bayan Düzgün. “Ciddiyim! Suyu ben doldururum ve... kenardan bir ip sarkıtırım, böylece ipe tutunarak suya girip çıkabilirsiniz, ama *mutlaka* temizleneceksiniz. Ben bir ca... kocakarıyım, bu yüzden dediğimi yapsanız iyi olur!”

“Ah, tamaaam!” dedi Rob. “Koca mini kocakarı için yapçaaz. Ama gözetlemiycen, tamam mı?”

“Gözetlemek mi!” dedi Bayan Düzgün. Titreyen parmağını uzattı. “Hemen şu banyoya girin!”

Bayan Düzgün gözetlemedi, ama kapıyı dinledi. Bir cadının yaptığı türden bir şeydir bu.

Başta, hafif su şırıltıları dışında işitecek hiçbir şey yoktu. Sonra:

“Bu, sandım kadar kötü diilmiş!”

“He ye, çok hoş.”

“Hey, burada kocaman, sarı bi ördek var. Sen gaganı kime uzatıyon, seni kılçık...”

Islak bir ciyikleme ve lastik ördek batarken su fökurtu-ları geldi.

“Rob, hōyüüe bunlardan bi tane koymak lazım. Kış vakti sıcacık olur.”

"He ye, bizim banyo yaptımız sudan içmek koyunlar için hiç iyi diil zaten. Tükürmeye çalışan bi koyunu dinlemek korkunç oluyo."

"Agh, bizi yumuşatacak! Kellenin tepesinde buz oluşmadan yıkanmak hiç iyi diil!"

"Sen kime yumuşak diyon?"

Ardından daha fazla foşurtu oldu ve kapının altından su sızmaya başladı.

Bayan Düzgün kapıyı çaldı. "Artık çıkın ve kurulanın!" diye emretti. "Tiffany dönmek üzeredir."

Aslında Tiffany'nin dönmesi için iki saat daha gerekti. Bu süre içinde Bayan Düzgün o kadar huzursuzluğa kapıldı ki kolyeleri durmaksızın şingirdadı.

İki bedenli olduğu için doğal olarak yetenekli sayıldığından cadılığa çoğu kişiden geç başlamıştı, ama büyü onu asla mutlu etmemişti. Aslında, çoğu cadı bütün yaşamlarını ciddi, büyü olduğu inkâr edilemez herhangi bir büyü yapmadan geçirebiliyorlardı (hercümerç, lanetağı ve düşkapanı büyü yapmak sayılmıyordu aslında, kalanların çoğu da pratik hekimlik, sağduyu ve sivri şapka altında sert görünme yeteneğiydi). Ama cadı olmak ve kocaman, siyah bir şapka takmak polis memuru olmak gibiydi. İnsanlar üniformayı görürdü, sizi değil. Deli ve baltalı bir adam sokakta koşarken sizin gerilemenize ve "Başka birini bulamaz mısınız? Aslında, ben daha çok başıboş köpekler ve yol güvenliği ile ilgilenirim, bilirsin..." diye mırıldanmanıza izin

yoktu. Oradaydınız ve şapka sizdeydi, bu yüzden işi siz yapardınız. Cadılığın temel kuralı şuydu: *Sana bağlı*.

Tiffany döndüğünde Bayan Düzgün iki sinir torbası olmuştu. Yan yana durdu ve kendi kendine güven vermek için kendi kendiyile el ele tutuştu.

“Neredeydin, hayatım?”

“Dışarıda,” dedi Tiffany.

“Peki ne yapıyordun?”

“Hiçbir şey.”

“Bakıyorum alışveriş yapmışsın.”

“Evet.”

“Kiminle?”

“Kimseyle.”

“Ah, evet,” dedi Bayan Düzgün titrek bir sesle, sohbetin kontrolünü tamamen kaybederek. “Dışarı çıkıp hiçbir şey yapmadığım zamanları hatırlıyorum da, bazen insan kendi kendinin en kötü arkadaşı oluyor. İnan bana, ben biliyorum...”

Ama Tiffany yukarı kata çıkmıştı bile.

Kimse herhangi bir hareket görmeden, odanın her yerinde Feegle adamcıkları belirineye başladı.

“Eh, daha iyi bi sohbet olabilirdi,” dedi Herhangibir Rob.

“Ne kadar farklı görünüyordu!” diye patladı Bayan Düzgün. “Çok farklı hareket ediyordu! Ne yapacağımı bilemedim! Ve o giysiler!”

“He ye. Genç bi kuzgun gibi parlıyordu,” dedi Rob.

“Onca torbayı gördünüz mü? Parayı nereden bulmuş olabilir? Ben kesinlikle o tür şeyler...”

Durdu ve iki Bayan Düzgün aynı anda konuştu.

“Ah, yo...”

“... kuşkusuz hayır! O asla...”

“... yapmaz, yapar mı?”

“Neyden bahsediyon bilmiyom,” dedi Fena Halde Mini Billy, “ama onun ne yapıp yapmayacağı deyil mesele. Düşünme işini Kovan yapıyo!”

Bayan Düzgün dört elini acı içinde kenetledi. “Ah eyvah... hemen köye gidip kontrol etmeliyim!”

Bir Bayan Düzgün kapıya koştu.

“Eh, en azından çalı süpürgesini geri getirmiş,” diye mırıldandı evde kalan Bayan Düzgün. İki bedeni aynı yerde olmadığına beliren o hafifçe dalgın ifadeyi edindi.

Yukarıdan sesler geliyordu.

“Ben oyumu kellesine nazikçe vurmaya veriyom,” dedi Koca Yan. “Uykuya dalarsa bize sorun yaratmaz, diil mi?”

Bayan Düzgün huzursuzluk içinde yumruklarını sıkıp açıyordu. “Hayır,” dedi. “Ben yukarı çıkıp onunla ciddi bir konuşma yapacağım!”

“Sana sööledim hamfendi, bu o diil,” dedi Fena Halde Mini Billy bıkkınlık içinde.

“Eh, en azından Bay Weavall’ı ziyaret edene kadar bekleyeyim,” dedi Bayan Düzgün, kendi mutfağında durarak.

“Geldim sayılır... ah... uyuyor. Şu kutuyu sessizce çekeyim... Bay Weavall'ın parasını almışsa çok kızacağım...”

İyi bir şapka, diye düşündü Tiffany. En az Bayan Kulağakaçan'ınki kadar yüksek ve karanlık karanlık parlıyor. Yıldızları ışıltıyor.

Diğer paketler yere ve yatağa saçılmıştı. Siyah elbise-lerden diğerini, dantel kaplı olanı çıkardı. Pelerini havada yaydı. Bu gerçekten hoşuna gitmişti. Havada mutlak sakinlik yoksa, fırtına tarafından savruluyormuş gibi çırpınıyor, kabarıyordu. Cadı olacaksınız işe cadı gibi görünerek başlamalıydınız.

Pelerini bir iki kez döndürdü, sonra öyle düşünmeden konuştu ki içindeki Kovan kısmı hazırlıksız yakalandı.

“Beni gör.”

Kovan aniden Tiffany'nin bedeninden atıldı. Tiffany serbestti. Bunu hiç beklememişti...

Kendini parmak uçlarına dek hissedebiliyordu. Yatağa doğru daldı, Zakzak'ın en iyi sihirli değneklerinden birini kaptı ve silah gibi çılgınca önünde salladı.

“Dışarıda kal!” dedi. “Uzak dur! Bu benim bedenim, senin değil! Ona korkunç şeyler yaptırdın! Bay Weavall'ın parasını çaldın! Şu aptal giysilere bak! Hem, sen yemek içmek bilmez misin? Uzak dur! Geri dönmeyeceksin! Cüret edemezsin! Benim gücüm var, biliyorsun!”

Bizim de var, dedi kendi sesi, kafasının içinde. Seninki.

Savaştlar. Bir izleyici yalnızca siyah elbiseli bir kızın, odanın içinde döndüğünü, arı sokmuş gibi kollarını salladığını görürdü, ama Tiffany dişi ve tırnağıyla savaşıyordu. Bir duvardan sekti, dolaba çarptı, bir başka duvara tosladı...

... ve kapı çarpılarak açıldı.

Bayan Düzgünlerden biri oradaydı, artık huzursuz değildi ve öfkeden titriyordu. Titreyen parmağını uzattı.

“Her kimsen, beni dinle! Bay Weavall’ın parasını sen mi çal...” diye başladı.

Kovan döndü.

Kovan saldırdı.

Kovan... öldürdü.

Bölüm 8

GİZLİ ÜLKE

Ölü olmak yeterince kötü zaten. Uyanıp da göğsünüzde bir Nac Mac Feegle adamcığının durduğunu ve iki santim öteden dikkatle yüzünüze bakışını görmek işleri daha da kötüleştiriyordu.

Bayan Düzgün inledi. Yerde yatıyormuş gibi geliyordu.

“Agh, bu canlı, orası kesin,” dedi Feegle. “Sana söyle-dim! Bana bi gelincik kafatası borçlusun!”

Bayan Düzgün bir çift gözünü kırıpstırdı, sonra dehşet içinde dondu.

“Bana ne oldu?” diye fısıldadı.

Önündeki Feegle adamcığının yerini Herhangibir Rob aldı. Bu da iyi bir şey değildi.

“Kaç parmak kaldırıyom?” dedi.

“Beş,” diye fısıldadı Bayan Düzgün.

“Ööle mi? Ah, haklı olabilirsin, sayı saymayı bilen sensin,” dedi Rob, elini indirerek. “Mini mini bi kaza geçirdin, biliyon mu. Mini mini bi parça ölüsün.”

Bayan Düzgün’ün başı arkaya devrildi. Tam olarak acı olmayan bir pusun ardından, göremediği birine Herhangibir Rob’un şunları söylediğini duydu:

“Hey, haberi alıştırma alıştırma veriyodum! İki kez “mini mini’ dedim, diil mi?”

“Bir parçam çok... uzaklarda gibi geliyor,” diye mırıldandı Bayan Düzgün.

“He ye, bu konuda haklısın,” dedi, hastayla ilişkiler konusunda bir numara olan Rob.

Bayan Düzgün’ün zihnini oluşturan yoğun çorbanın yüzeyinde bazı anılar süzüldü.

“Tiffany beni öldürdü, değil mi?” dedi. “O siyah şeklin bana döndüğünü haırlıyorum. Yüzündeki ifade korkunçtu...”

“O Kovandı,” dedi Herhangibir Rob. “Tiffany diildi! Tiffany onunla savaşıyordu! O hâlâ içeride! Ama Kovan, senin iki bedenin olduunu hatırlamadı! Tiffany’ye yardım etmemiz lazım, hamfendi!”

Bayan Düzgün doğruldu. Hissettiği şey acı *değildi*, acının... hayaletiydi.

“Nasıl öldüm?” dedi zayıfça.

“Bir patlama gibi bi şey oldu, dumanlar falan,” dedi Rob. “Hiç pis diildi, gerçekten.”

“Ah, pekâlâ, bir teselli, hiç olmazsa,” dedi Bayan Düzgün, durduğu yerde çökerek.

"He ye, yalnızca bu, kocaman mor buluta, toza benzeyen şey vardı," dedi Kaçık Wullie.

"Şey nerede... benim... hissedemiyorum... diğer bedenim nerede?"

"He ye, o büyük bulut onu alıp götürdü," dedi Rob. "Bi yedeen olması iyi olmuş, ha?"

"Kafası fena karışmış," diye fısıldadı Fena Halde Mini Billy. "Biraz nazik ol, olmaz mı?"

"Her şeyin yalnızca bir yanını görmeyi nasıl başarıyorsunuz?" dedi Bayan Düzgün dalgın dalgın, genel olarak dünyaya. "Yalnızca bir çift el ve ayakla her şeyi nasıl yapacağım? Devamlı tek bir yerde olarak... insanlar nasıl başa çıkıyor? İmkânsız bir şey..."

Gözlerini kapatı.

"Hamfendi Düzgün, sana ihtiyacımız var!" diye bağırdı Herhangibir Rob, onun kulağına.

"İhtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaç," diye mırıldandı Bayan Düzgün. "Herkesin bir cadıya ihtiyacı var. Bir cadının ihtiyacılarına kimsenin aldırdığı yok. Devamlı ver, ver, ver... Kimse bir iyilik perisine dilek hakkı vermez, sana bu kadarını söyleyeyim..."

"Bayan Düzgün!" diye haykırdı Rob. "Şimdi bayılamazsın!"

"Yorgunum," diye fısıldadı Bayan Düzgün. "Ben çok, çok bulut oldum."

"Bayan Düzgün!" diye bağırdı Herhangibir Rob. "Koca mini kocakarı ölü gibi yerde yatıyor, buz gibi soğuk ve at

gibi terliyo! İçerde yaratıkla savaşıyo hamfendi! Ve kaybediyo!” Rob, Bayan Düzgün’ün yüzüne baktı ve başını iki yana salladı. “Gitti gider! Bayıldı! Hadi millet, onu taşıyalım!”

Ufak tefek yaratıkların tümü gibi, Feegle halkı da boylarına göre muazzam güce sahiptir. Bayan Düzgün’ü, başını gerekenden daha fazla çarpmadan üst kata taşımak için on tanesi yeterli oldu, ama Tiffany’nin odasının kapısını açmak için onun ayaklarını kullanmaları gerekti.

Tiffany yerde yatıyordu. Bazen kaslarından biri seyiriyordu.

Bayan Düzgün’ü oyuncak bebek gibi dik tuttular.

“Koca kocakarıyı nasıl ayıltcaaz?” dedi Koca Yan.

“Adamın kellesini dizlerinin arasına sokman gerekiyomuş, ben ööle duydum,” dedi Rob kuşkuyla.

Kaçık Wullie göğüs geçirdi ve kılıcını çekti. “Bana biraz aşırı bi çareymiş gibi geldi,” dedi, “ama biri onu kıpırdatmadan tutarsa...”

Bayan Düzgün gözlerini açtı, ki iyi bir şeydi bu. Sallanarak Feegle adamcıklarına odaklandı ve tuhaf, mutlu bir gülümsemeyle gülümsedi.

“Uuuu, perileer!” diye mırıldandı.

“Agh, yoo, sayıklıyo,” dedi Herhangibir Rob.

“Hayır, kocatiplerin sandı gibi periler demek istiyor,” dedi Fena Halde Mini Billy. “Çiçeklerin içinde yaşayan ve ortalıkta uçuşup kelebek falan kucaklayan mini mini, şıkır şıkır yaratıklar.”

“Ne? Yani hiç gerçek peri görünmüşler mi? Peri dedin, eşekarısından da kötüdür!” dedi Koca Yan.

“Bunun için zamanımız yok!” diye terslendi Herhangibir Rob. Bayan Düzgün’ün dizine sıçradı.

“He ye, bağyan, biz periyiz, şey ülkesinden geldik...” Durdu ve yalvarırcasına Billy’ye baktı.

“Şıkır?” diye öneride bulundu Billy.

“He ye, biz Şıkır Ülkesi’nden geldik, biliyon mu ve bu zavallı mini...”

“... prenses,” dedi Billy.

“He ye, prensesi bulduk. Bi avuç kılçık...”

“... kötü goblin,” dedi Billy.

“... he ye, kötü goblinin saldırısına uuradı, dooru ve kötü durumda, bu yüzden diyoduk ki, bize ona nasıl göz kulak olcaamızı bi öğretsen...”

“... yakışıklı prens, her yanı perdelerle kaplı, iri, beyaz bir atın sırtında geri dönene ve büyülu bi öpücükle onu uyandırana kadar,” dedi Billy.

Rob ona çaresiz bir bakış fırlattı ve şaşkın Bayan Düzgün’e döndü.

“He ye, tam da arkadaşım Peri Billy’nin dedii gibi,” diye bitirmeyi başardı.

Bayan Düzgün odaklanmaya çalıştı. “Peri halkı için çok çirkinsiniz,” dedi.

“He ye, eh, sizin normalde gördükleriniz şirin çiçeklerinkilerdir, bilirsin,” dedi Herhangibir Rob, çılgınca

uydurarak. “Biz daha çok ısırganları, sarmaşıkları, Yaşlı Adam Pantolonlarını ve dikenli çalıları severiz, tamam mı? Yalnızca güzel çiçeklerin perisi olması haksızlık olurdu şimdi, diil mi? Muhtemelen kanuna aykırı da olurdu, ha? Şindi, *lütfe*n bu prensesle ilgilenmemize yardım eder misin, yoksa o kılçık...”

“... kötü goblinler...” dedi Billy.

“He ye, onlar geri dönmeden,” dedi Rob.

Nefes nefese Bayan Düzgün’ün yüzünü izledi. Bayan Düzgün’ün kafasında düşünceler dönüp dolaşıyor gibiydi.

“Nabızı hızlı mı?” diye mırıldandı Bayan Düzgün. “Derisinin soğuk olduğunu, ama terlediğini söyledin, değil mi? Hızlı hızlı mı nefes alıyor? Şoka girmiş gibi. Onu sıcak tutun. Bacaklarını kaldırın. Onu dikkatle izleyin. Şokun... sebebini... ortadan kaldırın...” Başı devrildi.

Rob, Fena Halde Mini Billy’ye döndü. “Her yanı *perde*lerle kaplı at mı?” dedi. “Bu abidik gubidik şeyleri nereden uydurdun?”

“Uzungöl kabilesinin orada kocaman bi ev var. Mini bebelerine masal okuyolar. Ben de gidip fare deliinden dinliyorum,” dedi Fena Halde Mini Billy. “Bi gün gizlice içeri girdim ve resimlere baktım. Kocatiplerin şövaliye dedii, kalkanlı, zırhlı ve perdeli atlı insanlar vardı...”

“Eh, abidik gubidik de olsa işe yaradı,” dedi Herhangibir Rob. Tiffany’ye baktı. Yerde yatıyordu, bu yüzden Herhangibir Rob’un boyu onun çenesine geliyordu. Küçük bir

tepenin çevresinde yürümek gibiydi. "Amanın, bu zavallı mini şeyi böyle görmek beni çok üzüyo," dedi, başını iki yana sallayarak. "Hadi millet, şu örtüyü yataktan indirin ve yastı ayaklarının altına koyun."

"Şey, Rob?" dedi Kaçık Wullie.

"He ye?" Rob, baygın Tiffany'ye bakıyordu.

"Onun kellesinin içine nasıl girceez? Bize rehberlik edecek bi şeye ihtiyacımız var."

"He ye, Wullie ve ben onun ne olcaanı biliyom, çünkü ben kendi kellemi düşünmek için kullandım!" dedi Rob. "Koca mini kocakarıyı sık sık gördün, diil mi? Eh, şu kol-yeyi gördün mü?"

Uzandı. Tiffany yerde yatarken gümüş at kolyesi kaymıştı. Tılsımların ve karanlık ışıltıların arasında asılı duruyordu.

"Ee?" dedi Wullie.

"Bunu Baron'un oolu hediye etti," dedi Rob. "Ve o da sakladı. Kendini bi tür gece yaratıma dönüştürmeye चाहtı, ama bi şey bunu saklamasına sebep oldu. O şey onun kafasının içinde. Bu onun için önemli. Bize tek gereken bunun üzerine bi tekertaşı frenlemek, bu bizi doorudan onun kafasının içine götürür."*

Kaçık Wullie kafasını kaşdı. "Ama ben onun, oolanm yalnızca koca bi dışkı çuvalı olduunu düşündüünü

* Bunun ne anlama geldiğini bilen biri olsa, Nac Mac Feegle halkının nasıl yolculuk ettiği konusunda epey bilgi edinmiş olurdu.

sanıyodum,” dedi. “Onu dışarıda yürüyüş yaparken gördüm. Oolan, atının sırtında yanında geçtiğinde burnunu havaya kaldırıyor ve başka tarafa bakıyor. Aslında, sırf bunu yapabilmek için, bazen tam yirmi beş dakika oolanın geçmesini beklediğini gördüm.”

“Ah, şey, hiçbir erkek bir kadının aklının nasıl çalıştığını bilmez,” dedi Herhangibir Rob çalımına. “Biz atı takip edelim.”

Bayan Sezgiye Kenc'nin yazdığı, "Periler ve Onlardan Kaçınma Yolları" kitabından:

Nac Mac Feeple halkının bir dünyadan diğerine *nasıl* geçtiklerini kimse tam olarak bilmemektedir. Feeple halkının bu şekilde yolculuk ettiğini görenler, görünüşte omuzlarını arkaya attıklarını, bir bacaklarını dümdüz önlere uzattıklarını söyler. Sonra ayaklarını oynatırlar ve gözden kaybolurlar. Bu, 'kuşadımı' olarak bilinir ve bir Feeple bu konuda yalnızca, "Her şey ayak bilecinin nasıl hareket ettiğine bağlı, biliyor musun?" yorumunu yapar. Büyü kullanarak her tür dünya arasında yolculuk yapabilirler, ama belli bir dünyanın *içinde* büyüyle yolculuk yapamazlar. *Bu* amaç için "ayaklarımız var" diye ikna ederler insanları.

Güneş yüksekte olmasına rağmen gökyüzü karanlıktı. Güneş, öğle zirvesini henüz geçmişti, manzarayı sıcak bir yaz günü kadar aydınlatıyordu, ama gökyüzü yıldızsız bir gece yarısı kadar siyahtı.

Bu, Tiffany Sızı'nın zihninin manzarasıydı.

Feegle adamcıkları çevrelerine bakındılar. Ayaklarının altında, yükselip alçalan yeşil yaylalar var gibiydi.

"Tebeşir'e ne olduunu s  l  yo. Tebeşir de ona kim olduunu s  l  yo," diye fısıldadı Fena Halde Mini Billy. "Gerçekten de oranın ruhunu kellesinde saklıyo..."

"He ye,    le," diye mırıldandı Herhangibir Rob. "Ama burda yaratık yok, biliyon. Koyn yok, kuş  uklar yok."

"Belki... belki bi Ő ey onları korkutup ka  ırtmıŐ tır?" dedi Kaçık Wullie.

Gerçekten de hiç canlı yoktu. Burada kıpırtısızlık ve sessizlik h  akimdi. Aslında, doğru sözcükleri kullanmayı çok önemseyen Tiffany olsa, bunun bir suskunluk olduğunu s  ylerd  , ki sessizlikle aynı Ő ey değildi bu. Bir suskunluk, gece yarısı katedrallere çöken Ő eydir.

"Tamam, millet," diye fısıldadı Herhangibir Rob. "Ne bulcaamızı bilmiyoz, bu yüzden adımlarınızı olabildiğince hafif atın, annadınız mı? Koca mini kocakarıyı bulalım."

Başlarını salladılar ve hayaletler gibi ilerlediler.

Arazi, önlerinde hafifçe yükseliyor; toprak, sete benzeyen bir Ő eylere d  n  Ő uyordu. Pusuya düŐürülmeye karŐ ı dikkatle yürüdüler onun üzerinde, ama çimenlerin üzerinde bir tür artı iŐ areti oluŐ turan iki uzun tümseğe tırmanır-larken hiçbir Ő ey durdurmadı onları.

"İnsan yapımı," dedi Koca Yan, tepeye ulaŐ tıklarında. "Tıpkı eski günlerdeki gibi Rob." Sessizlik, sözlerini so  rup söndürdü.

"Bu koca mini kocakarının kafasının içinin derinlikle-ri," dedi Herhangibir Rob, ihtiyatla çevresine bakınarak. "Onları neyin yaptığını bilmiyoz."

"Ben bundan hiç hoşlanmadım Rob," dedi bir Feegle. "Fazla sessiz."

"He ye, Hafifçe Akıllı Georgie, ööle..."

"You are my sunshine, my only su..."*

"Kaçık Wullie!" diye terslendi Rob, gözlerini bu tuhaf manzaradan ayırmadan.

Şarkı durdu. "He ye, Rob?" dedi Kaçık Wullie, Rob'un arkasından.

"Aptallık ve mü-na-se-bet-siz davrangıç suçu işlediin-de sana sööliceemi söölemiştim ya?"

"He ye, Rob?" dedi Kaçık Wullie. "Bu o zamanlardan biri miydi?"

"He ye."

Çevrelerine bakarak harekete geçtiler yine. Ve hâlâ aynı suskunluk vardı. Bir orkestranın çalmaya başlamasından önceki, gök gürültüsünden önceki suskunluktu bu. Sanki tepelerdeki küçük sesler, tek bir büyük sese yer açmak için kesilmişlerdi.

Ve sonra At'ı buldular.

Onu Tebeşir'de görmüşlerdi. Ama buradaydı işte, bir yamaca oyulmuş değil, önlerinde yayılmış halde. Ona bakakaldılar.

* "Benim güneş ışığımsın, sen benim..."

J. Davis / C. Mitchell © 1940 Southern Music Pub. Co. Inc. ABD Peermusic Ltd, Londra
İzin alınarak kullanılmıştır. [E. N.]

“Fena Halde Mini Billy?” dedi Rob, genç ozanı yanına çağırarak. “Sen bi ozansın, şiirden ve düşlerden anlarsın. Bu nedir? Neden burada? Tepelerin tepesinde olmaması gerekiyordu!”

“Ciddi bir gizem, Bay Rob,” dedi Billy. “Bu çok ciddi bir gizem. Henüz çözemedim.”

“Tiffany, Tebeşir’i bilir. Neden bunu yanlış anlamış?”

“Düşünüyorum, Bay Rob.”

“Biraz daha hızlı düşünemez misin?”

“Rob?” dedi Koca Yan, yanlarına seyirterek. İleride keşfe çıkmıştı.

“He ye?” dedi Rob kasvetle.

“Gelip bunu görsen iyi olcak...”

Yuvarlak bir tepenin üzerinde koca göbekli soba için bir bacası olan, dört tekerlekli, kıvrık çatılı bir çoban kulübesi vardı. İçeride, duvarlar yüzlerce Neşeli Denizci tütününün sarı-mavi paket kâğıtlarıyla kaplıydı. Orada asılı eski çuvallar vardı ve kapının arkası, Sızı Nine’nin koyunları ve günleri saymakta kullandığı tebeşir izleriyle kaplıydı. Bir de eski koyun postları ve yem çuvallarıyla rahat hale getirilmiş dar, demir bir yatak vardı.

“Bunu anlıyor musun, Fena Halde Mini Billy?” dedi Rob. “Koca mini kocakarının nerde olduğunu söyleyebilir misin bize?”

Genç ozan endişeli görünüyordu. “Şey Bay Rob, ben daa yeni ozan oldum, biliyon diil mi? Demek istediim, şarkıları falan biliyom, ama bu konuda fazla deneyimli diilim...”

“Ööle mi?” dedi Herhangibir Rob. “Peki senden önce kaç ozan bi kocakarının düşlerinde dolandı?”

“Şey... benim duyduum hiç yok, Bay Rob,” diye itiraf etti.

“He ye. Demek ki bu konuda, o koca adamların hepsinden daha fazla bilgi sahibisin şindiden,” dedi Rob. Delikanlıya gülümsedi. “Elinden gelenin en iyisini yap delikanlı. Senden daha fazlasını beklemiyom.”

Billy kulübe kapısına bakı ve derin bir nefes aldı: “O zaman sana sôöliim. Bence peşine avcı takılmış bi yaratık gibi, yakında bi yere saklanmış Bay Rob. Bu, onun hafızasının mini bi parçası, ninesinin yeri, her zaman güvende hissettii bi yer. Bence biz onun ruhunda ve merkezindeyiz. Gerçekten o olan kısımda. Ve onun için korkuyom. Botları-mın tabanına dek korkuyom.”

“Neden?”

“Çünkü gölgeleri izliyodum Bay Rob,” dedi Billy. “Güneş hareket ediyö. Gökyüzünden aşşaa kayıyo.”

“He ye, ee, güneş bunu hep yapar...” diye başladı Rob.

Billy başını iki yana salladı. “Yok, Bay Rob. Anlamıyon! Sana sôölüyom, bu koca engin dünyanın güneşi diil. Bu, onun ruhunun güneşi.”

Feeble adamcıkları güneşe ve gölgelere baktılar, sonra Billy’ye döndüler. Billy cesurca çenesini çıkarmıştı, ama titriyordu.

“Gece çöktüünde kocakarı ölcek mi?” dedi Rob.

“Ölümünden daha kötü şeyler vardır, Bay Rob. Kovan onu tepeden tırnaa ele geçirecek...”

“Ööle bi şey olmayacak!” diye bağırdı Herhangibir Rob. Öyle aniden bağırmıştı ki Billy geriledi. “O güçlü bi koca mini kız! Kralça’yla savaşmak için yalnızca kızartma tavası kullandı!”

Fena Halde Mini Billy yutkundu. Şu anda Herhangibir Rob’a karşı çıkmaktansa yapmayı tercih edeceği bir sürü şey vardı. Ama ısrar etti.

“Üzgünüm, Bay Rob, ama sana söylüyom, o zaman elinde demir vardı ve kendi bölgesindeydi. Burada kendi evinden çok, çok uzakta. Ve yaratık burayı bulduunda sıkıştırıcak, ona yer bırakmıycak ve gece çökecek ve...”

“Afidersin, Rob. Benim bi fikrim var.”

Konuşan Kaçık Wullie’ydi. Ellerini sinirli sinirli oynatıyordu. Herkes dönüp ona baktı.

“Senin mi bi fikrin var?” dedi Rob.

“He ye, sana sôölersem, mü-na-se-bet-siz olduunu söylemiycen ama, tamam mı Rob?”

Herhangibir Rob içini çekti. “Tamam Wullie, söz.”

“Şeey,” dedi Wullie, parmaklarını kenetleyip açarak. “Gerçekten onun dilse *bu* yer nere? Kendi bölgesi dilse nedir? Yaratıkla burda savaşamazsa hiçbi yerde savaşamaz!”

“Ama yaratık buraya gelmez,” dedi Billy. “Gelmesine gerek yok. Kocakarı zayıflarken burası da solup gitçek.”

“Ah, amanın,” diye mırıldandı Kaçık Wullie. “Eh, iyi bi fikirdi, diil mi? İşe yaramasa bile?”

Herhangibir Rob onları dinlemiyordu. Çoban kulübesinin çevresine bakıyordu. Benim erkeem kellesini millete kafa atmaktan başka bişi için kullanmalı, demişti Jeannie.

“Kaçık Wullie haklı,” dedi sessizce. “Bu onun güvenli yeri. Tebeşir’i saklıyo, Tebeşir onun gözünün bebee. Yaratık burada ona asla dokunamaz. *Burada*, güç onda. Ama canavarla savaşmazsa burası onun için hapisane olur. Burada kapalı kalır ve hayatının, kuburdan aşşaa gitmesini izler. Dünyaya, bi tutsaan mini bi pencereden bakması gibi bakar, insanların ondan nefret ettiini, ondan korktuunu görür. Bu yüzden yaratı zorla buraya getircez ve burada ölecek!”

Feele adamcıkları tezahürat yaptılar. Neler olup bittiğinden emin değildiler, ama kulaklarına hoş gelmişti.

“Nasıl?” dedi Fena Halde Mini Billy.

“Mutlaka sorman lazımdı, diil mi?” dedi Herhangibir Rob acı acı. “Üstelik ben düşünme işini ne kadar iyi yapıyodum...”

Döndü. Tepesindeki kapıda bir sürtünme sesi duyuldu.

Orada, sıra sıra yarı silinmiş işaretlerin üzerinde, görünmez bir el yazıyormuş gibi, yeni harfler belirliyordu.

“Sözcükler,” dedi Herhangibir Rob. “Kocakarı bize bi şey anlatmaya çalışıyo!”

“Evet, diyolar ki...” diye başladı Billy.

“Ne dediklerini biliyom!” diye terslendi Herhangibir Rob. “Ben okumayı biliyom bi kere! Diyolar ki...”

Başını yine kaldırdı. “Tamam, diyolar ki... şu adım atıp kolunu yukarı uzatmış adam harfi, soora güneş gibi yuvarlak olan var, soora gökyüzüne uzanan harf, soora uu diye şaşıran harf, soora zikzaklı şey, soora bizim ‘boşluk’ dediğimiz şey, soora yine kolları yukarı uzanan, soora uunun noktalısı, soora zikzaklı şey, soora yine uunun noktalısı, bir sonraki satırdaaa... kollarını yana uzatmış adam, soora tarak, soora yürüyen şişman adam, soora yine tarak, soora göbekli şişman kadın, soora yine tarak, soora yine zikzaklı şey, soora yine kollarını açmış adam, soora tepesinde nokta olan direk, soora yine zikzaklı şey... ve bir sonraki satır zikzaklı şeyle başlıyo, soora tarak, soora kuyruklu yılan, soora tarak, soora oturan adam, soora noktalı direk ve sonra boşluk var çünkü orda harf yok, soora çok şişman adam, soora tarak, soora noktalı direk, soora zikzaklı şeyin devrilmiş hali, soora aydede, soora eski dostumuz noktalı direk! Son!”

Ellerini kalçalarına dayayıp geriledi ve sordu: “İşte! Şimdi yaptım okuma diil de neydi?”

Feegle adamcıklarından bir tezahürat yükseldi, bazıları ellerini çırpıtlar.

Fena Halde Mini Billy tebeşirle yazılmış sözcüklere baktı.

KOYUN YÜNÜ TEREBENTİN NEŞELİ DENİZCİ

Sonra Herhangibir Rob'un yüzündeki ifadeye baktı.

"He ye, he ye," dedi, "harika iş çıkardın Bay Rob. Koyun yünü, terebentin ve Neşeli Denizci tütününü."

"Agh, şeyy, tek seferde herkes okuyabilir," dedi Herhangibir Rob önemsemezce. "Ama bütün o dolandırıcı harfleri ayırmak için iyi okuman lazım. Hem, bütününün anlamını bilmek için ise, çok çok iyi olman lazım."

"Neydi o?" dedi Fena Halde Mini Billy.

"Anlamı şu ki, ozan, sen hırsızlığa gidiyon!" Feegle adamcıklarının kalanından bir tezahürat yükseldi. Konuşmaları pek iyi takip edememişlerdi, ama bu sözcüğü he-men anlamışlardı.

"Hem de unutulmıyacak bi hırsızlık olcak!" diye bağırdı ve yeni bir tezahürat koptu. "Kaçık Wullie!"

"He ye!"

"Sorumluluk sende! Sende bi böceen beyni bile yok kardeşim, ama iş hırsızlık oldu unda bu dünyada eşin benzerin yok! Terebentin, taze koyun yünü ve biraz Neşeli Denizci

tütünü bulman lazım! Onları iki bedenli koca kocakarıya götürceen! Ona sôöle, Kovana onları *koklatçak*, tamam mı? Bu, yaratı buraya getirir! Ve elini çabuk tut, çünkü güneş gökyüzünde alçalıyo. Zaman'ın kendisinden hırsızlık yap-
caan, tamam mı? Bi sorun mu var?"

Kaçık Wullie parmağını kaldırmıştı.

"Aslına bakarsan Rob," dedi, "bende bi böceen beyni olmadıını sôölemen beni mini bi parça kırdı..."

Rob duraksadı, ama yalnızca bir anlığına. "He ye, Kaçık Wullie, sôölediin dooru. Bôöle sôölemem dooru diildi. O anın heyecanıyla sôöledim ve gerçekten üzgünüm. Şindi burda, tam önünde dururken şôöle diyorum: Kaçık Wul-lie, sende bi böceen beyni var ve aksini sôöleyen her kıl-
cıkla savaşırsın!"

Kaçık Wullie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, sonra alnını kırıştırdı. "Ama önder sensin Rob," dedi.

"Bu yaamada diil Wullie. Ben burda kalıyom. Bu yaama-da iyi bi önder olcaandan ve son on yedi seferde yaptın gibi işleri berbat edip bırakmıycaandan son derece eminim!"

Kalabalıktan homurtular yükseldi.

"Güneşe baksanıza!" dedi Rob, işaret ederek. "Biz ko-nuşurken daha da fazla ilerledi! Biri onun yanında kalmalı! Onu yalnız başına ölmeye terk ettiimizi söyliyemiycekler! Şindi, yürüyün hadi, sizi kılçıklar, yoksa kılıcımın düz ya-nını hissedersiniz!"

Kılıcını kaldırdı ve homurdandı. Diğerleri kaçtılar.

Herhangibir Rob kılıcını dikkatle indirdi, sonra çoban kulübesinin basamağına oturdu ve güneşi izlemeye başladı.

Bir süre sonra başka bir şeyin farkına vardı...

Pilot Hamish, Bayan Düzgün'ün çalı süpürgesine kuşuyla baktı. Süpürge yerden bir metre kadar havada duruyordu ve onu endişelendiriyordu.

Paraşütünü koyduğu bohçayı sırtında düzeltilti. Aslında paraşütten çok 'paradon' demeliydi ona, çünkü Tiffany'nin en iyi, eski ve güzelce yıkanmış pazar donundan ve iplerden yapılmıştı. Çiçek desenleri hâlâ duruyordu, ama bir feeple adamcığını güvenle yere indirmek konusunda don gibisi yoktu. Hamish ona ihtiyaç duyacağını hissediyordu.

"Ama tüyü yok," diye şikâyet etti.

"Bak, tartışacak zamanımız yok!" dedi Kaçık Wullie. "Acelemiz var, biliyon ve uçmayı bilen tek kişi sensin!"

"Çalı süpürgesi uçmak diildir," dedi Hamish. "Büyüdür. Kanatları yok! Ben bu tür şeyleri bilmem!"

Ama Koca Yan, süpürge'nin çalılı ucuna bir parça ip atmış, yukarı tırmanıyordu. Diğer Feeple adamcıkları da takip ediyordu.

"Dahası, bu şeyi nasıl yönlendiriyon?" diye devam etti Hamish.

"Seey, kuşçuklarda nasıl yapıyon?" diye sordu Wullie.

"Ah, o kolay. Yalnızca aarlonu kaydırıyon, ama..."

Orada bir şey vardı; küçük, ama hareket eden bir şey.

Minik, dikenli bir çalı öyle hızlı büyüyordu ki dallarının hareketi görülebiliyordu. Gölgesi çimenlerin üzerinde dans ediyordu.

Herhangibir Rob ona baktı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Onu dikkatle izledi. Büyüyen küçük bir çalı...

Ve sonra, o daha mini mini bir oğlanken eski keldanın onlara söylediği şeyi hatırladı.

Bir zamanlar buralar hep ormanmış, gür ve karanlık bir orman. Sonra insanlar gelmiş ve ağaçları kesmiş. Güneşin buralara gelmesine izin vermiş. Açıklıklarda çimenler büyümüş. Kocatipler koyunları getirmiş. Koyunlar hem çimenleri yiyorlarmış, hem de çimenlerin içinde büyüyen şeyleri: *ağaç filizlerini*. Ve böylece karanlık ormanlar ölmüş. Ağaç gövdelerinin sizi çepeçevre sardığı yerlerde fazla hayat yokmuş zaten; orası denizin dibi kadar karanlıkmış, çok çok yukarılardaki yapraklar ışığı uzak tutuyormuş. Bazen dallarda bir çatırtı oluyormuş ya da sincapların elinden kaçırdığı meşe palamutları loşlukta daldan dala sekerken bir patırtı ve pırtırtı duyuluyormuş. Ama daha çok sıcak ve sessizmiş. Ormanın kıyıları, pek çok yaratığın yuvasıymış. Ormanın derinlikleri, bitmek tükenmek bilmez ormanlık alan ise, ağaçların yuvasıymış.

Ama çimenlik; yüzlerce ot, çiçek, kuş ve böcekleriyle, güneş altında yaşıyordu. Çimenlere çok yakın olduklarından bunu en iyi Nac Mac Feegle halkı bilirdi. Uzaktan yeşil

"Bence bu gece yeterince içmişsin arkadaşım," dedi meyhaneci. Eli, özel müşteriler için bar tezgâhının altında sakladığı sopaya gitti.

"Sen kime 'arkadaşım' diyon, dostum?" diye kükredi şekil, diklenmeye çalışarak. "Kavga mı istiyon sen? Ve yeterince içmedim dostum, çünkü yeterince içsem bu kadar param olmazdı, diil mi? Bunu sôöle bana!"

Bir el ceket ceplerinden birine sarktı ve sallanarak çıkıp tezgâha vurdu. Eski altın paralar dört yana yuvarlandı ve yeninden iki gümüş kaşık düştü.

Meyhanedeki sessizlik daha da derinleşti. Düzinelerce göz dönerek tezgâhtan düşen ve yerde yuvarlanan ısıll ısıll altınları izledi.

"Bi de, otuz gram Neşeli Denizci tütünü istiyom," dedi şekil.

"Vay, elbette bayım," dedi meyhaneci. Altın paralara karşı büyük saygı duyacak şekilde yetiştirilmişti. Tezgâhın altını yokladı ve yüzündeki ifade değişti.

"Ah, özür dilerim efendim, hiç kalmamış. Çok sevilen bir markadır Neşeli Denizci. Ama bol bol..."

Şekil çoktan dönmüş, odanın kalanına hitap ediyordu.

"Tamam, bana bi pipo dolusu Neşeli Denizci verecek ilk kılçına bir avuç altın verceem!" diye bağırdı.

Meyhane karıştı. Masalar sürüldü. Sandalyeler devrildi.

Korkuluğa benzeyen adam, gelen ilk pipoyu kaptı ve paraları havaya fırlattı. Hemen çıkan kavgalara sırtını

dönerek meyhaneciye hitaben konuştu: “Şindi de, gitmeden önce mini bi damla viski meyhaneci. Agh, hayır sen içmiyceen Koca Yan! *Utan utan!* Hey siz, bacaklar, hemen sesinizi kesin! Mini bi yudum viskinin kimseye zararı olmaz! Ah, ööle mi? *Kim öldü de seni Koca Adam yaptı, ha?* Beni dinle seni kılçık, bizim Rob orda, içerde! *He ye, o da olsa mini bi içki içerdi!”*

Müşteriler paralara ulaşmak için itişmeyi bıraktılar ve ayağa kalkıp kendi içinde tartışan bedene baktılar.

“Her neyse, kellede ben varım, diil mi? Kontrol kellede-dir. Bi avuç dizi dinlemem gerekmiyo! *Bunun kötü bi fikir olduunu söylemiştim Wullie, meyhanelerden çıkmakta sorun yaşadığımızı biliyon!* Eh, bacakların adına konuşmam gerekirse, burada durup kellenin bulut olmasını izlemeye niyetimiz yok, çok çok teşekkür ederiz!”

Müşteriler dehşet içinde, şeklin alt yarısının döndüğünü ve kapıya doğru yürümeye başladığını gördüler. Bu hareket üst yarının öne devrilmesine sebep oldu. Yaratığın üst yarısı tezgâhın kenarını çılgınca kavradı ve, “Tamam! Yumurta turşusu kızartması da mı kesinlikle imkânsız o zaman?” Ve sonra şekil...

... ikiye yırtıldı. Bacaklar kapıya doğru birkaç adım sendeledi ve düştü.

Dehşet dolu sessizliğin içinde, pantolonun içinde bir yerde bir ses: “Amanın! Biz giderski!” dedi.

Hava bir anlığına bulandı ve kapı çarpılarak kapandı.

artık var olmayan yüzler hakkındaydı. Feegle adamcıkları birbirlerini bıraktılar; ümitsiz notalar ihanet, kalleşlik ve bozulan sözlerden bahsederken bakışlarını ayaklarına indirdiler...

“Hepiniz utanın!” diye haykırdı Fena Halde Mini Billy, tulumu ağzından çekerek. “Hepiniz utanın! Hainler! Kalleşler! Siz Feegle halkının yüz karasisiniz! Kocakarınız ruhu için savaşıyo! Hiç mi şerefınız yok?” Fare tulumunu yere fırlattı, tulum sızlanarak söndü. “Burda, önünüzde duran ayaklarıma lanet olsun! Tepenizde parlayan güneşi utandırırısınız siz! Sizi doouran keldayı utandırırısınız! Hainler! Kıpılcıklar! N’apım da sizin gibi serserilerin arasında yaşamayı hak ettim? Burada kavga etmek isteyen adam var mı? *Benimle kavga etsin o zaman!* He ye, benimle kavga etsin! Kemiklerim üzerine yemin ederim ki onu denizin derinliklerine götürürüm ve sonra aynı kraterlerine kadar tekmelerim, kirpilerden yapılmış bir eyerin üzerinde Cehennem Çukuru’na gönderirim onu! Size söylüyom; öfkem, dağları paramparça edip kuma çeviren fırtınalar kadar güçlüdür! Aranızda kim bana meydan okuyacak?”

Ufak tefek ozan önüne dikildiğinde, Fena Halde Mini Billy’nin üç katı olan Koca Yan büzüldü. O anda, canını seven tek bir Feegle elini kaldırmazdı. Bir ozanın öfkesi dehşet verici bir manzaraydı. Bir ozan, sözcükleri kılıç gibi kullanabilirdi.

Kaçık Wullie ayaklarını sürüyerek öne çıktı.

“Kızdını görüyom ozan,” diye mırıldandı. “Kaçık ol-
duum için bütün suç bende. Bizi ve meyhaneleri hatırla-
malıydım.”

Öyle üzgün görünüyordu ki Fena Halde Mini Billy biraz
sakinleşti.

“Tamam o zaman,” dedi, ama sesi oldukça soğuktu,
çünkü onca öfkeyi hemen unutamazsınız. “Bi daa bun-
dan bahsetmiyecz. Ama *hatırlıycaz*, tamam mı?” Uyuyan
Tiffany’ye işaret etti. “Şimdi o yünü, tütünü ve terebentiri
alın, annadınız mı? Biri terebentin şişesinin kapaanı açsın
ve bi bez parçasına azıcık döksün. Ve kimse, bakın açık
söölüyom, hiç kimse ondan *tek damla bile* içmiycek!”

Feegle adamcıkları itaat etmek için birbirlerine düştü-
ler. Bez parçası, Bayan Düzgün’ün elbisesinin eteklerinden
edinilirken bir yırtılma sesi duyuldu.

“Tamam,” dedi Fena Halde Mini Billy. “Kaçık Wullie,
sen o üç şeyi al ve koca mini kocakarının göösüne, kokla-
yabilcee bi yere koy.”

“Ööle basbayırken nasıl koklıyacak ki?” dedi Wullie.

“Burun uyumaz,” dedi ozan, ifadesiz bir sesle.

Çoban kulübesinin üç kokusu saygıyla Tiffany’nin çe-
nesinin altına kondu.

“Şindi bekliycez,” dedi Fena Halde Mini Billy. “Bekli-
cez ve umut edicez.”

Uyuyan cadılar ve Feegle kalabalığı yüzünden küçük ya-
tak odası ısınmıştı. Kısa süre sonra koyun yünü, terebentin

ve tütün kokuları yükseldi, birbirine karıştı ve havayı doldurdu...

Tiffany'nin burnu seyirdi.

Burun, büyük bir düşünürdür. Hafıza konusunda iyidir... çok iyi. Öyle iyidir ki bir koku sizi çok çok gerilere götürebilir. Beyin bunu durduramaz. Beynin konuyla ilgisi yoktur. Kovan, beyni kontrol edebilir, ama bir çalı süpürgeciyle uçan bir mideyi kontrol edemez. Ve burunlar konusunda faydasızdır...

Koyun yünü, terebentin ve Neşeli Denizci tütünü insanın düşüncelerini çok uzaklara, sıcak, güvenli, tehlikelerden uzak, sessiz bir yere götürebilir...

Kovan gözlerini açtı ve çevresine bakındı.

"Çoban kulübesi?" dedi.

Doğrulup oturdu. Açık kapıdan ve her yerde büyüyen fidanların gövdelerinin arasından kırmızı bir ışık geliyordu. O fidanların çoğu oldukça büyümüşü ve uzun gölgeler düşürüyor, batmakta olan güneşi parmaklıklar arkasına koyuyordu. Ama çoban kulübesinin çevresindekiler kesilmişti.

"Bu bir hile," dedi Kovan. "İşe yaramaz. Biz seniz. Biz sen gibi düşünürüz. Biz senin gibi düşünmek konusunda senden daha iyiyiz."

Hiçbir şey olmadı.

Kovan, Tiffany'ye benziyordu, ama burada biraz daha uzun boyluydu, çünkü Tiffany gerçekte olduğundan biraz daha uzun boylu olduğunu düşünüyordu. Kovan kulübeden çıktı ve çimenlerin üzerine ayak bastı.

“Geç oluyor,” dedi sessizliğe hitaben. “Ağaçlara bak! Burası ölüyor. Kaçmak zorunda değiliz. Kısa süre sonra bütün bunlar bizim bir parçamız olacak. Senin gerçekte olabileceğin her şey. Küçük bölgenle gurur duyuyorsun. Biz hiçbir dünyanın olmadığı zamanları hatırlayabiliyoruz, elini sallayıp bir şeyleri değiştirebiliyordun! Bir şeyi doğru ya da yanlış yapabiliyordun ve neyin doğru, neyin yanlış olduğuna sen karar verebiliyordun! Sen asla ölmeyeceksin!”

“O zaman neden terliyorsun, seni koca dışkı yını? Agh, amma kılçık!” dedi bir ses arkasından.

Kovan, bir an dalgalandı. Bir saniyenin küçük bir parçası içinde şekli defalarca değişti. Pul, yüzgeç, diş, sivri şapka, pençe parçaları göründü... ve sonra yine Tiffany oldu. Gülümsüyordu.

“Ah, Herhangibir Rob, seni gördüğümüze memnun olduk,” dedi. “Bize yardım edebilir misin?”

“Saçmalıklarını kendine sakla!” diye bağırdı Rob, öfkeyle hoplayıp zıplayarak. “Kovan gördüğümde anlarım! Amanın, tam da tekmeliksın!”

Kovan yine değişti, dişleri kılıç boyunda bir aslan oldu ve Rob'a kükredi.

“Agh, şimdi ööle oldu, diil mi?” dedi Herhangibir Rob. “İşe yaramadı!” Birkaç adım koştu ve gözden kayboldu.

Kovan yine Tiffany'nin şeklini aldı.

"Küçük dostun gitti," dedi. "Artık ortaya çık. Hadi ama. Neden bizden korkuyorsun? Biz *seniz*. Biz, geri kalanlar, aptal hayvanlar, aptal krallar, açgözlü sihirbazlar gibi olmayacaksın. Birlikte..."

Herhangibir Rob geri döndü. Arkasından... eh, herkes geliyordu.

"Sen ölemezsin!" diye bağırdı Rob. "Ama ölebilmek için dua etçeksin!"

Saldırdılar. Çoğu kavgada Feegle adamcıkları avantajlıdır, çünkü küçüktürler ve büyük düşmanlarla savaşmaktadırlar. Küçük ve hızlıysanız zor darbe alırsınız. Kovan devamlı şekil değiştirerek savaştı. Pullara çarpan kılıçlar çınladı, dişlere kafa atıldı... Kovan, çimenlerin üzerinde hırlayarak, çılgılık atarak yuvarlandı, her saldırı için ayrı şekil çağırdı. Ama Feegle adamcıkları kolay kolay ölmezdi. Fırlatıldıkları zaman sekiyor, üzerine basıldıkları zaman tekrar ayağa fırlıyor, diş ve pençelerden kolaylıkla kaçınabiliyorlardı. Savaşıyorlardı...

... ve yeryüzü aniden öyle sarsılmaya başladı ki Kovan bile dengesini yitirdi.

Çoban kulübesi gıcırdadı ve tereyağı gibi rahatça açılan çimenlerin içine battı. Fidanlar titrediler, çimenlerin altında kökleri kesiliyormuş gibi art arda devrilmeye başladılar.

Arazi... yükseldi.

Kayan yamaçtan aşağı yuvarlanan Feegle adamcıkları tepelerin gökyüzüne doğru yükseldiğini gördüler. Orada olan, hep orada olan şey daha da açıkça görülür oldu.

Karanlık gökyüzüne bir baş, omuzlar ve bir göğüs yükseliyordu... Orada uzanmış, çimenleri büyüten, kolları ve bacaklarıyla yaylaların tepelerini ve vadilerini oluşturan biri doğrulup oturuyordu. Büyük kayaların ağırlığıyla hareket ediyordu, milyonlarca tonluk tepeler oynuyor, çevrelerinde gıcırıyordu. Önceden artı işaretine benzeyen iki uzun tümsek dev, yeşil kollar oldu ve açıldı.

Parmakları evlerden de uzun bir el aşağı uzandı, Kovanı aldı ve havaya kaldırdı.

Çok uzaklarda, bir şey üç kez gümlledi. Ses, dünyanın dışından geliyor gibiydi. Dev kızın dizlerinden biri olan tepede, olanları izleyen Feegle adamcıkları gümlmeleri duymazdan geldiler.

"Tebeşir'e ne olduunu sölüyo, Tebeşir de ona kim olduunu," dedi Fena Halde Mini Billy, yanaklarından göz yaşları süzülerek. "Bunun için şarkı yazamam! Yeterince iyi bi ozan diilim!"

"Bu, koca mini kocakarı mı tepeler olduunu düşlüyo, yoksa tepeler mi koca mini kocakarı olduklarını?" dedi Kaçık Wullie.

"Belki ikisi birden," dedi Herhangibir Rob. Dev elin kapanmasını izlediler ve irkildiler.

"Ama bi Kovanı öldüremezsın," dedi Kaçık Wullie.

“He ye, ama kaçırabilirsin,” dedi Herhangibir Rob. “Orada koca mini bi evren var. Ben Kovanın yerinde olsaydım, bi daa *bizim kocakarıyı* ele geçirmeyi düşünmezdim bile!”

Uzaktan, daha yüksek sesli üç gümleme daha geldi.

“Bence,” diye devam etti sözlerine, “artık biz giderski.”

Bayan Düzgün’ün kulübesinde, biri ön kapıyı şiddetle çalıyordu. *Güm! Güm! Güm!*

Böfäm 9

RUH VE ÖZ

Tiffany gözlerini açtı, hatırladı ve düşündü: Bu bir düş müydü, yoksa gerçek miydi?

Bir sonraki düşüncesi de şu oldu: Benim ben olduğumu nereden bileceğim? Ya ben değilsem ve yalnızca ben olduğumu sanıyorsam? Ben olup olmadığımı nereden anlayacağım? Bu soruyu soran 'ben' kim? Bu düşünceleri ben mi düşünüyorum? Ben düşünmüyorsam nasıl anlayacağım?

"Bana sorma," dedi bir ses kafasının yanından. "Bu, şu hileli sorulardan biri mi?"

Konuşan Kaçık Wullie'ydi. Tiffany'nin yastığının üzerine oturmuştu.

Tiffany gözlerini kıstı. Bayan Düzgün'ün kulübesindeki yatağındaydı. Önünde yeşil bir yorgan uzanıyordu. Bir yorgan. Yeşil. Çimen değil, tepeler değil... ama buradan baktığında yaylalara benziyordu.

“Bunu yüksek sesle mi söyledim?” diye sordu.

“Ah, he ye.”

“Şey... hepsi oldu gerçekten, değil mi?” dedi Tiffany.

“Ah, he ye,” dedi Kaçık Wullie neşeyle. “Koca kocakarı biraz önce geldi, ama muhtemelen bi daaki aydedeye kadar uyanmıycaanı sööledi.”

Tiffany’nin hafızasına, huzurlu bir gezegene inen kor kızıl kayalar gibi, başka anı parçaları kondu.

“Sen iyi misin?”

“Ah, he ye,” dedi Kaçık Wullie.

“Ya Bayan Düzgün?”

Bu anı kayası devasa bir şeydi; bir milyon dinazorun, canını kurtarmak için kaçmasına sebep olacak alev alev bir dağ. Tiffany ellerini ağzına götürdü.

“Onu öldürdüm!” dedi.

“Bak şimdi, sen...”

“Yaptım! Zihnimin düşündüğünü hissettim. Beni öfkelendirmişti! Elimi şöyle salladım...” bir düzine Nac Mac Feegle kendini yere attı “... ve o patlayıp yok oluverdi! Ben yaptım! Hatırlıyorum!”

“He ye, ama koca kocakarıların kocakarısı, kovanın düşünmek için senin zihnini kullandını sööledi...” diye başladı Kaçık Wullie.

“Anıların var! Bendim, bu elle yaptım!” Kafasını kaldırmış olan Feegle adamlıkları yine çöktüler. “Ve... sahip olduğum anılar... toz hatırlıyorum, yıldızlara dönüşmek...”

başka şeyler... sıcak... kan... kanın tadı... hatırlıyorum... beni gör numarasını hatırlıyorum! Ah, hayır! Onu resmen ben davet ettim! Bayan Düzgün'ü öldürdüm!"

Görüş alanı gölgelere boğuluyordu ve kulaklarında bir çınlama vardı. Tiffany kapının açıldığını duydu, bedeni sabun köpüğü kadar hafifmiş gibi ellerin onu kaldırdığını hissetti. Bir omuza atıldı ve hızla merdivenlerden aşağı, dışarı, parlak sabah güneşine taşındı. Orada yere indirildi.

"... Ve hepimiz... onu biz öldürdük... bir pota dolusu gümüş al..." diye mırıldandı.

Bir el yüzüne sert bir tokat attı. Kafasının içindeki pusların arasından önünde duran uzun boylu, karanlık şekle baktı. Bir kova sapı sertçe eline tutuşturuldu.

"Hemen keçileri sağ Tiffany! Hemen Tiffany, duydun mu? Zavallı yaratıklar sana güveniyor! Seni bekliyor! Tiffany keçileri sağlar! Yap şunu Tiffany! Ellerin nasıl yapacağını biliyor, zihin de hatırlayacak ve güçlenecek Tiffany!"

Tiffany süt sağma taburesine oturtuldu ve kafasının içindeki pusların arasından, önünde ezilip büzülen... Kara Meg'i gördü.

Elleri hatırladı. Kovayı yerleştirdiler, bir memeyi yakaladılar ve Meg, kovaya tekme oyununu oynamak için bacağını kaldırdığında bacağı sıkı sıkı tutup aşağı indirdiler.

Tiffany yavaş yavaş çalıştı. Kafası sıcak sislerle doluydu. Ellerin, kendi bildiğini okumasına izin verdi. Kovalar

dolup dolup boşaldı, sağılmış keçilere sandıktan birer kova yem verildi...

Sensibility Bustle, ellerini bir keçiyi sağarken bulunca çok şaşırdı. Durdu.

"Adın nedir?" diye sordu bir ses arkasından.

"Bustle. Sensibil..."

"Hayır! O, sihirbazın adıydı Tiffany! O en güçlü yankıydı, ama sen o değilsin! Süthaneye gir, TIFFANY!"

O sesin emri üzerine Tiffany sendeleyerek serin odaya girdi ve dünya odaya geldi. Tezgâhın üzerinde kötü, küflenmiş ve pis pis kokan bir peynir vardı.

"Bunu buraya kim koydu?" diye sordu.

"Kovan, Tiffany. Büyüyle peynir yapmaya çalıştı Tiffany. Ha!" dedi ses. "Ve sen kovan değilsin Tiffany! Sen peynir yapmanın doğru yolunu biliyorsun, değil mi Tiffany? Evet, biliyorsun. Adın nedir?"

... her şey kargaşa içindeydi, tuhaf kokular vardı. Panik içinde kükredi...

Yüzüne bir tokat daha indi.

"Hayır, o kama dişli kaplandı Tiffany! Onlar yalnızca kovanın arkada bırakığı eski anılar Tiffany! O bir sürü yarağın bedenini kullandı, ama onlar sen değilsin! Öne çık, Tiffany!"

Sözcükleri, doğru düzgün anlamadan sadece dinledi. Yalnızca orada bir yerdeydiler, yalnızca gölge olanların arasında. Ama onlara itaat etmemek düşünülemez bir şeydi.

"Kahretsin!" dedi uzun boylu, puslu şekil. "Şu küçük mavi adam nerede? Bay Herhangibir?"

"Buradayım, hamfendi. Adım Herhangibi Rob, hamfendi. Lütfen beni tuhaf bi şeye dönüştürmeyin, hamfendi!"

"Tiffany'nin bir hatıra kutusu olduğunu söylemiştin. Hemen buraya getir. Bunun olmasından korkmuştum. Bu şekilde yapmaktan nefret ediyorum!"

Tiffany döndürüldü ve bir kez daha bulanık bir yüze baktı. Güçlü eller, kollarını kavramıştı. İki mavi göz ona bakıyordu. Pusun içinde safir gibi parlıyorlardı.

"Adın nedir Tiffany?" dedi ses.

"Tiffany!"

Gözler içine işliyordu. "Öyle mi? Gerçekten mi? İlk öğrendiğin şarkıyı söyle Tiffany! *Hemen!*"

"Hzan, hzana, m'taza..."

"Dur! Bu, tebeşir tepesinde öğrenilmiş bir şarkı değil! Sen Tiffany değilsin! İddiaya girerim, on iki kocasını akrepli sandviçle öldürmüş olan şu çöl kraliçesisindir! Ben Tiffany'nin peşindeyim! Sen karanlığa dön bakalım!"

Her şey yine bulanıklaştı. Tiffany, pusun içinde fısıltıyla sürdürülen bir tartışma olduğunu duyabiliyordu. Bir ses, "Eh, bu işe yarayabilir. Adın nedir, ecinni?" dedi.

"Fena Halde Mini Billy Kocaçene Mac Feegle, hamfendi."

"Çok da küçükmüşsün, değil mi?"

“Yalnızca boy açısından, hamfendi.”

Tiffany’nin kolları yine kavrandı. Mavi gözler ışıldadı.

“Nac Mac Feegle halkının eski dilinde adının anlamı nedir, Tiffany? Düşün...”

Pusları peşinden sürükleyerek zihninin derinliklerinden yükseldi. Şamata yapan seslerin arasından süzüldü ve hayalet ellerin ulaşamayacağı bir yere tırmandı. İleride, bulutlar açıldı.

“Adım, Dalganın Altındaki Ülke,” dedi Tiffany ve öne yığıldı.

“Hayır, hayır, bu olmaz, bunu kabul edemeyiz,” dedi onu tutan şekil. “Yeterince uyudun. Güzel, kim olduğun biliyorsun! Ama işine bakıyor olmalısın! Tiffany olmak için mümkün olduğunca çaba göstermelisin, o zaman diğer sesler seni rahat bırakacak, emin olabilirsin. Ama bir süreliğine sandviç yapmasan daha iyi olabilir.”

Gerçekten de kendini daha iyi hissediyordu. İsmini söyledi. Kafasının içindeki şamata sakinleşti, ama yine de doğru düzgün düşünmesini engelleyen bir gevezelik olarak kaldı. Ama en azından artık açık açık görebiliyordu. Onu tutan siyah elbiseli şekil uzun boylu değildi, ama uzun boyluymuş gibi görünmek konusunda o kadar iyiydi ki çoğu insanı kandırıyordu.

“Ah... sen... *Bayan Havausta?*”

Bayan Havausta onu nazıkçe sandalyeye oturttu. Mutfaktaki bütün düz yüzeylerden Nac Mac Feegle adamcıkları onu izliyordu.

"Evet öyle. Burada ortalık amma karışmış. Biraz dinlen, sonra kalkıp işimize bakmalıyız..."

"Günaydın hanımlar. Şey, Tiffany nasıl?"

Tiffany başını çevirdi. Kapıda Bayan Düzgün duruyordu. Solgun görünüyordu ve bir bastona yaslanarak yürüyordu.

"Yatakta yatıyordum ve kendi kendime dedim ki, eh, burada uzanıp kendi kendim için üzülop durmanın anlamı yok."

Tiffany ayağa kalktı. "Ben çok üzgün..." diye başladı, ama Bayan Düzgün elini salladı.

"Senin suçun değildi," dedi, bütün ağırlığıyla masanın başına oturarak. "Sen nasılsın? Ve aynı sebepten, sen *kimsin*?"

Tiffany kızardı. "Hâlâ benim, sanırım," diye mırıldandı.

"Buraya dün gece geldim ve Bayan Düzgün'le ilgilendim," dedi Bayan Havausta. "Sana da göz kulak oldum kızım. Uykunda konuşuyordun. Daha doğrusu Sensibility Bustle'dan geriye kalanlar konuşuyordu. O yaşlı sihirbaz, bir avuç alışkanlık ve anıdan ibaret biri için epey yardımcı oldu."

"Sihirbaz konusunu anlamıyorum," dedi Tiffany. "Çöl kraliçesini de."

"Öyle mi?" dedi cadı. "Eh, bir kovan, insan biriktirir. Onları kendine eklemeye çalışır da diyebilirsiniz. Düşünmek için onları kullanır. Dr. Bustle yüzlerce sene önce kovanları inceliyordu ve bir tanesini yakalamak için tuzak kurdu.

Ama kovan onu yakaladı, zavallı aptal. Sonunda kovan onu öldürdü. Sonunda kovan hepsini öldürüyor. Öyle ya da böyle deliriyorlar, neleri yapmamaları gerektiğini unuttuyorlar. Ama kovan bir tür... solgun kopyalarını saklıyor, bir tür yaşayan hafıza..." Tiffany'nin şaşkın yüzüne baktı ve omuzlarını silkti. "Hayaletle benzeyen bir şey," dedi.

"Ve kafamda hayaletler bıraktı, öyle mi?"

"Aslında daha çok hayaletlerin hayaleti gibi," dedi Bayan Havausta. "İfade edecek sözcüğümüz olmayan bir şey belki."

Bayan Düzgün ürperdi. "Eh, neyse ki sonunda ondan kurtuldun, en azından," dedi titrek bir sesle. "Güzel bir fincan çay isteyen var mı?"

"Agh, o işi bize bırak!" diye bağırdı Herhangibir Rob, ayağa fırlayarak. "Kaçık Wullie, sen ve delikanlılar, hanımlar için çay yapın!"

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Düzgün zayıfça, arkasından takırtılar gelmeye başlarken. "Çok beceriksiz hissediyordum... ne? Bulaşık yıkarken bütün çay fincanlarını kırdığınızı sanıyordum!"

"Ah, he ye," dedi Rob neşeyle. "Ama Wullie bi dolabın içinde bissürü eski fincan buldu..."

"Onlar çok sevdiğim bir dostumun bıraktığı çok kıymetli porselenler!" diye bağırdı Bayan Düzgün. Ayağa fırladı ve lavaboya döndü. Kısmen ölü birisi için şaşırtıcı bir hızla çaydanlığı, fincanı ve tabağı şaşkın ecinnilerden kaptı ve becerebildiğince yükseğe kaldırdı.

"Amanın!" dedi Herhangibir Rob, porselenlere bakarak. "İşte buna kocakarılık denir!"

"Kaba davrandığım için özür dilerim, ama onlar benim için büyük duygusal öneme sahip!" dedi Bayan Düzgün.

"Bay Herhangibir, sen ve adamların nezaket gösterip Bayan Düzgün'den uzaklaşabilir misiniz? Bir de, *kesin sesi-nizi!*" dedi Bayan Havausta çabucak. "Lütfen çay yaparken Bayan Düzgün'ü rahatsız etmeyin!"

"Ama tuttuğu..." diye başladı Tiffany, şaşkınlık içinde.

"Ve sen de gevezelik etme de Bayan Düzgün işine bak-sın!" diye terslendi cadı.

"He ye, ama o çaydanlığı şey olmadan..." diye başladı bir ses.

Yaşlı cadının başı hızla döndü. Feegle adamcıkları, bir fırtınanın önünde eğilen ağaçlar gibi gerilediler.

"Kaçık William," dedi Bayan Havausta soğuk soğuk, "evimdeki kuyuda bir kurbağa için daha yer var, yalnız sende bir kurbağanın beyni bile yok!"

"Ahahaha, bu tamamen dooru, hainfendi," dedi Kaçık Wullie, çenesini gururla çıkararak. "Bu konuda seni kandırdım! Bende bi böceen beyni var!"

Bayan Havausta ona dik dik baktı, sonra Tiffany'ye döndü.

"Ben birini kurbağaya dönüştürdüm!" dedi Tiffany. "Korkunçtu! Adamın hepsi kurbağaya sığmadı, bu yüzden kocaman pembe bir..."

“Bunu boş ver şimdi,” dedi Bayan Havausta. Sesi aniden öyle iyi ve sıradan olmuştu ki çan gibi çınliyordu. “Herhalde buraları sizin oralardan daha değişik bulmuşsundur, değil mi?”

“Ne? Şey, evet, bizim oralarda ben hiçbirini kurbağaya...” diye başladı Tiffany şaşkınlık içinde, sonra yaşlı kadının ellerinin kucağı hizasında, *hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam et* anlamına gelen çılgın, dairesel hareketler yapmakta olduğunu gördü.

Böylece koyunlar hakkında deli gibi gevezelik ettiler. Bayan Havausta, koyunlar oldukça yünlü oluyor, değil mi, dedi. Tiffany, evet, epey yünlü oluyorlar, diye yanıt verdi. Bayan Havausta, kendisinin işittiğine göre son derece yünlü olduklarını söyledi... Bu arada odadaki bütün gözler Bayan Düzgün’ün...

... dört kol kullanarak çay yapmasını izliyordu. Dört kolun ikisi aslında yoktu ve bunun hiç farkında değildi.

Siyah çaydanlık odada süzüldü ve kendini demliğe boşalttı. Fincanlar, fincan tabakları, kaşıklar ve şeker çanağı bir amaçla uçtular.

Bayan Havausta, Tiffany’ye doğru eğildi.

“Umarım hâlâ... yalnız... hissediyorsundur?” diye fısıldadı.

“Evet, teşekkür ederim. Demek istediğim, ben... aslında... onları orada hissedebiliyorum, ama yoluma çıkmıyorlar... şey... eninde sonunda fark edecek... yani, değil mi?”

“Çok tuhaf bir şeydir, insan zihni,” diye fısıldadı yaşlı kadın. “Bir kez zavallı bir genç adamın ağaçtan, bacaklarının üzerine düştüğünü gördüm. İki bacağının da dizden aşağısını kaybetti. Tahta bacaklar yaptırmak zorunda kaldı. Aynı ağaçtan yapılmışlardı ve sanırım bu biraz teselli veriyordu. Oldukça iyi durumda. Ama delikanlının bir kez, ‘Bayan Havausta, hâlâ bazen ayak parmaklarımı hissedebiliyorum,’ dediğini hatırlıyorum. Sanki kafası olanları kabullenmemiş gibiydi. Ve Bayan Düzgün de... zaten baştan sıradan biri değildi, demek istediğim, göremediği kollara sahip olmaya alışıktı...”

“İşte oldu,” dedi Bayan Düzgün, üç fincan, fincan tabağı ve şeker çanağıyla yaklaşarak. “Bir sana, bir sana, bir de... Ah...”

Şeker çanağı görünmez ellerin birinden düştü ve içindeki şekerler masaya saçıldı. Bayan Düzgün bir süre dehşet içinde ona baktı. Olmayan diğer elindeki fincan ve tabak görünmez bir destegin üzerinde sallandı.

“Gözlerini kapat, Bayan Düzgün!” Ve seste bir şey vardı, Tiffany’ye de gözlerini kapatıran bir keskinlik, tuhaf bir tını.

“Tamam! Şimdi fincanın orada olduğunu biliyorsun, kolunu hissedebiliyorsun,” dedi Bayan Havausta, ayağa kalkarak. “Ona güven! Gözlerin bütün gerçeklere hâkim değil! Şimdi fincanı nazikçe bırak... işte böyle. Şimdi gözlerini açabilirsin, ama bana iyilik olarak yapmanı istediğim şey,

evet, görebildiğin ellerini masanın üzerine dümdüz koyman. Tamam. Güzel. Şimdi, o elleri kaldırmadan dolaba git ve bana mavi bisküvi kutusunu getir, olmaz mı? Çayımın yanında bisküvi yemeyi çok severim. Çok teşekkür ederim.”

“Ama... ama artık bunu yapamam...”

“Yapamam kısmını geç, Bayan Düzgün,” diye terslendi Bayan Havausta. “Düşünme, yalnızca yap! Çayım soğuyor!”

Demek *bu* da cadılık, diye düşündü Tiffany. Sızı Nine'nin hayvanlarla konuşması gibi. Püf noktası, kullandığın ses! Bir keskin, bir yumuşak. Kısa emir ve teşvik sözcükleri kullanıyorsun ve konuşmaya *devam ediyorsun*, sözcüklerin, yarattığın dünyasını doldurmasına izin veriyorsun, öyle ki çoban köpekleri sana itaat ediyor ve sinirli koyunlar sakinleşiyor...

Bisküvi kutusu uçarak dolaptan masaya geldi. Yaşlı kadına yaklaştığında kapağı açıldı ve kutunun yanında kaldı. Bayan Havausta nazikçe ona uzandı.

“Ah, dükkândan alınmış Karışık Çayzamanı bisküvisi,” dedi. Dört bisküvi aldı ve üçünü çabucak cebine koydu. “Çok şık.”

“Bunu yapmak çok zor!” diye sızlandı Bayan Düzgün. “Pembe bir gergedan düşünmemeye çalışmak gibi!”

“Ee?” dedi Bayan Havausta. “Pembe gergedan düşünmemekte zor olan ne ki?”

“Biri pembe gergedan hakkında düşünme dedikten sonra düşünmemek imkânsızdır,” diye açıkladı Tiffany.

“Hayır değildir,” dedi Bayan Havausta kararlılıkla. “Şu anda ben pembe gergedan hakkında düşünmüyorum, sana yemin edebilirim. Beyninin kontrolünü ele geçirmek istiyor musun Bayan Düzgün? Yedek bedenini kaybetmişsen ne olmuş? Her şey düşünüldüğünde, fazladan bir beden nedir ki? Yalnızca yapılacak fazladan bakım, beslenecek fazladan bir ağırlık, mobilyaların daha fazla eskiyip yıpranması... Tek sözcükle, *zahmet*. Kafanı topla Bayan Düzgün, o zaman dünya senin...” Yaşlı cadı Tiffany’ye doğru eğildi ve fısıldadı: “Denizin içinde yaşayan ve insanların yediği şey neydi?”

“Karides mi?” dedi Tiffany, biraz şaşırarak.

“Karides? Tamam. Dünya senin karidesin olur, Bayan Düzgün. Giysi ve yiyecek masraflarından tasarruf etmekle kalmazsın, ki zor zamanlarda burun kıvrılacak şey değildir bu, insanlar senin bir şeyleri havada oynattığını gördüklerinde şöyle derler: ‘İşte bu, bir buçuk cadı, orası kesin!’ ve haklı da olurlar. Sen yeteneğinin peşini bırakma, Bayan Düzgün. Onu sürdür. Sözlerimi düşün. Şimdi sen burada kal ve dinlen. Bugün yapılması gerekenleri biz hallederiz. Sen benim için küçük bir liste yap, yeter. Tiffany, neyin nasıl yapılacağını biliyordur.”

“Eh, gerçekten de ben... kendimi biraz sarsılmış hissediyorum,” dedi Bayan Düzgün, görünmez eliyle dalgın dalgın gözlerine düşen saçları arkaya süpürerek. “Bakalım... Bay Umbril’e, Bayan Turvy’ye ve Raddle’ların küçük oğluna

uğrayabilirsiniz. Bayan Towny'nin morluğuna bir bakabilirsiniz. Bay Drover'a Beş Numaralı Merhem'den götürebilirsiniz. Suluköşe'de oturan yaşlı Bayan Hunter'ı bir ziyaret edebilirsiniz ve... başka... ne unutmuş olabilirim?..”

Tiffany nefesini tuttuğunu fark etti. Korkunç bir gün ve dehşet verici bir gece geçirmişti, ama Bayan Düzgün'ün dilinin ucuna kadar gelen şey ikisinden de kötü olacaktı.

“... Ah, evet, Mutlak yamaç'ta yaşayan Bayan Quickly'nin genç kızına iki çift laf etmek lazım. Bayan Quickly ile de konuşmalısınız. Yolda bırakılacak birkaç paket var. Hepsi sepetimde, etiketlenmiş. Sanırım hepsi bu... ah, hayır, ne aptalım, neredeyse unutuyordum... Bay Weavall'a da uğramak gerek.”

Tiffany nefesini salıverdi. Bunu yapmayı istememişti aslında. Bay Weavall ve boş kutuyla yüzleşmektense bir daha nefes almamayı tercih ederdi.

“Tamamen... kendinde olduğundan emin misin Tiffany?” dedi Bayan Düzgün. Tiffany gitmemek için bu cankurtaran bahaneye sarıldı.

“Şey, gerçekten de biraz...” diye başladı, ama Bayan Havausta onun sözünü kesti, “Yankılar dışında Tiffany iyi, Bayan Düzgün. Kovan bu evden gitti, seni temin ederim.”

“Gerçekten mi?” dedi Bayan Düzgün. “Kaba konuşmak istemem, ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Bayan Havausta yeri işaret etti.

Saçılmış şeker zerrecikleri teker teker masamın üzerinde yuvarlanıyor, şeker çanağına atlıyordu.

Bayan Düzgün ellerini kenetledi.

“Ah, Oswald,” dedi, yüzünde kocaman bir gülümseme belirerek, “geri dönmüşün!”

Bayan Düzgün ve muhtemelen Oswald, ikisinin uzaklaşmasını bahçe kapısından izlediler.

“Senin küçük adamlar ona arkadaşlık ederken Bayan Düzgün de kendi ne gelecektir,” dedi Bayan Havausta, o ve Tiffany ormandan geçen yola dönerlerken. “Yarı ölü olmak onu baştan yaratabilir, biliyorsun.”

Tiffany şok olmuştu. “Nasıl bu kadar zalim olabilirsin?”

“İnsanlar, onun, eşyaları havada oynattığını gördüğünde ona saygı duyacaklar. Saygı, bir cadının besini ve suyudur. Saygı olmadan, hiçbir şeysin. Bizim Bayan Düzgün pek fazla saygı görmüyor.”

Bu doğrudu. İnsanlar Bayan Düzgün’e saygı duymuyordu. Üzerinde düşünmeden ondan hoşlanıyorlardı, o kadar. Bayan Havausta haklıydı, ama Tiffany haklı olmasını diliyordu.

“Neden sen ve Bayan Kene beni ona gönderdiniz o zaman?” dedi.

“Çünkü Bayan Düzgün insanlardan hoşlanıyor,” dedi cadı, uzun adımlarla Tiffany’nin önünde yürürken. “Onları önemsiyor. Hatta aptal, kötü ve salyalar akıtan insanları, bebekleri ishal olmuş akılsız anneleri, beceriksiz ve aptalları, ona bir tür hizmetkâr gibi davranan aptalları. İşte buna büyü derim *ben*; bütün bunları görmek, bütün

bunlarla uğraşmak, ama yine de devam etmek, öte yana göçmek üzere olan zavallı yaşlı bir adamın başında bütün gece oturmak, acılarını becerebildiğince gidermek, dehşetlerini yatıştırmak, onları güvenle yollarına göndermek... ve sonra onları temizlemek, yatırmak, cenaze için üstlerine başlarına çekidüzen vermek, yaşlı dulun yatak örtülerini çıkarıp yıkamasına yardım etmek, ki bunun korkak yürekliilere uygun bir iş olmadığını söyleyebilirim sana ve *bir sonraki gece* uyumayıp cenazeden önce tabuta göz kulak olmak ve sonra eve gitmek, beş dakika oturduktan sonra ilk çocuğunun doğumu sırasında, karısı güçlük çektiği ve ebe aklını yitirmek üzere olduğu için *öfkelenmiş* bir adamın bağıra çağıra gelip kapıyı yumruklaması, kalkıp çantayı almak ve yine dışarı çıkmak... Bunu her birimiz kendi yöntemimizle yaparız ve elimi yüreğime koymam gerekirse, o benden daha iyi yapıyor. İşte cadılığın kökü, yüreği, ruhu ve özü *budur*. Ruhu ve özü!" Bayan Havausta yumruğunu avucuna vurdu ve sözcükler ağzından kurşun gibi çıktı. "Ruhu... ve... özü!"

Birden çöken sessizlikte sözcükler ağaçlarda yankılandı. Yolun kenarındaki çekirgeler bile cırcırlamayı bıraktılar.

"Ve Bayan Kulağakaçan," dedi Bayan Havausta, sesi alçak bir hırlamaya dönüşerek, "*Bayan Kulağakaçan* eğittiği kızlara cadılığın kozmik dengeler, yıldızlar, halkalar, renkler, sihirli değnekler ve... ve *oyuncaklarla* ilgili olduğunu söylüyor. Hepsi yalnızca oyuncak!" Burnunu çekti. "Ah, herhalde sūs olarak hepsi iyidir, çalışırken bakacak hoş

nesneler, gösteriş yapmak için bir şeyler, ama bu işin başı ve sonu, *başı ve sonu*, yaşamın kıyısındaki insanlara yardım etmektir. Hatta hoşlanmadığın insanlara. Yıldızlar kolaydır, insanlar ise zor.”

Konuşmayı bıraktı. Saniyeler sonra kuşlar yine ötüşmeye başladı.

“Her neyse, ben böyle düşünüyorum işte,” diye ekledi, düşündüğünden biraz daha ileri gittiğini düşünen birinin sesiyle.

Tiffany bir şey söylemeyince döndü ve onun durduğunu, boğulmuş bir tavuk gibi bir ifadeyle yolun ortasında dikildiğini gördü.

“Sen iyi misin kızım?” dedi.

“Bendim!” diye feryat etti Tiffany. “Kovan *bendim!* Benim beynimle düşünmüyordu, benim düşüncelerimi kullanıyordu! Kafamda bulduklarımı kullanıyordu! Bütün o hakaretler, bütün o...” Yutkundu. “O... kötülükler. Hepsi bendim...”

“Bir köşeye kapatılmış olan sen *dışında*,” dedi Bayan Havausta keskin bir sesle. “Bunu unutma.”

“Evet, ama ya...” diye başladı Tiffany, içini dökmeye çalışarak.

“Önemli olan kapatılmış kısımdı,” dedi Bayan Havausta. “Bazı şeyleri yapmamayı öğrenmek, onları *yapmayı* öğrenmek kadar zordur. Belki daha zor. İnsanları kurbağaya döndürmemeyi bilmeseydim, dünyada çok daha fazla kurbağa olurdu. Bir de kocaman pembe balonlar.”

“Yapma,” dedi Tiffany ürpererek.

“İşte bu yüzden ortalıklarda dolaşıp hekimlik falan yapıyoruz,” dedi Bayan Havausta. “Eh, bir de insanları iyileştirdiği için elbette. Ama bunu yaparken özüne dönüyorsun, böylece tereddüde düşmüyorsun. Seni oraya bağlıyor. İnsanlığını koruyor, keh keh gülmeni engelliyor. Tıpkı ninen ve koyunlar gibi. Bana göre koyunlar da insanlar kadar aptal, aksi ve nankör. Kendini gördüğünü ve beğenmediğini düşünüyorsun, öyle mi? Hah! Ben daha kötüsünü gördüm, sen yaklaşamazsın bile. Şimdi, yazıklanmayı bırakacak mısın?”

“Ne?” diye terslendi Tiffany.

Bayan Havausta, Tiffany’nin ani öfkesine bakarak kahkaha attı.

“Evet, iliklerine dek cadısın,” dedi. “Üzüntülüsün ve bunun arkasından kendi üzüntünü izliyor ve ah zavalı ben, diye düşünüyorsun. *Bunun* da arkasından, ‘Ah canım canım, zavallı kız’ demediğim için *bana* kızılıyorsun. O zaman o Üçüncü Şüphelerle konuşayım, çünkü elinde kızartma tavaından başka silah olmadan Peri Kraliçesi ile savaşmaya giden kızla konuşmak istiyorum, kendine acıyan ve ıstırap içinde debelenen küçük bir çocukla değil!”

“Ne? Ben ıstırap içinde *debelenmiyorum!*” diye bağırdı Tiffany, yürüyüp Bayan Havausta’nın birkaç santiin ötesinde dikilerek. “Hem, bütün o insanlara iyi davranma meselesi nereye gitti, ha?”

Yukarıdan, ağaçlardan yapraklar döküldü.

“Bir başka cadının karşısında işe yaramaz, özellikle de senin gibi birinin karşısında!” diye terslendi Bayan Havausta, tahta kadar sert parmağıyla Tiffany’nin göğsünü dürtükleyerek.

“Ah! Öyle mi? Peki bu ne demek oluyor?” Ağaçların arasından bir geyik hızla kaçtı. Rüzgâr yükseldi.

“Sözlerime dikkat etmeyen biri, çocuğum!”

“Niye, *senin* gördüğün neyi gözden kaçırdım ki... yaşlı kadın?”

“Yaşlı bir kadın olabilirim, ama ben sana kovanın hâlâ buralarda olduğunu söylüyorum! Sen yalnızca onu dışarı atın!” diye bağırdı Bayan Havausta. Kuşlar panikle ağaçlardan havalandı.

“Biliyorum!” diye haykırdı Tiffany.

“Ah, öyle mi? Gerçekten mi? Peki nereden biliyorsun?”

“Çünkü benim bir parçam hâlâ onun içinde! Hiç bilmesem daha iyi hissedeceğim bir parçam, teşekkür ederim! Onu orada *hissede biliyorum!* Hem, *sen* nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben lanet olası iyi bir cadıyım, işte öyle biliyorum,” diye hırladı Bayan Havausta, tavşanlar yollarından kaçmak için derinlere dalarken. “Peki sen oturmuş burnunu çekerken benim yaratığa ne yapmamı istersin, ha?”

“Ne cüretle! Ne cüretle! O benim sorumluluğum! Ben onunla başa çıkarım, çok çok teşekkür ederim!”

“Sen mi? Bir kovanla mı? Bunun için bir kızartma tavasından daha fazlası gerekir! Kovanlar öldürülemez!”

“Ben bir yolunu bulurum! Bir cadı, sorunları halleder!”

“Hah! Bunu nasıl deneyeceğini görmek isterim!”

“Yapacağım!” diye bağırdı Tiffany. Yağmur yağmaya başladı.

“Öyle mi? Demek nasıl saldıracağını biliyorsun, öyle mi?”

“Aptallaşma! Saldıramam! Kovan benim yoluma çıkmayı her zaman başarabilir! Yere bile bataabilir! Ama beni aramaya gelecektir, anlıyor musun? Beni, başka birini değil! Biliyorum! Ve bu sefer hazır olacağım!”

“Hazır olacaksın demek?” dedi Bayan Havausta, kollarını kavuşturarak.

“Evet!”

“Ne zaman?”

“Şimdi!”

“Hayır!”

Yaş cadı elini kaldırdı.

“Bu mekân huzur bulsun,” dedi sessizce. Rüzgâr din-di. Yağmur durdu. “Hayır, henüz değil,” diye devam etti, huzur çökerken. “Henüz saldırmıyor. Sence bu tuhaf değil mi? Bir dili olsa yaralarını yalıyor olurdu. Sen ne düşünürsen düşün, sen de henüz hazır değilsin. Hayır, yapacak başka bir şeyimiz var, değil mi?”

Tiffany’nin nutku tutulmuştu. İçinde yükselen öfke dalgası öyle kızgındı ki kulaklarını yakıyordu. Ama Bayan

Havausta gülümsüyordu. Bu iki gerçek pek de uyumlu gelmiyordu.

Birinci Görüşü şunları düşündü: Biraz önce Bayan Havausta ile korkunç bir kavga ettim! Onu bıçakla kesseniz, kendisi isteyene kadar kanamazmış, öyle diyorlar! Bazı vampirler onu ısırdığında, hepsinin canı çay ve tatlı bisküvi çekmeye başlamış. O her şeyi yapabilir, her yerde olabilir! Ve ben ona yaşlı kadın dedim!

İkinci Şüphesi ise şöyle dedi: Eh, ama o yaşlı bir kadın.

Ve Üçüncü Kuşkusunu: Evet, o Bayan Havausta. Ve senin öfkeni korumam sağlıyor. Öfkeyle dolu olursan korkuya yer kalmaz.

“Sen o öfkeyi koru,” dedi Bayan Havausta, Tiffany’nin aklından geçenleri okumuş gibi. “Onu yüreğine doldur, onun nereden geldiğini hatırla, onun şeklini hatırla ve gerekene kadar sakla. Ama şimdi kurt ormanda bir yerde ve senin, sürünle ilgilenmen gerek.”

Sesi yüzünden, diye düşündü Tiffany. Gerçekten de insanlarla, Sızı Nine’nin koyunlarla konuştuğu gibi konuşuyor, yalnız o hemen hemen hiç küfredmiyor. Ama ben kendimi daha iyi hissediyorum.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Buna Bay Weavall da dahil.”

“Evet,” dedi Tiffany. “Biliyorum.”

Bölüm 10

GEÇ AÇAN ÇİÇEK

Çok... ilginç bir gündü. Dağlardaki herkes Bayan Hava-usta'yı duymuştu. Saygı görmüyorsan, demişti yaşlı cadı, hiçbir şeysin. Bugün, o her şeydi. Hatta bir kısmı Tiffany'ye bulaşmıştı.

Asil insanlar gibi davranıyorlardı onlara, sürüklene sürüklene götürülüp kellesi uçurulanlar gibi değil, kor kızıl ocak süngüsüyle pis şeyler yapılanlar gibi de değil. Diğer türden olanlar, insanların, sersemlemiş halde uzaklaşıırken, "Bana merhaba dedi, hem de çok zarif, lütfkâr bir biçimde! Bir daha asla elimi yıkamayacağım!" dediklerini duydu.

Süthanede çalışan birinin titizliğine sahip olan Tiffany'nin düşüncesine göre bu, uğraştıkları insanların büyük kısmı, ellerini yıkayan cinsten olduklarından değildi. Ama

insanlar kulûbe kapısına yığılıyor, izliyor, dinliyordu ve insanlar Tiffany'ye yanaşılıyor, "Bir fincan çay ister miydin? Fincanımızı temizledim!" diyorlardı.

Uğradıkları her kulübenin bahçesinde, arı kovanlarının hareketlenerek uğuldadığını fark etti Tiffany.

Sakinliğini koruyup başka bir şey düşünmemeye çalışarak işlerini yaptı. Hekimlik işini becerebildiğinizce düzgün bir biçimde yapardınız. Her şey iyi gittiğinde hep böyle güzel olacağını düşünürdünüz. Bayan Havausta'nın, bu tavrı onaylamayacağını hissediyordu. Ama Tiffany de onun tavrından pek hoşlanmıyordu. Her zaman yalan... her zaman *doğruyu söylemiyordu*.

Örneğin, Raddle ailesinin tuvalet meselesi vardı. Bayan Düzgün, Bay ve Bayan Raddle'a tuvaletin su kuyusuna fazla yakın olduğunu, bu yüzden içme suyunun onları hasta eden minik, minicik yaratıklarla dolu olduğunu defalarca açıklamıştı. Dersin tekrarlandığı her seferde onu dikkatle dinlemişler, ama tuvaletin yerini hâlâ değiştirmemişlerdi. Ama Bayan Havausta, onlara hastalığın sebebinin tuvaletin kokusuna gelen goblinler olduğunu söylemişti ve onlar kulübeden ayrılırlarken Bay Raddle ve üç arkadaşı bahçenin diğer ucuna yeni bir kuyu kazmaya başlamışlardı bile.

"Gerçekten de hastalığın sebebi minik yaratıklar, biliyor-sun," dedi Tiffany. Bir seferinde bir gezgin öğretmene bir yumurta ödemiş, sonra sıraya girip adamın ****Sizi Hayretler İçinde Bırakacak Mikroskopik Alet! Her Damla Kanal Suyunda**

Ayrı Bir Hayvanat Bahçesi!** diye ilan ettiği araca bakmıştı. Ertesi gün hiçbir şey içmediği için neredeyse bayılacaktı. O yaratıkların bazıları kılıydı.

“Öyle mi?” dedi Bayan Havausta alayla.

“Evet. Öyle. Ve Bayan Düzgün onlara doğruyu söylemek gerektiğine inanıyor!”

“Güzel. O iyi ve dürüst bir kadın,” dedi Bayan Havausta. “Ama ben hep şöyle derim: insanlara anlayabilecekleri bir hikâye anlatmalısın. Şu anda, minik görünmez yaratıkları içtiğinde hasta olabileceğine inandırmak için dünyada pek çok şeyi değiştirmen ve Bay Raddle’ın kafasını birkaç kez duvara vurman gerekir, herhalde. Ve sen bunu yaptığın sürece, çocukları hastalanır. Ama goblinler dersen, bugün onlar akla yakın geliyor. Bir hikâye iş görür. Yarın Bayan Kene’yi gördüğümde, o gezgin öğretmenlerin buralara da uğramalarının zamanının geldiğini söyleyeceğim.”

“Tamam,” dedi Tiffany gönülsüzce, “ama ayakkabıcı Bay Umbril’e, göğsündeki ağrıların geçmesi için bir ay boyunca Taklamakla Kayalıkları’na yürümesi ve su perileri için suya üç parlak çakıl taşı atması gerektiğini söyledin! Hekimlik böyle olmaz!”

“Hayır, ama o öyle olduğunu sanıyor. Adam büzülüp oturarak çok fazla zaman geçiriyor. Bir ay boyunca taze havada sekiz kilometre yürümek onu dinçleştirecek,” dedi Bayan Havausta.

“Ah,” dedi Tiffany. “Bir başka hikâye, öyle mi?”

“Sen öyle diyorsan,” dedi Bayan Havausta, ıslıl ıslıl gözlerle. “Hem, asla bilemezsin, belki de su perileri o çakıl taşları için minnettar olur.”

Yan yan Tiffany’nin yüzündeki ifadeye baktı ve omzunu okşadı.

“Boş ver küçük hanım,” dedi. “Şu şekilde düşün. Yarın, senin işin dünyayı daha iyi bir yere dönüştürmek olacak. Bugün, benim işim herkesin o günleri görebilmesini sağlamak.”

“Şey, bence...” diye başladı, sonra durdu. Başını kaldırıp vadilerdeki küçük tarlalarla dağlardaki dik çayırıklar arasında uzanan ormanlık alana baktı.

“Hâlâ orada,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Bayan Havausta.

“Dolaşıyor, ama bizden uzak duruyor.”

“Biliyorum,” dedi Bayan Havausta.

“Ne yapığını sanıyor?”

“Senden bir parça onun içinde. Sence ne yaptığını sanıyor?”

Tiffany düşünmeye çalıştı. Neden saldırmıyordu? Ah, bu sefer daha hazırlıklı olacaktı, ama yaratık güçlüydü.

“Belki benim yine kızmamı bekliyordur,” dedi. “Ama bir düşünce aklımdan çıkmıyor. Hiç mantıklı değil. Hep... üç dilek hakkında düşünüyorum.”

“Ne dileği?”

“Bilmiyorum. Kulağa aptalca geliyor.”

Bayan Havausta durdu. “Hayır, değil,” dedi. “Yalnızca içinde, derinliklerde bir parça, sana mesaj göndermeye çalışıyor. Onu hatırla. Çünkü şimdi...”

Tiffany içini çekti. “Evet, biliyorum. Bay Weavall.”

Hiçbir ejderha mağarasına, yabani otlarla dolu bahçenin ortasındaki kulübeye yaklaşıldığı kadar dikkatle yaklaşılmamıştır.

Tiffany bahçe kapısında durdu ve geriye baktı, ama Bayan Havausta diplomatik bir biçimde gözden kaybolmuştu. Belki de ona bir fincan çay ve tatlı bisküvi verecek birini bulmuştur, diye düşündü Tiffany. Kadın onlarla besleniyor!

Bahçe kapısını açtı ve patikada yürüdü.

Benim suçum değil, diyemezsiniz. Benim sorumluluğum değil, diyemezsiniz.

Bununla başa çıkabilirim, diyebilirdiniz.

Bunu istemek zorunda değildiniz. Ama yapmak zorundaydınız.

Tiffany derin bir nefes aldı ve karanlık kulübeye girdi.

Sandalyesinde oturan Bay Weavall kapının hemen yanındaydı. Derin uykudaydı, dünyaya sarı dişlerle dolu açık bir ağız sergiliyordu.

“Şey... merhaba, Bay Weavall,” dedi Tiffany titrek, ama belki de yeterince yüksek olmayan bir sesle. “Ben yalnızca, şey, her şeyin yolunda... yolunda olup olmadığını görmeye geldim...”

Bay Weavall hırıldayarak burnunu çekti ve uyandı. Uykunun tadı ağzından gitsin diye ağzını şaplattı.

“Ah, sensin,” dedi. “Sana iyi akşamlar.” Biraz daha doğruldu ve Tiffany’yi görmezden gelerek kapıdan dışarı baktı.

Belki sormaz, diye düşündü Tiffany, yıkar, toz alır, yastıkları kabartırken. Lazımlığı boşaltmak gibi pek de hoş olmayan bir nokta koydu işlerine. Ama kol hızla uzanıp bileğini yakaladığında ciyaklayacaktı neredeyse. Yaşlı adam ona her zamanki gibi, yalvarırcasına baktı.

“Kutuyu bir kontrol et, olmaz mı Mary? Gitmeden önce? Dün gece tıkırtılar duydum, anlıyor musun? O sinsi hırsızlardan biri içeri girmiş olabilir.”

“Peki, Bay Weavall,” dedi Tiffany. Bir yandan da düşünüyordu: *Burada olmak istemiyorum burada olmak istemiyorum!*

Kutuyu çekip çıkardı. Başka seçeneği yoktu.

Kutu eline ağır geliyordu. Ayağa kalktı ve kapağı kaldırdı.

Menteşelerin gıcırıtısından sonra sessizlik oldu. “Sen iyi misin kızım?” dedi Bay Weavall.

“Mm...” dedi Tiffany.

“Hepsi orada, değil mi?” dedi yaşlı adam endişeyle.

Tiffany’nin beyni vıcık vıcık bir lapaya dönüşmüştü.

“Mm... hepsi burada,” demeyi başardı. “Mm... ve hepsi altın olmuş, Bay Weavall.”

“Altın mı? Hah! Benimle uğraşma kızım. Hayatım boyunca altın yüzü görmedim ben!”

Tiffany kutuyu, becerebildiğince nazik bir biçimde adamın kucağına koydu ve adam kutunun içine bakakaldı.

Tiffany yıpranmış paraları tanımıştı. Ecinniler höyükte onların üzerinde yemek yiyordu. Eskiden üstlerinde resimler vardı, ama artık seçilemeyecek kadar yıpranmışlardı.

Ama resimli olsa da, olmasa da altın altındı.

Başını sertçe çevirdi. Küçük, kızıl kafalı bir şeklin gölgelerde kaybolduğundan emindi.

"Hımın... eveet..." dedi Bay Weavall. "Hımmm..." Bir süreliğine, söyleyecek başka söz bulamazmış gibi göründü. Sonra, "Burada bir cenaze töreni için çok fazla para var," dedi. "Bu kadar para biriktirdiğimi hatırlamıyorum. Herhalde bu kadar parayla bir *krall* bile gömebilirsin."

Tiffany yutkundu. İşleri bu şekilde bırakamazdı. Bırakamazdı işte.

"Bay Weavall, size söylemem gereken bir şey var," dedi. Ve anlattı. Ona her şeyi anlattı, anlattıkları yalnızca iyi kısımlar değildi. Bay Weavall oturdu ve diriledi.

"Hımm, ne kadar da ilginç!" dedi, Tiffany sözünü bitirdiğinde.

"Mm... özür dilerim," dedi Tiffany. Aklına başka söyleyecek şey gelmemişti.

"Demek söylediğin şu: O yaratık benim cenaze paramı almana sebep olduğu için, senin başın belaya girmesin diye peri dostların benim eski kutumu altınla doldurdu, öyle mi?"

"Sanırım öyle," dedi Tiffany.

“Eh, o zaman sana teşekkür etmeliyim,” dedi Bay Weavall.

“Ne?”

“Eh, bana öyle geliyor ki sen gümüşleri ve bakırları almasaydın, bunca altına yer açılmayacaktı, değil mi?” dedi Bay Weavall. “Hem, o tepelerdeki eski ölü kralın bu altınlara ihtiyacı yoktur herhalde.”

“Evet, ama...”

Bay Weavall kutuyu karıştırdı ve kulübesini satın alabilecek bir altın para çıkardı.

“O zaman senin için küçük bir şey kızım,” dedi. “Kendine kurdele falan al...”

“Hayır! Alamam! Bu hiç adil olmaz!” diye itiraz etti Tiffany çaresizlik içinde. Bu iş *kesinlikle* yanlış gidiyordu.

“Olmaz mı?” dedi Bay Weavall. Parlak gözlerinde kurnaz bir bakışla uzun uzun Tiffany’ye baktı. “Eh, o zaman, benim için yapacağın küçük bir işin ücreti diyelim, ha? Koşa koşa merdivenleri çıkacaksın. Artık benim pek yapmadığım bir şey bu. Ve bana kapının arkasında asılı duran siyah takım elbiseyi getireceksin. Yatağın ayak ucundaki sandıkta da temiz gömlek var. Ve botlarımı cilalayıp kalkmama yardım edeceksin, ama sanırım yolda kendi başıma yürüyebilirim. Çünkü görüyorsun, bu kadar altın, bir adamın cenaze masrafları için çok fazla, ama herhalde onu evlendirmeye yeter, bu yüzden gidip Dul Tussy’ye evlenme teklif etmeyi aklıma koydum!”

Son cümle Tiffany'yi biraz düşündürdü ve sonra, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet gerçekten," dedi Bay Weavall, ayağa kalkmaya çabalarken. "O iyi bir kadın. Biftek ve soğanlı turtası oldukça iyi ve bütün dişleri de kendinin. Bunu biliyorum, çünkü bana gösterdi. En küçük oğlu, büyük şehirden ona güzel, dükkân işi bir takım diş almış. Onlarla çok da güzel görüşüyor. Bir parça eti dişlemekte güçlük çektiğimde nezaket gösterip bana ödünç verdi onları. Bir erkek böyle bir iyiliği unutmaz."

"Şey... bu konuda biraz düşünmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?" dedi Tiffany.

Bay Weavall kakhaha attı. "Düşünmek mi? Benim düşünmekle işim olmaz, genç hanım! Sen kimsin ki benim gibi yaşlı bir adama düşünmesi gerektiğini söylüyorsun? Doksan bir yaşındayım ben! Artık kalkıp işime bakmam lazım! Dahası, gözlerindeki ışıltıya bakarak Dul Tussy'nin teklifime burun kıvrımayacağını düşünüyorum. Seneler içinde epey ışıltı gördüm ve onunki iyi bir ışıltıydı. Hem, iddiaya girerim, aniden bir kutu dolusu altın sahibi olmak, babamın dediği gibi, kalan eksiklikleri de giderir."

Bay Weavall'ın bir dolu çaba ve bir dolu küfürle üstünü değiştirmesi on dakika aldı. Adam, Tiffany'nin yardımını istemedi. Ona sırtını dönmesini ve elleriyle kulaklarını tıkamasını emretmişti. Sonra Tiffany onun bahçeye çıkmasına yardım etti. Orada, Bay Weavall bastonlarından birini fırlatıp attı ve parmağını yabani otlara doğru salladı.

"Hepinizi yarın keseceğim!" diye bağırdı zaferle.

Bahçe kapısında, direği yakaladı ve nefes nefese, neredeyse dimdik durdu.

"Tamam," dedi, biraz endişeli bir sesle. "Ya şimdi ya da hiç. İyi görünüyor muyum?"

"İyi görünüyorsunuz Bay Weavall."

"Her şeyim temiz mi? Açık kalmış düğme falan yok, değil mi?"

"Şey... yok," dedi Tiffany.

"Saçlarım nasıl görünüyor?"

"Şey... hiç saçınız yok Bay Weavall," diye hatırlattı Tiffany.

"Ah, tamam. Evet, bu doğru. O şeylerden almam gerekecek, adı her neyse, hani saçtan yapılmış şapka gibi? Bunun için yeterince param var mıdır dersin?"

"Peruk mu? Binlerce peruk alabilirsiniz Bay Weavall."

"Hah! Doğru." Adam ıslıl ıslıl gözleriyle bahçeye bakındı. "Çiçek var mı? İyi göremiyorum... Ah... gözüne taktığın şeylerden görmüştüm bir kez, camdan yapılmış, gözlerin yepyeniymiş gibi görmeni sağlıyor. Bana lazım olan şey de bu işte... gözlük için yeterince param var mı?"

"Bay Weavall," dedi Tiffany, "her şey için yeterince paranız var."

"Çok yaşa e mi!" dedi Bay Weavall. "Ama şu anda bana lazım olan bir çiçek buketi, kızım. Çiçeksiz flört etmeye gidilmez ve ben hiç çiçek göremiyorum. Geriye kalmış çiçek var mı?"

Bahçedeki otların ve dikenlerin arasından birkaç gül sarkıyordu. Tiffany mutfaktan bıçak aldı ve gülleri toplayıp buket yaptı.

“Ah, güzel,” dedi Bay Weavall. “Geç açmış çiçekler, tıpkı benim gibi!” Boş eliyle sıkı sıkı tuttu onları, sonra aniden kaşlarını çattı, sustu ve heykel gibi kalakaldı.

“Keşke Toby’m ve Mary’m de düğüne gelebilseydi,” dedi sessizce. “Ama onlar öldü, biliyor musun?”

“Evet,” dedi Tiffany. “Biliyorum Bay Weavall.”

“Keşke Nancy’m de hayatta olsaydı, ama bir başka hanımla evlenmeyi umarken böyle bir dilek mantıksız olabilir belki. Hah! Tanıdığım hemen herkes öldü,” Bay Weavall bir süre çiçek demetine baktı, sonra yine sırtını dikleştirdi. “Yine de, bu konuda hiçbir şey yapamayız, değil mi? Altın dolu bir kutuyla bile!”

“Hayır Bay Weavall,” dedi Tiffany boğuk bir sesle.

“Ah, ağlama kızım! Güneş parlıyor, kuşlar ötüyor ve geçip gitmiş olan şeyler düzeltilemez, değil mi?” dedi Bay Weavall neşeyle. “Ve Dul Tussy bekliyor!”

Bir an paniğe kapılır gibi oldu, ama sonra boğazını temizledi.

“Çok kötü *kokmuyorum*, değil mi?” dedi.

“Şey... yalnızca naftalin kokuyorsunuz Bay Weavall.”

“Naftalin mi? Naftalin sorun değil. Tamam o zaman! Zaman geçiyor!”

Tek bir baston kullanarak, dengesini korumak için diğer elindeki çiçekleri sallayarak, şaşırtıcı bir hızla yola koyuldu.

“Ee,” dedi Bayan Havausta, Bay Weavall ceketini uçura uçura köşeyi dönerken. “Bu güzeldi, değil mi?”

Tiffany çabucak döndü. Bayan Havausta hâlâ görünürlerde yoktu, ama aslında görünmeyen bir yerdeydi. Tiffany, üzerinde sarmaşıklar büyüyen eski bir duvara gözlerini kırsarak baktı ve ancak yaşlı cadı kıpırdadığı zaman onu görebildi. Giysilerine hiçbir şey yapmamıştı, Tiffany’nin bildiği kadarıyla herhangi bir büyü de yapmamıştı, ama basitçe... çevresine uyum sağlamıştı.

“Şey, evet,” dedi Tiffany, bir mendil çıkarıp burnunu silerek.

“Ama seni endişelendiriyor,” dedi cadı. “Bu şekilde bitmemesi gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet!” dedi Tiffany hararetle.

“Parasını köyün ödediği eski, ucuz bir tabutla gömül-müş olsaydı daha mı iyi olurdu sana göre?”

“Hayır!” Tiffany parmaklarını kıvırdı. Bayan Havausta iğne kaplı bir tarladan da keskin dilliydi. “Ama... tamam, hiç... adil gelmiyor. Demek istediğim, keşke Feegle adamcıkları bunu yapmasaydı. Eminim ben... bir şekilde halledebilirdim, biriktirip...”

“Dünya adil bir yer değildir çocuğum. Dostların olduğu için memnun ol.”

Tiffany ağaçğa doğru baktı.

“Evet,” dedi Bayan Havausta. “Ama orada değil.”

“Ben gidiyorum,” dedi Tiffany. “Bir süredir düşünüyordum ve gidiyorum.”

“Çalı süpürgesiyle mi?” dedi Bayan Havausta. “O, hızlı hareket edemez...”

“Hayır! Nereye uçacağım ki? Eve mi? Yaratığı oraya götürmek istemiyorum! Hem, yaratık ortalarda dolanırken ben uçup gidemem! O... ben onunla karşılaştığım zaman, insanların yakınında olmak istemiyorum, anlıyor musun? Ben... o öfkелendiği zaman neler yapabildiğini biliyorum! Bayan Düzgün’ü yarı öldürdü!”

“Ya seni izlerse?”

“Güzel! Onu yukarıda bir yerlere götürürüm!” Tiffany elini dağlara doğru salladı.

“Yapayalnız mı?”

“Başka seçeneğim yok, değil mi?”

Bayan Havausta, çok uzun süre baktı ona.

“Evet,” dedi. “Yok. Ama benim de yok. İşte bu yüzden *ben de* seninle geleceğim. İtiraz etme, küçük hanım. Beni nasıl durduracaksın, hı? Ah, aklıma geldi... Bayan Towny’nin gizemli bir biçimde yaralanmasının sebebi Bay Towny’nin onu dövmesi. Ve bekâr Bayan Quickly’nin bebeğinin babası genç Fred Turvey. Bayan Düzgün’e bundan bahsedebilirsin.”

Konuşurken, kulağından bir arı çıktı.

Yem, diye düşündü Tiffany birkaç saat sonra, Bayan Düzgün'ün kulübesinden uzaklaşır, yüksekteki otlaklara doğru yürürlerken. Acaba, tıpkı eski günlerde avcılarının, kurtları yakına getirmek için bir kuzuyu ya da oğlağı bağlaması gibi, yem ben miyim?

Bayan Havausta'nın kovanı öldürmek için bir planı var. *Biliyorum*. Bir şeyler buldu. Kovan bana gelecek ve o, elini sallayacaktır.

Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Tartışınışlardı, elbette. Ama Bayan Havausta pis bir kişisel yorum yapmıştı. Yorum şuydu: *Sen on bir yaşındasın*. Bu kadar. Sen on bir yaşındasın, Bayan Kene annenle babana ne diyecek? Tiffany için üzgünüz, öldürülemeyen kadim bir canavarla savaşmak için yapayalnız gitmesine izin verdik, ondan kalanlar bu kavanozun içinde. Öyle mi?

Bayan Düzgün, gözyaşları içinde, bu kısma katılmıştı.

Tiffany cadı olmasaydı, herkesin *haksızlık* ettiğini söyleyerek sızlanırdı.

Aslında, çok adil davranıyorlardı. Adil davrandıklarını biliyordu. Yalnızca onu değil, başka insanları da düşünüyorlardı ve kendisi düşünemediği için Tiffany kendinden nefret ediyordu, eh, birazcık. Ama adil davranmak için *bu* anı seçmeleri çok sinsiceydi. İşte haksızlık *buydu*.

Bir kızartma tavaıyla silahlanmış olarak Peri Ülkesi'ne giderken kimse ona yalnızca dokuz yaşında olduğunu söylememişti. İtiraf etmek gerekir ki Peri Ülkesi'ne gideceğinden

kimsenin haberi yoktu. Nac Mac Feegle halkı dışında, ama Tiffany onlardan çok daha uzun boyluydu. Orada ne olduğunu bilse yine de gider miydi, merak ediyordu.

Evet, giderdim.

Ve onu nasıl yeneceğini bilmesen bile kovanla yüzleşmeye gidiyorsun, öyle mi?

Evet, öyle. Benim bir parçam hâlâ onun içinde. Bir şeyler yapabilirim...

Ama, büyük cesaretle gidiyor olsan da Bayan Havausta ve Bayan Düzgün tartışmayı kazandığı için; sen hiç istemediğin halde, yaşayan en güçlü cadı da sana eşlik edeceği için birazcık memnun değil misin?

Tiffany içini çekti. İnsanın kendi düşüncelerinin kendisine karşı birlik olması korkunç oluyordu.

Feegle halkı kovayı bulmaya gitmesine itiraz etmemişti. Onunla gitmelerine izin verilmemesine itiraz etmişlerdi ama. Bunu hakaret olarak görmüşlerdi, Tiffany biliyordu. Ama Bayan Havausta'nın dediği gibi, gerçek cadılık buydu ve içinde Feegle halkına yer yoktu. Kovan oraya gelirse, düşte değil gerçek olarak gelirse, Feegle adamcıkları tek-melenecek ya da kafa atılacak hiçbir şey bulamazlardı.

Tiffany, yardımları için teşekkür etmek üzere küçük bir söylev vermeye çalışmıştı, ama Herhangibir Rob kollarım kavuşturmuş, sırtını dönmüştü. Söylev hiç de yolunda gitmemişti. Ama yaşlı cadı haklıydı. Incinebilirlerdi. Sorun suydı ki Feegle adamcıklarına işlerin ne kadar tehlikeli olduğunu açıklamak, onların hevesini daha da kabartıyordu.

Tiffany onları kendi aralarında tartışırken bıraktı. Hiç de iyi olmamıştı.

Ama şimdi bütün bunlar, pek çok açıdan geride kalmıştı. Yolun yanındaki ağaçlar artık çalıya daha az benziyorlardı ve daha sivriydiler. Ya da Tiffany ağaçlar hakkında daha bilgili olsa meşelerin, yerlerini her daim yeşil ağaçlara bıraktığını söylerdi.

Kovanı hissedebiliyordu. Onları takip ediyordu, ama çok çok arkadan.

Bir baş cadıyı hayal edecek olsanız Bayan Havausta'yı hayal etmezsiniz. Tekerlekliymiş gibi süzülürcesine ilerleyen, derin kilerlerin karanlığı kadar siyah bir elbise giyen Bayan Kulağakaçan'ı hayal ederdiniz. Bayan Havausta, yalnızca kırışık yüzlü, asla insanların düşündüğü kadar kara olmayan, gece kadar kara bir elbise giymiş, nasırlı elli, yaşlı bir kadındı. Elbisesinin etekleri tozlu ve yıpranmıştı aynı zamanda.

Diğer yandan, diye düşündü Tiffany'nin İkinci Şüphesi, bir kez Sızı Nine'ye porselen bir çoban kız biblosu aldın, hatırlıyor musun? Tamamen mavi ve beyaz olan, ıslıl ıslıl bir biblo?

Birinci Görüşü: Eh, evet, ama o zamanlar çok daha küçüktüm, diye düşündü.

İkinci Şüphesi dedi ki: *Evet, ama gerçek çoban kız hangisiydi? Tertemiz, güzel elbise ve tokalı ayakkabı giymiş ıslıl ıslıl hanımefendi mi, yoksa botlarının içini saman doldurup, sırtına bir çuval atıp karda dolaşan yaşlı kadın mı?*

Bu noktada Bayan Havausta'nın ayağı takıldı. Dengesini hemen sağladı.

"Bu yolda tehlikeli ölçüde gevşek taşlar var," dedi. "Onlara dikkat et."

Tiffany bakışlarını indirdi. O kadar da çok taş yoktu ve tehlikeli ya da özellikle gevşek görünmüyorlardı.

Bayan Havausta kaç yaşındaydı acaba? Bu, sormamış olmayı dilediği bir başka soruydu. Bayan Havausta sıska ve sıırım gibiydi, tıpkı Sızı Nine gibi, yaşayıp-duran türden bir kişi... ama Sızı Nine bir gün yatmaya gitmiş ve bir daha kalkmamıştı. Öylesine...

Güneş batıyordu. Tiffany, kovanı, size bakan birini hissettiğiniz gibi hissedebiliyordu. Dağı eşarp gibi örten ormanın içindeydi hâlâ.

Cadı, sonunda, çimenlerin arasından sütuna benzeyen kayaların fırladığı bir yerde durdu. Sırtını büyük bir kayaya verip oturdu.

"Bu, iş görmek zorunda," dedi. "Yakında hava kararmak. Bunca gevşek taş varken bileğini burkabilirsin."

Çevrelerinde, geçmişte dağlardan yuvarlanmış, ev boyunda dev kayalar vardı. Zirvelerin kayalıkları biraz öteden başlıyordu: bir dalga gibi Tiffany'nin üzerine sarkar görünen taştan bir duvar. Issız bir yerdi. Her ses yankılanıyordu.

Bayan Havausta'nın yanına oturdu ve Bayan Düzgün'ün yolculuk için hazırladığı paketi açtı.

Tiffany bu tür konularda pek deneyimli değildi, ama peri masalları kitabına göre, bir maceraya atılırken yenen standart yemek ekmek ve peynirdi. Hem de sert peynir.

Bayan Düzgün onlara jambonlu ve turşulu sandviç hazırlamıştı. Pakete peçete de koymuştu. Tuhaf bir düşünce uyandırıyordu insanın zihninde: Korkunç bir yaratığı öldürmeye gidiyoruz, ama en azından ekmek kırıntılarıyla kaplı olmayacağız.

Bir şişe soğuk çay ve bir torba bisküvi de vardı. Bayan Düzgün, Bayan Havausta'yı tanıyordu.

"Bir ateş yaksak iyi olmaz mı?" diye öneride bulundu Tiffany.

"Neden? Ateşlik odun almak için ağaçlara kadar epey yol yürümen gerekir. Yirmi dakikaya kadar güzel bir yarımay çıkacak. Arkadaşın mesafesini koruyor ve burada bize saldıracak başka hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Ben *dağlarımda* güvenle yürürüm," dedi Bayan Havausta.

"Ama troller, kurtlar falan yok mu?"

"Ah, evet. Bir sürü."

"Ve sana saldırmaya kalkışmıyorlar, öyle mi?"

"Artık değil," dedi karanlıktaki kendinden memnun ses. "Bisküvileri bana uzatır mısınız?"

"İşte. Biraz turşu almaz mısınız?"

"Turşu fena gaz yapıyor."

"Bu durumda..."

“Ah, hayır demiyordum,” dedi Bayan Havausta, iri, kocaman salatalık turşusu alarak.

Güzel, diye düşündü Tiffany.

Yanında üç çiğ yumurta getirmişti. Hercümerç yapmayı öğrenmek fazla uzun sürmüştü. Aptalcaydı bu. Tüm diğer kızlar onları kullanabiliyordu. Her şeyi doğru yaptığından emindi.

Ceplerini gelişigüzel şeylerle doldurmuştu. Şimdi onları bakmadan çıkarıyor, daha önce yüz kez yaptığı gibi ipliği yumurtanın çevresine örüyor, tahta parçaları alıp şu şekilde oynatıyor...

Plop!..

Yumurta çatladı ve aktı.

“Sana söylemiştim,” dedi Bayan Havausta, tek gözünü açarak. “Onlar oyuncak. Taşlar ve sopalar.”

“Onlardan bir tanesini *kullandığın* hiç oldu mu?” dedi Tiffany.

“Hayır. Bir türlü yapamadım. Onlar işimi engelliyor.” Bayan Havausta esnedi, battaniyeye sarındı, kayaya yaslanıp rahat etmeye çalışırken birkaç *minam minam* sesi çıkardı ve bir süre sonra derin derin nefes almaya başladı.

Tiffany battaniyesine sarınarak sessizlik içinde ayın doğmasını bekledi. Bunun kendisini daha iyi hissettireceğini sanmıştı, ama hissettirmedi. Daha önce, yalnızca karanlık vardı. Şimdi gölgeler de eklenmişti.

Yanından horultular geliyordu. Çadır bezinin yırtılması gibi, iyi, sağlam horultulardı.

Sessizlik çöktü. Gümüş kanatlı bir tüyün süzülüğü gibi gürültüsüzce geceye yayıldı. Bir kuşa dönüşmüş olan sessizlik, yakındaki kayaya kondu. Başını çevirip Tiffany'ye baktı.

O bakışta bir kuşun merakından daha fazlası vardı.

Yaşlı kadın yine hırladı. Tiffany, baykuşa bakmaya devam ederek uzandı ve Bayan Havausta'yı nazikçe sarstı. Bu işe yaramayınca, sertçe salladı.

Üç domuzun çarpışması gibi bir ses çıktı ve Bayan Havausta tek gözünü açıp sordu: "Uhuuu?"

"Bizi izleyen bir baykuş var! Çok yakında!"

Aniden baykuş gözlerini kırptırdı, Tiffany'ye, onu gördüğüne şaşırmış gibi baktı, kanatlarını açtı ve süzülerek gecenin içinde kayboldu.

Bayan Havausta boğazını kavradı, bir iki kez öksürdü, sonra boğuk bir sesle konuştu, "Elbette bir baykuş vardı çocuğum! Onu bu kadar yakına çekmem on dakikamı aldı! Şimdi sen sessiz ol da baştan başlayayım, yoksa bir yarasayla idare etmek gerekecek ve kısa süre için bile olsa yarasayla gidersem kulaklarımla görebildiğimi düşünmeye başlıyorum ve terbiyeli bir kadın o şekilde davranmaz!"

"Ama horluyordun!"

"Hiç de horlamıyordum! Baykuşu gıdıklayarak yakına çekerken nazikçe dinleniyordum yalnızca! Beni sarsıp baykuşu korkutmasan orada, yukarıda olacaktım ve bütün çayır gözlerimin önünde olacaktı."

“Sen... onun zihnini mi ele geçiriyorsun?” dedi Tiffany endişeyle.

“Hayır! Ben senin kovanlarından biri değilim! Ben yalnızca... bir yolculuk ödünç alıyorum, ben yalnızca... arada bir dürtüyorum onu, benim orada olduğumu anlamıyor bile. Şimdi, dinlenmeye çalış!”

“Ama ya kovan?..”

“Yaklaşacak olursa *ben sana* haber veririm!” diye tısladı Bayan Havausta ve yine uzandı. Sonra başını bir kez daha kaldırdı. “Ayrıca, ben *horlamam!*” diye ekledi.

Yarım dakika sonra yine horlamaya başladı.

Bundan dakikalar sonra baykuş geri geldi ya da belki bir başka baykuştı. Süzülerek gelip aynı kayanın üzerine kondu, bir süre orada oturdu, sonra hızla uzaklaştı. Cadı horlamayı bıraktı. Aslında, nefes almayı bıraktı.

Tiffany eğilip baktı, sonunda kalbinin atıp atmadığını anlamak için cadının sıksa göğsüne kulağını dayadı.

Kendi kalbi yumruk gibi sıkılmıştı sanki...

... *Sızı Nine’yi kulübede bulduğu gün yüzünden. Dar, demir yatağın üzerinde huzurlu huzurlu yatıyordu, ama Tiffany içeri girer girmez bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı...*

Bum.

Tiffany üçe kadar saydı.

Bum.

Eh, kalp yine de atıyordu.

Tıpkı bir dalın büyümesi gibi çok çok ağır bir biçimde, kaskatı bir el hareket etti. Bir buzdağı gibi cebe daldı ve büyük bir karton parçası tutarak dışarı çıktı. Karton parçasının üzerine şunlar yazılmıştı:

Tiffany itiraz etmemeye kadar verdi. Ama battaniyeyi yaşlı kadının üzerine çekti ve kendisi de kendisinininkine sarındı.

Ay ışığı altında, bir kez daha hercümerç yapmayı denedi. Kuşkusuz, hercümercin *bir şey* yapmasını sağlayabilirdi. Belki eğer...

Ay ışığı altında, çok, çok büyük dikkatle...

Plop!..

Yumurta çatladı. Yumurta *hep* çatlıyordu ve şimdi geriye yalnızca bir tane kalmıştı. Tiffany, bulabilse bile, bir bōcekle denemeye cesaret edemiyordu. Çok zalimce olurdu.

Arkasına yaslandı ve gümüş siyah manzaraya baktı. Üçüncü Kuşkusunu düşündü: *Yakına gelmeyecek.*

Neden?

Neden olduğundan emin değilim, diye düşündü. Ama biliyorum. Uzak duruyor. Bayan Havausta'nın benimle olduğunu biliyor.

Bunu nereden bilebilir, diye düşündü. Onun bir zihni yok ki. Bir Bayan Havausta'nın ne olduğunu bile bilmiyor!

Yine de düşünüyor, diye düşündü Üçüncü Kuşkusu.

Tiffany kayaya yaslanarak büzüldü.

Bazen kafası fazla... kalabalık... geliyordu.

Ve sonra sabah oldu, güneş doğdu, saçlarında çiy damlaları vardı, yerden duman gibi pus yükseliyordu ve... bir kartal, kayanın üzerinde, daha önce baykuşun oturduğu yerde oturmuş, tüylü bir şey yiyordu. Tiffany, kartalın kanadındaki her tüyü görebiliyordu.

Kartal yutkundu, deli kuş gözleriyle dik dik Tiffany'ye baktı ve sisleri çalkalayarak kanat açıp uzaklaştı.

Yanında, Bayan Havausta yine horlamaya başladı. Tiffany bunun, onun bedenine geri dönmüş olduğu anlamına geldiğini düşündü. Yaşlı kadını dürttü ve önceki sesi yeniden duydu: *gnaaaargrgrgrgrg*.

Yaşlı kadın öksürerek doğrulup oturdu ve elini sinirle Tiffany'ye sallayarak çay şişesini uzatmasını istedi. Şişenin yarısını içene kadar konuşmadı.

"Ah, sen ne dersen de, tavşan pişmişken çok daha lezzetli oluyor," diye inledi, şişenin tıpasını takarak. "Bir de kürkü olmadan!"

"Sen kartalı ele... ödünç mü aldın?" dedi Tiffany.

"Elbette. Sırf çevrede kimler olduğunu görmek için zavallı baykuşun gündeğumundan sonra ortalıklarda uçmasını bekleyemezdim. O bütün gece kır sıçanı avladı ve inan bana, çiğ tavşan kır sıçanından daha iyi. Kır sıçanı yeme."

"Yemem," dedi Tiffany ve sözlerinde içtendi. "Bayan Havausta, sanırım kovanın ne yaptığını biliyorum. Düşünüyor."

"Onun beyni yok sanıyordum!"

Tiffany onun adına düşüncelerinin konuşmasına izin verdi.

"Ama içinde benden bir yankı var, değil mi? Olmak zorunda. İçine... girdiği herkesten birer yankı var. Benden bir parça da *olmalı*. Orada bir yerde olduğunu biliyorum. Senin yanında olduğumu da biliyor. Ve uzak duruyor."

"Öyle mi? O neden?"

"Çünkü senden korkuyor sanırım."

"Hah! Peki o nedenmiş?"

"Evet," dedi Tiffany basitçe. "Çünkü ben korkuyorum. Birazcık."

"Ah, eyvah. Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Tiffany yine. "Dayak yiyen, ama kaçmayan köpeklerde olduğu gibi. Sorunun ne olduğunu anlamaz. Ama... onda bir şey var... aklıma gelecek gibi olan bir düşünce..."

Bayan Havausta hiçbir şey söylemedi. Yüzünde boş bir ifade vardı.

"Sen iyi misin?" dedi Tiffany.

"Yalnızca o düşünceyi düşünebilmen için zaman tanıyordum sana," dedi Bayan Havausta.

"Pardon. Düşünce gitti. Ama... biz kovayı yanlış şekilde düşünüyoruz."

“Ah, öyle mi? O nedenmiş peki?”

“Çünkü...” Tiffany düşüncüyü ifade edebilmek için çabaladı. “Sanırım onu doğru şekilde düşünmek istemediğimiz için. Bu... üçüncü dilekle ilgili. Ve bunun ne demek olduğunu bilmiyorum.”

Cadı dedi ki, “O düşüncüyü didiklemeye devam et,” ve sonra başını kaldırıp ekledi, “yalnız değiliz.”

Bayan Havausta’nın gördüğü şeyi Tiffany’nin seçmesi için saniyeler geçti; ormanın hemen kıyısında, küçük ve karanlık bir şekil. Kararsızca yaklaşıyordu.

Şekil Petulia çıktı. Çalıların bir metre kadar üzerinde ağır ağır ve endişeyle uçuyordu. Bazen yere atlıyor, süpürge-
nin yönünü biraz değiştiriyordu.

Tiffany ile Bayan Havausta’nın yanına geldiğinde yine yere indi, süpürgeyi çabucak kaptı ve büyük bir kayaya nişan aldı. Süpürge hafifçe çarpı ve kayanın içinden geçmeye çalışarak orada asılı kaldı.

“Mm, özür dilerim,” dedi kız nefes nefese. “Ama onu durdurmayı her zaman başaramıyorum ve böylesi, bir çapadan daha iyi... Mm.”

Bayan Havausta’nın karşısında diz kıracak oldu, kendisinin de bir cadı olduğunu hatırladı ve diz kırmasını, yarısında bir eğilmeye dönüştürmeye çalıştı, ki bu haliyle görmek için para bile ödeyebileceğiniz bir manzara oluştuyordu. Sonunda iki büküm olduğu yerden minicik bir ses geldi, “Mm, biri yardım edebilir mi lütfen? Sanırım Üçdağ Sekizgenim Dokuz Ot Keseme takıldı...”

Onu çözerken zor bir an yaşadılar. Halhalları ve kolyeleri çözerlerken Bayan Havausta bir yandan da, "Oyuncak bunlar, yalnızca oyuncak" diye homurdanıyordu.

Petulia kıpkırmızı bir yüzle doğruldu. Bayan Havausta'nın yüzündeki ifadeyi gördü, sivri şapkasını hızla çıkardı ve önünde tuttu. Bu bir saygı işaretiydi, ama aynı zamanda altmış santimlik, sivri tepeli bir şeyi onlara çevirdiği anlamına geliyordu.

"Mm... Bayan Düzgün'ü görmeye gittim ve korkunç bir şeyin peşinden buraya geldiğinizi söyledim," dedi. "Mm... ben de ne durumda olduğunuzu görmenin iyi olacağını düşündüm."

"Mm... çok nazıksın," dedi Tiffany, ama hain İkinci Şüphesi şöyle düşündü: O bize saldırırsa ne yapacaktın peki? Bir anlığına gözlerinin önüne Petulia'nın korkunç, öfkeli bir yaratığın önünde durduğu geldi, ama ilk düşündüğü kadar gülünç değildi. Petulia gerçekten de, işe yaramaz tılsımları şımgırdarken dehşetle titreyerek, korkudan aklını kaçırmış bir şekilde dururdu... ama gerilemezdi. Burada korkunç bir şeyle yüzleşen insanlar olduğunu düşünmüştü ve yine de gelmişti.

"Adın nedir kızım?" dedi Bayan Havausta.

"Mm, Petulia Kıkırdak, hanımefendi. Gwinifer Karatakke'den eğitim alıyorum."

"Yaşlı Karatakke Ana mı?" dedi Bayan Havausta. "Çok akli başında biridir. Domuzlardan iyi anlar. Buraya gelmekle iyi etmişsin."

Petulia endişe içinde Tiffany'ye baktı. "Mm, sen iyi misin? Bayan Düzgün senin... hasta... olduğunu söyledi."

"Şimdi çok daha iyiyim. Sorduğun için çok teşekkür ederim," dedi Tiffany, sefil bir halde. "Bak, şey için üzgünüm..."

"Eh, hastaydın," dedi Petulia.

Petulia hakkında bilinmesi gereken bir şey daha vardı. Her zaman herkes hakkında iyi düşünmek isterdi. İyi düşünmeye çalıştığı kişinin siz olduğunu biliyorsanız bu biraz rahatsız edici oluyordu.

"Yarışlardan önce kulübeye dönecek misin?" diye devam etti Petulia.

"Yarışlar mı?" dedi, aniden şaşırان Tiffany.

"Cadı Yarışları," dedi Bayan Havausta.

"Bugün," dedi Petulia.

"Ben bunu tamamen unutmuştum!" dedi Tiffany.

"Ben unutmamıştım," dedi yaşlı cadı sakın sakın. "Yarışları asla kaçırmam. Altmış senedir tek bir tanesini bile kaçırmadım. Zavallı yaşlı bir kadın için bir iyilik yapar mısın, Bayan Kıkırdak? O süpürgeyi Bayan Düzgün'ün kulübesine geri sürüp ona Bayan Havausta'nın selam söylediğini ve doğrudan yarışlara gitmeyi düşündüğünü söyler misin? O iyi miydi?"

"Mm, ellerini kullanmadan top çeviriyordu!" dedi Petulia, hayretle. "Hem, biliyor musunuz? Bahçesinde bir peri gördüm! Mavi bir peri!"

“Gerçekten mi?” dedi Tiffany, yüreği sıkışarak.

“Evet! Ama oldukça hırpaniydi. Ve gerçekten de bir peri olup olmadığını sorduğumda dedi ki... mm... Şıkır Ulkesi’nden koca leş kokulu korkunç dikenli demir ısırgan perisiymiş. Sonra bana ‘kılçık’ dedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Tiffany o yuvarlak, umutlu yüze baktı. Perileri seven biri, demek için ağzını açtı, ama tam zamanında durdu. Bu hiç de adil olmazdı. İçini çekti.

“Petulia, sen bir Nac Mac Feegle görmüşsün,” dedi. “Gerçekten de bir tür peridir, ama tatlı türden değil. Üzgünüm. İyidirler... eh, iyi sayılırlar ama tam olarak değil. Ve ‘kılçık’ bir tür küfür. Ama özellikle kötü bir küfür olduğunu sanmıyorum.”

Bir süre Petulia’nın yüzündeki ifade değişmedi. Sonra, “O zaman gerçekten bir periydi, öyle mi?” dedi.

“Şey, evet. Teknik olarak.”

Yuvarlak pembe yüz gülümsedi. “Güzel, ben de merak etmiştim, çünkü o, mm, bilirsin... Bayan Düzgün’ün bahçesindeki yer cücelerinden birine işiyordu.”

“Kesinlikle bir Feegle,” dedi Tiffany.

“Ah pekâlâ, herhalde tüm diğer bitkiler gibi koca leş kokulu korkunç dikenli demir ısırganların da bir periye ihtiyacı vardır,” dedi Petulia.

Bölüm 11

ARTHUR

Petulia gittikten sonra Bayan Havausta ayağını yere vurdu ve “Gidelim küçük hanım. Dikyamaç’a yaklaşık on üç kilometre var. Biz oraya varmadan başlamış olurlar.”

“Ya kovan?”

“Ah, isterse o da gelebilir.” Bayan Havausta gülümsedi. “Ah, öyle kaşlarını çatma. Yarışlarda üç yüzden fazla cadı olacak. Hepsi kırlardan gelmiş. Her yerden daha güvenli olacak. Yoksa kovanla şimdi mi karşılaşmak istersin? Bunu yapabiliriz muhtemelen. O kadar hızlı hareket edemiyor gibi.”

“Hayır!” dedi Tiffany, niyetlendiğinden daha yüksek sesle. “Hayır, çünkü... işler görüldüğü gibi değil. Her şeyi yanlış yaparız. Şey... açıklayamam. Hepsi üçüncü dilek yüzünden.”

“Ne olduğunu bilmediğin dilek, öyle mi?”

“Evet. Ama yakında bileceğimi umuyorum.”

Cadı ona bakakaldı. “Evet, ben de öyle umuyorum,” dedi. “Eh, burada dikilmenin anlamı yok. Yola çıkalım.” Ve bunun üzerine battaniyesini aldı ve bir halat tarafından çekiliyormuş gibi yürümeye başladı.

“Daha bir şey yemedik!” dedi Tiffany, onun peşinden koşarak.

“Ben dün gece bir sürü kır sıçanı yedim,” dedi Bayan Havausta omzunun üzerinden.

“Evet, ama aslında onları sen yemedin, değil mi?” dedi Tiffany. “Onları *aslında* baykuş yedi.”

“Teknik olarak öyle,” diye itiraf etti Bayan Havausta. “Ama bütün geceyi kır sıçanı yediğini düşünerek geçirirsen, ertesi sabah hiçbir şey yememeyi ne kadar istediğine şaşarsın. Ya da bir daha asla yememeyi.”

Uzaklaşmakta olan Petulia’ya doğru başını salladı.

“Arkadaşın mı?” dedi, yola koyulurlarken.

“Şey... eğer öyleyse de bunu hak etmiyorum,” dedi Tiffany.

“Hmm,” dedi Bayan Havausta. “Eh, bazen hak etmediğimiz şeyler alırız.”

Bayan Havausta, yaşlı bir kadın için oldukça hızlı hareket edebiliyordu. Mesafe, kişiliğe yapılmış bir hareket gibi yürüyordu çayırlarda. Ve bir konuda daha iyiydi.

Sessizlikten anlıyordu. Çalılara sürtünürken uzun etekleri hışırıdıyordu, ama bir şekilde bu, fondaki seslerin bir parçası olmuştu.

Sessizlik içinde yürürken Tiffany anıları hâlâ işitebiliyordu. Kovan yüzlercesini bırakmıştı geride. Çoğu öyle hafıftı ki kafasının içinde solgun, rahatsız edici bir histen daha fazlası değildiler, ama kadim kaplan hâlâ beyninin arkasında canlıydı ve onun arkasında da dev kertenkele vardı. Onlar ölüm makineleriydi, dünyalarındaki en güçlü yaratıklardı... eskiden. Kovan ikisini de ele geçirmişti. Ve sonra savaşıırken ölmüşlerdi.

Her zaman yeni bedenler ele geçiriyor, her zaman bedenlerin sahiplerini güç elde etme arzusuyla çıldırtıyor ve sonunda onları öldürtüyordu... ve tam Tiffany *neden* diye merak ederken, bir anı şöyle dedi: *Çünkü korkuyor.*

Neyden korkuyor, diye düşündü Tiffany. O çok güçlü!

Kim bilir? Ama dehşetten deliye dönmüş. Tamamen kafadan konyak!

"Sen Sensibility Bustle'sın, değil mi?" dedi Tiffany ve sonra kulakları, bunu sesli olarak söylediğini bildirdi.

"Konuşkan biri, değil mi?" dedi Bayan Havausta. "Geçen gece uykunda konuştu. Eskiden kendini pek beğenirmiş. Herhalde bu yüzden anıları bu kadar uzun süre dağılmadan kalabildi."

"Ama kafadan kontağı kafadan konyaktan ayıramıyor," dedi Tiffany.

"Eh, anılar solar," dedi Bayan Havausta. Durdu ve bir kayaya yaslandı. Nefessiz kalmış gibiydi.

"Sen iyi misin, hanımefendi?" dedi Tiffany.

"Sapasağlamım," dedi Bayan Havausta, hafifçe hırıltarak. "Yalnızca nefesleniyorum. Her neyse, yalnızca on kilometre kaldı."

"Biraz aksadığımı fark ettim," dedi Tiffany.

"Gerçekten mi? O zaman fark etmeyi bırak!"

Buyurgan bağıırışı yamaçlarda yankılandı.

Yankı solduğu zaman Bayan Havausta öksürdü. Tiffany solmuştu.

"Bana öyle geliyor ki," dedi yaşlı cadı, "birazcık sert konuşmuş olabilirim. Muhtemelen kır sıçanları yüzünden." Yine öksürdü. "Beni bilenler veya öyle ya da böyle hak etmiş olanlar bana Havausta Nine der. Sen de aynısını yaparsan bozulmam."

"Havausta Nine mi?" dedi Tiffany. Bu öyle büyük şok olmuştu ki önceki şokunu tamamen unutmuştu.

"Teknik olarak değil," dedi Bayan Havausta çabucak. "Daha çok bir saygı hitabı, hani lhtiyar Falanfilan Ana gibi ya da Bi şey Teyze ya da Dadı Adıherneyse gibi. Bir cadının... tam olarak... olduğu..."

Tiffany gülmeli mi, yoksa gözyaşlarına mı boğulmalı, bilemedi. "Biliyorum," dedi.

"Öyle mi?"

“Sızı Nine gibi,” dedi Tiffany. “O benim ninemdi, ama Tebeşir’deki başka herkes de ona Sızı Nine derdi.”

‘Bayan Sızı’ işe yaramazdı, biliyordu. Büyük, sıcak, dalga dalga, açık türden bir sözcüğe ihtiyacınız vardı. Sızı Nine herkes için vardı, oradaydı.

“Herkesin büyükannesi olmak gibi,” diye ekledi. Ama, onlara masallar anlatan bir büyükanne, diye eklemedi.

“Tamam o zaman. Belki öyledir. Havausta Nine iyi,” dedi Havausta Nine ve çabucak ekledi, “ama teknik olarak değil. Şimdi, yola çıksak iyi olacak.”

Doğruldu ve yine yürümeye başladı.

Havausta Nine, diye denedi Tiffany aklından. Diğer büyükannesini hiç tanımamıştı. O doğmadan önce ölmüştü. Başka birine Nine demek garip, ama tuhaf bir biçimde doğru geliyordu. Hem, iki büyükanneniz olabiliyordu, değil mi?

Kovan onları izledi. Tiffany onu hissedebiliyordu. Ama hâlâ mesafesini koruyordu. Eh, işte yarışlara götürülecek bir numara, diye düşündü. Nine’nin –sözcüğü düşündüğü zaman beyni gıdıklandı– bir planı var. Olmak zorunda.

Ama... bir şeyler tam olarak doğru değildi. Tam olarak kavrayamadığı bir düşünce vardı; kavradığını ne zaman düşünse gözden kayboluveriyordu. Kovan doğru davranmıyordu.

Havausta Nine’ye ayak uydurmaya özen gösterdi.

Yarışlara yaklaştıklarına dair ipuçları görmeye başladılar. Tiffany havada en az üç çalı süpürgesi gördü, hepsi aynı yöne uçuyordu. Doğru yola da ulaştılar, insan grupları aynı yöne gidiyordu; aralarında birkaç sivri tepeli şapka vardı, ki bu açık bir ipucuydu. Patika, bazı ağaçlıkların arasından aşağıya meyletti, yamalı yorgan gibi serilmiş küçük tarlaların arasından tırmandı ve arkasında bir bandonun Gösteri Şarkıları çaldığı yüksek bir çalı çite yöneldi. Gerçi, bandoda hangi Gösteri'nin hangi Şarkı'sını çaldıklarına dair aynı fikirde olan iki müzisyen bile yokmuş gibi geliyordu kulağa.

Tiffany, bir balonun, ağaçların üzerine yükseldiğini, rüzgâra tutulup süzülerek uzaklaştığını görünce yerinden sıçradı, ama sıradan bir balon olduğu anlaşıldı, bir yığın fazlalık Brian değil. Bunu anlayabiliyordu, çünkü ardından bir şikâyet kükremesi taşıyan uzun bir öfke çılgılığı geldi: "AaaargbannebannebannebabababalonumGITTIIIIII!!" Tıpkı yaşamda olduğu gibi balonlarda da *ipi ne zaman bırakmayacağını* bilmenin çok önemli olduğunu öğrenmiş küçük bir çocuğun çıkardığı geleneksel sestir bu. Balonların tek önemi, çocuklara bunu öğretmesidir.

Bununla beraber, bu sefer, sivri şapkalı bir yolcu taşıyan bir çalı süpürgesi ağaçların üzerinde yükseldi, balona yetti ve onu çeke çeke yarışların yapıldığı alana döndü.

"Eskiden böyle değildi," diye homurdandı Havausta Nine, bir kapıya geldiklerinde. "Ben gençken, tepelerdeki

bir çimenlikte, tek başımıza toplanırdık. Ama şimdi, ah hayır, Tüm Aile İçin Büyük Bir Gün olmak zorunda. Hah!”

Alana açılan kapının önünde bir kalabalık toplanmıştı, ama o “Hah!” sesinde bir şey vardı. Kalabalık, büyü eseriymiş gibi aralandı ve Nine doğrudan kapıya yürürken anneler çocuklarını biraz daha yakına çektiler.

Orada bilet satan ve şu anda hiç doğmamış olmayı dileyen bir oğlan vardı.

Havausta Nine gözlerini oğlana dikti. Tiffany oğlanın kulaklarının kızardığını gördü.

“İki bilet, genç adam,” dedi Nine. Sözlerinde küçük buz parçaları tınlıyordu.

“Bu, şey, eder, şey... bir çocuk, bir de yaşı ilerlemiş vatandaş için mi?” dedi genç adam titrek bir sesle.

Nine öne eğildi. “Yaşı ilerlemiş vatandaş nedir, genç adam?”

“Şey gibi... bilirsiniz... yaşlı insanlar?” diye mırıldandı oğlan. Şimdi elleri de titriyordu.

Nine biraz daha eğildi. Oğlan gerçekten, ama gerçekten gerilemek istiyordu, ama ayakları yere kök salmıştı. Geriye bükülmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

“Genç adam,” dedi Nine, “ben ne şu anda bir ‘yaşlı insan’ım ne de hayatımın herhangi bir anında ‘yaşlı insan’ olacağım. İki bilet alacağız. Şu tabelaya göre tanesi bir kurmuş.” Eli engerek gibi hızla uzandı. Oğlan geriye sıçırırken *gniiii* gibi bir ses çıkardı.

“Al sana iki kuruş,” dedi Havausta Nine.

Tiffany, Nine’nin eline baktı. Başparmağı ve işaret parmağını birbirine bastırmıştı, ama aralarında para görünmüyordu.

Yine de, genç adam korkunç bir biçimde sırtarak mutlak para yokluğunu büyük dikkatle *kendi* başparmağı ve işaret parmağıyla aldı. Nine, oğlanın diğer elinden iki bilet çekti.

“Teşekkür ederim, genç adam,” dedi ve alana girdi. Tiffany onun peşinden koştu. “Ne oldu...” diye başladı, ama Havausta Nine parmağını dudağına götürdü, Tiffany’nin omzunu yakaladı ve onu döndürdü.

Biletçi hâlâ parmaklarına bakıyordu. Hatta onları birbirine sürttü. Sonra omuzlarını silkti, parmaklarını meşin para kesesinin üzerine götürdü ve bıraktı.

Çlink, çlink...

Kapıdaki kalabalık inledi ve bir ikisi alkışlamaya başladı. Oğlan aynı hastalıklı sırtıyla, bunun olmasını *elbette* bekliyormuş gibi çevresine bakındı.

“Ah, tamam,” dedi Havausta Nine mutlulukla. “Şimdi bir fincan çay ve belki tatlı bir bisküvi alabilirim.”

“Nine, burada yalnızca cadılar değil çocuklar da var!”

İnsanlar onlara bakıyordu. Havausta Nine, Tiffany’nin çenesini tutup kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

“Çevrene bir bak, olmaz mı? Tılsımlar, sihirli değnekler ve benzerleri yüzünden adım atamıyorsun! Kovan uzak duracaktır, değil mi?”

Tiffany dönüp bakı. Alanı çepeçevre gösteriler sarmıştı. Çoğu, Tebeşir çevresinde gördüğü panayırlardakine benzeyen şeylerdi: Para Yuvarlamaca, Şanslı Düşüş, Piranhalara Diz Kırmaca, o tür şeyler. Böylesine sıcak bir günde, Suya Düşme Taburesi küçük çocuklar arasında çok tutuluyordu. Falcı çadırı yoktu, çünkü itiraz edecek ve diklenecek bunca ziyaretçinin olduğu bir yere hiçbir falcı gelmezdi, ama birkaç cadı çadırı vardı. Zakzak'ın dev çadırının önünde Gökdelen şapka ve Meltem Dalgası pelerini giydirilmiş bir cansız manken duruyordu ve önünde kalabalık bir izleyici grubu toplanmıştı. Diğer çadırlar daha küçüktü, ama ışıldayan, şıkırdayan şeylerle doluydular ve genç cadılarla iyi iş yapıyorlardı. Düşkapanları, lanetağları satan bir sürü çadır vardı ve bazıları yeni, kendi kendini boşaltan türden-di. Ama cadıların onları satın aldığını düşünmek tuhaf geliyordu. Tıpkı balıkların şemsiye alması gibi.

Kuşkusuz kovan buraya, bunca cadının olduğu yere gelmezdi, değil mi?

Havausta Nine'ye döndü.

Havausta Nine orada değildi.

Cadı Yarışları'nda bir cadıyı bulmak zordur. Yani, Cadı Yarışları'nda bir cadı bulmak çok *kolaydır*, ama aradığınız cadıyı bulmak zordur, özellikle de aniden kaybolmuşsa ve kendinizi yapayalnız ve paniğin, içinizde tıpkı bir eğrelti-otu gibi büyüdüğünü hissediyorsanız.

Yaşlı cadıların çoğu halatlarla ayrılmış büyük alanda, açılır kapanır masaların başında oturmuş, çay içiyorlardı.

Sivri şapkalarını sallaya sallaya çene çalıyordlardı. Her biri masadaki tüm diğerlerini dinlerken bir yandan da konuşmayı başarıyor gibiydi, ama aslında bu yetenek yalnızca cadılara özgü değildir. Burası sivri şapkalı yaşlı bir kadını aramak için uygun bir yer gibi görünmüyordu.

Güneş gökyüzünde epey yükselmişti artık. Alan doluyordu. Cadılar döne döne alçalıp alanın uzak ucuna konuyordu ve kapıdan, gittikçe daha fazla insan içeri akıyordu. Gürültü yoğundu. Tiffany döndüğü her yerde, oraya buraya seyirten sivri şapkalar görüyordu.

Kalabalığı itip geçerek Bayan Kene, Bayan Düzgün ya da Petulia gibi dost bir yüz aradı çılgınca. Aslında bu durumda, dost olmayan bir yüz de olurdu; hatta Bayan Kulağakaçan bile.

Ve düşünmemeye çalışıyordu. Dehşete kapıldığını ve bu dev kalabalığın içinde yapayalnız olduğunu ve o tepenin üzerinde bir yerde, görünmez bir kovanın bunu bildiğini, çünkü kovanın minik bir parçasının hâlâ kendisi olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Kovanın kıpırdandığını hissetti. Onun harekete geçtiğini hissetti.

Tiffany, gevezelik eden bir grup cadının arasından sendeleyerek geçti. Sesleri tiz ve bet geliyordu. Kendini güneşte fazla kalmış gibi hasta hissediyordu. Dünya dönüyordu.

Bir kovan hakkında olağanüstü olan, diye başladı ince bir ses, kafasının arkasında bir yerden, avlanma tarzının

yaratıklar arasında en çok, sıradan bir köpekbaliğına benzer mesidir...

"Ders dinlemek istemiyorum, Bay Bustle," diye mırıldandı Tiffany. "Seni kafamın içinde istemiyorum!"

Ama Sensibility Bustle yaşarken de başka insanları pek dikkate almamıştı ve şimdi dikkate almaya başlayacak da değildi. Kendinden memnun bir ciyaklamayla devam etti: ... öyle ki bir kez avını seçti mi, diğer çekici hedefleri tamamen görmezden gelir...

Yarış alanının diğer yanını görebiliyordu ve gerçekten de bir şey geliyordu. Kalabalığın içinde, bir otlaktan geçen rüzgâr gibi hareket ediyordu. İnsanlara bakarak ilerleyişini görebiliyordunuz. Bazıları bayıldı, bazıları ciyaklayarak döndü, bazıları kaçtı. Cadılar dedikodu yapmayı bıraktılar, sandalyeler devrildi ve bağrıışmalar başladı. Ama gelen şey hiçbirine saldırmıyordu. O yalnızca Tiffany ile ilgileniyordu.

Tıpkı bir köpekbaliğı gibi, diye düşündü Tiffany. Daha da kötü şeyleri yaşatan denizlerin katili.

Tiffany geriledi. İçi panikle dolmaya başlamıştı. Kargaşaya doğru seyirten cadılara tosladı ve onlara bağırdı:

"Onu durduramazsınız! Onun ne olduğunu bilmiyorsunuz! Ona kollarınızı sallayacaksınız, pırılıtlı değneklerinizi savuracaksınız ve o gelmeye devam edecek! Gelmeye devam edecek!"

Ellerini ceplerine soktu ve şans taşına dokundu. Ve ipe. Ve tebeşir parçasına.

Bu bir masal olsaydı, diye düşündü acı acı, yüreğine güvenir, yıldızımı ve tüm o diğer şeyleri izlerdim ve her şey hemen şu anda, şıkır şıkır bir BÜyü sayesinde düzelirdi. Ama ihtiyaç duyduğunda asla masalda olmazsın.

Masal, masal, masal...

Üçüncü dilek. Üçüncü Dilek. Önemli olan üçüncü dilekti.

Masallarda bir cin ya da cadı ya da büyü kedi size... üç dilek hakkı sunardı.

Üç dilek...

Yanından geçen bir cadıyı, Annagramma'yı yakaladı ve onun yüzüne baktı. Kız ona dehşet içinde baktı ve büzül-meye çalıştı.

"Lütfen bana bir şey yapma! Lütfen!" diye haykırdı. "Ben senin dostunum, değil mi?"

"Madem öyle istiyorsun. Ama o ben değildim ve şimdi daha iyiyim," dedi Tiffany, yalan söylediğini bile bile. Aslında oydu ve bu önemliydi. Bunu hatırlamak zorundaydı. "Çabuk, Annagramma! Üçüncü dilek ne? Çabuk ol! Üç dilek hakkın olduğu zaman üçüncü dilek nedir?"

Annagramma'nın yüzü, bir şey anlaşılmama cüretini gösterdiği zaman takındığı gücenmiş kaş çatışla kırıştı. "Ama neden..."

"Düşünmeden, lütfen! Yalnızca yanıt ver!"

"Şey, ee... her şey olabilir... görünmez olmak ya da... sarışın olmak ya da başka bir şey..." diye geveledi Annagramma, zihni dikişlerinden patlayarak.

Tiffany başını iki yana salladı ve kızı bıraktı. Kargaşayı seyreden yaşlı bir cadıya koştu.

“Lütfen hanımefendi, bu önemli! Masallarda, üçüncü dilek nedir? Nedenini sormayın bana, lütfen! Yalnızca hatırlayın!”

“Şey... mutluluk. Üçüncü dilek mutluluk, değil mi?” dedi yaşlı hanım. “Evet, kesinlikle. Sağlık, servet ve mutluluk. Şimdi, ben senin yerinde olsam...”

“Mutluluk mu? Mutluluk... teşekkür ederim,” dedi Tiffany ve çılgınca başkasını aradı. Mutluluk değildi, iliklerine dek hissediyordu. Mutluluğu büyüyle bulamazdınız, şu anda bir başka ipucu da *buydu*.

Bayan Kene çadırların arasından seyirtiyordu. Başarı olasılığı düşük çareler için zaman yoktu. Tiffany onu çevirdi ve bağırdı: “MerhabaBayanKeneEvetBenlyiyimUmarımSenDelyisindirÜçüncüDilekNedirÇabucakSöyleBuÖnemliLütfenltirazEtmeSoruDaSormaZamanYok!”

Bayan Kene yalnızca bir iki saniye duraksadı. “Yüz dileğin daha olması, değil mi?” dedi.

Tiffany ona bakakaldı ve sonra, “Teşekkür ederim. Değil, ama bu da bir ipucu.”

“Tiffany, bir...” diye başladı Bayan Kene.

Ama Tiffany, Havausta Nine’yi görmüştü.

Kadın, alanın tam ortasında, bir sebepten halatlarla ayrılmış bir karenin ortasında duruyordu. Kimse onu fark etmiyor gibiydi. Kovanın çevresindeki çılgına dönmüş cadıları

izliyordu. Zaman zaman oradan bir çakma ve büyü kıvılcı-
mı geliyordu. Havausta Nine'nin yüzünde sakin, uzak bir
ifade vardı.

Tiffany, Bayan Kene'nin elini itti, eğilip halatın altından
geçti ve Havausta Nine'ye koştu.

"Nine!"

Mavi gözleri ona döndü.

"Evet?"

"Masallarda, cin, büyülu kurbaga ya da iyilik perisi sana
uç dilek hakkı veriyor... üçüncü dilek nedir?"

"Ah, *masallar*," dedi Nine. "Bu kolay. Anlatmaya değer
her masalda, dünyanın nasıl işlediğini bilen her masalda,
*üçüncü dilek ilk iki dileğin sebep olduğu zararı tersine çevi-
rendir.*"

"Evet! İşte bu! İşte bu!" diye bağırды Tiffany ve sorunun
arkasına yığılan sözcükler döküldü. "Kovan kötü değil!
Olamaz! Kendine ait bir zihni yok! Her şey dilekler yüzün-
den! *Bizim dileklerimiz!* Tıpkı masallardaki gibi. Orada..."

"Sakin ol. Derin bir nefes al," dedi Nine. Tiffany'yi
omuzlarından yakaladı ve panik içindeki kalabalığa baka-
cak şekilde tuttu.

"Bir anlığına korktun ve şimdi o geliyor. Geriye dön-
meyecek, şimdi değil, çünkü çaresizlik içinde. Kalabahğı
görmüyor bile, onun için kalabalığın hiçbir anlamı yok. İs-
tediği kişi sensin. Peşinde olduğu kişi sensin. Onunla yüz-
leşen sen olmalısın. Hazır mısın?"

“Ama ya ben kaybedersem...”

“Ben bugün olduğum yere kaybedeceğimi düşünerek gelmedim, küçük hanım. Onu bir kez yendin, yine yenebilirsin!”

“Ama korkunç bir şeye dönüşebilirim!”

“O zaman benimle yüzleşirsin,” dedi Nine. “Benimle, benim bölgemde yüzleşirsin. Ama bu olmayacak, değil mi? Pis bebeklerden ve aptal kadınlardan bıkip usanmıştın, değil mi? O zaman bu... cadılığın diğer yam. Öğlen oldu. Yarışları doğru düzgün başlatmış olmaları gerekirdi, ama, hah, insanlar unutmış gibi. Şimdi... öğlemışığında, kendi tepelerinden çok uzakta bir cadı olmak var mı kanında?”

“Evet!” Havausta Nine’nin kabul edebileceği başka yanıt yoktu.

Havausta Nine yerlere kadar eğildi ve birkaç adım geriledi.

“Ne zaman istersen başlayabilirsin hanımefendi,” dedi.

Dilek, dilek, dilek, diye düşündü Tiffany, bir hercümerç yapacak şeyleri bulmak için dalgın dalgın ceplerini karıştırarak. O kötü değil. *Istedığımızı sandığımız şeyleri veriyor bize!* Ve insanlar ne istiyor? Daha fazla dilek!

Bir canavar kafama girdi ve bunu bana o yaptırdı, diyemezsiniz. Tiffany paranın onun olmasını dilemişti. Kovan yalnızca onun düşüncesini almıştı.

Evet, ama ben olsam *asla* almazdım, diyemezsiniz. Kovan ne bulduysa onu kullanmıştı; minik gizli dilekleri,

arzuları, öfke anlarını, gerçek insanların görmezden gelmeyi bildikleri onca şeyi! Kovan onları görmezden gelmenize izin vermiyordu!

Sonra, parçaları el yordamıyla birbirine bağlarken yumurta ellerinden fırladı, yerçekimine uydu ve Tiffany'nin botunun ucunda kırıldı.

Tiffany ona bakakaldı, çaresizliğinin karanlığı öğlenışığında derinleşti. Bunu neden denedim ki? İşe yarayan bir hercümerç yapabildiğim olmadı, o zaman neden denedim? Çünkü bu sefer işe yarayacağını düşündüm, işte bu yüzden. Tıpkı bir masaldaki gibi. Aniden her şey... yoluna girecekti.

Ama bu bir masal değil ve başka yumurta yok.

Bir çığlık geldi, ama çok yukarılardan ve onun sesi Tiffany'yi bir yürek atımı süresinde evine götürüp getirdi. Bir akbabanın çığlığıydı, tam güneşin ortasındaydı ve yeryüzüne doğru dalarken gittikçe irileşiyordu.

Kuş, ok gibi tam Tiffany'nin başının üzerinden geçerken yine gökyüzüne döndü ve o bunu yaparken çok küçük bir şey "Amanın!" diye haykırarak akbabanın pençelerini bıraktı.

Herhangibir Rob taş gibi düştü, ama bir tuap sesi duyuldu ve aniden kumaştan bir balon tam tepesinde şişiverdi. Aslında, iki balon. Başka bir deyişle, Herhangibir Rob, Hamish'in paraşütünü "ödünç almıştı".

Yavaşlar yavaşlamaz paraşütü bıraktı ve düzgünce hercümercin içine düştü.

“Seni bırakçaamızı mı sandın?” diye bağırdı, iplere tutunarak. “Ben bir vecibe altındayım, hem de ben! Hemen şu anda işinin başına dön!”

“Ne? Yapamam!” dedi Tiffany, onu silkelemeye çalışarak. “Seninle yapamam! Seni öldürürüm! Yumurtaları hep kırıyorum! Vecibe kim?”

“İtiraz etme!” diye bağırdı Rob, iplerin içinde hoplayıp zıplayarak. “Yap şunu! Yoksa sen tepelerin kocakarısı diil misin? Olduunu biliyom ben!”

İnsanlar koşarak yanlarından geçiyordu. Tiffany başını kaldırdı. Kovanı, tozların içinde hareket eden bir şekil olarak görebiliyordu artık.

Ellerindeki dolaşık iplere ve Rob'un sırttan yüzüne baktı. An tınladı.

Bir cadı işleri halleder, dedi İkinci Şüphesi. ‘Yapamam’ olayını aş.

Tamaam...

Neden daha önce işe yaramadı? Çünkü yaraması için sebep yoktu. Yaramasına ihtiyacım yoktu.

Şu anda bana yardım etmesine ihtiyacım var. Hayır. Benim bana yardım etmeme ihtiyacım var.

Bu yüzden düşün. Gürültüyü duymazdan gel, çiğnenmiş otların üzerinde sana doğru yuvarlanan kovanı görmezden gel...

Elindeki nesneleri kullanması gerekiyordu, bu yüzden o kısım sorun değildi. Sakinleş. Yavaşla. Hercümerce bak. Şu anı düşün. Nesnelerin hepsi evden getirdiği şeylerdi...

Hayır. Hepsi değil. Hiç de hepsi değil. Bu sefer, orada olmayan şeyin şeklini hissetti...

... ve boynundaki gümüş atı çekiştirdi, zincirini kopardı, sonra ipliklere astı.

Aniden düşünceleri buz kadar berrak ve serin oldu, olması gerektiği kadar parlak ve ıslıl ıslıl. Bakalım... bu, şurada daha iyi görünüyor, bunun da şu şekilde çekilmesi gerekiyor...

Hareket, gümüş atı hayata geçirdi. Sonra nazıkçe dönclü, ipliklerin ve Herhangibir Rob'un içinden geçti. Herhangibir Rob, "Hiç de acımadı! Sen işine bak!" dedi.

Tiffany ayaklarında bir karıncalanma hissetti. At dönerken ısıldıyordu.

"Seni sıkıştırmak istemem!" dedi Herhangibir Rob. "Ama acele et!"

Evden çok uzaklardayım, diye düşündü Tiffany, aynı berrak şekilde, ama o benim gözümün bebeği. Şimdi gözlerimi açıyorum. Şimdi gözlerimi yine açıyorum...

Ahh...

Tepelerimden uzakta cadı olabilir miyim? Elbette olabilirim. Seni aslında asla terk etmiyorum, Dalganın Altındaki Ülke...

Tebeşir'deki çobanlar yerin, tıpkı çimenlerin altında bir fırtına patlamış gibi sarsıldığını hissettiler. Çalılardaki kuşlar dağıldılar. Koyunlar başlarını kaldırdılar.

Yer yine sarsıldı.

Bazı insanlar güneşin önünden bir gölge geçtiğini söyledi. Bazıları toynak sesleri duyduklarını söylediler.

Ve küçük At Vadisi'nde tavşan yakalamaya çalışan bir oğlan çocuğu yamacın patladığını, yeleşi denizin dalgalarına benzeyen, tüyleri tebeşir kadar beyaz bir atın gökyüzü kadar yüksek bir dalga gibi dışarı sıçradığını söyledi. Yükselen sis gibi dörtünela havalandığını ve fırtına gibi dağlara doğru uçtuğunu söyledi.

Masal anlattığı için cezalandırıldı elbette, ama o buna değdiğini düşündü.

Hercümerç parlıyordu. İpliklerin arasından gümüş bir ışıltı akıyordu. Işıltı Tiffany'nin ellerinden kaynaklanıyor, yıldızlar gibi kıvılcımlanıyordu.

O ışıktaki, kovanın ona eriştiğini ve görünür kılınmış görünmezlik gibi onu çepeçevre sarana dek yayıldığını gördü. Dalgalanıyor, ışığı tuhaf biçimlerde yansıtıyordu. O ışıltılar ve kıvılcımlar, sudaki yansımalar gibi dalgalanan ve uzayan yüzlerdi.

Zaman yavaşlamıştı. Kovanın oluşturduğu duvarın arkasında cadıların ona baktığını görebiliyordu. Bir tanesi kargaşada şapkasını kaybetmişti, ama şapka havada asılı duruyordu. Henüz düşecek zamanı olmamıştı.

Tiffany'nin parmakları oynadı. Kovan havada ışıldadı, içine taş atılan gölet gibi kırıştı. Dokunaçları Tiffany'ye

doğru uzandı. Tiffany onun paniğini, dehşetini hissetti. Kovan yakalanmış gibi hissediyordu...

"Hoş geldin," dedi Tiffany.

Hoş geldin mi? dedi kovan Tiffany'nin kendi sesiyle.

"Evet. Bu mekâna hoş geldin. Burada güvendesin."

Hayır! Biz asla güvende değiliz!

"Burada güvendesiniz," diye tekrarladı Tiffany.

Lüt fen! dedi kovan. Bizi koru!

"Sihirbaz sizin hakkınızda hemen hemen haklıydı," dedi Tiffany. "Başka yaratıkların içine saklanıyorsunuz. Ama o nedenini merak etmedi. Neyden saklanıyorsunuz?"

Her şeyden, dedi kovan.

"Sanırım ne demek istediğinizi biliyorum," dedi Tiffany.

Öyle mi? Her yıldızın, her ot yaprağının farkında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Evet. Biliyorsun. Sen buna 'gözlerini yeniden açmak' diyorsun. Ama sen bir anlığına yapıyorsun. Biz ezelden beri yapıyoruz. Uyku yok, dinlenmek yok, yalnızca sonsuz... sonsuz deneyim, sonsuz farkındalık. Her şey hakkında. Her zaman. Sizi nasıl da kıskanıyoruz, nasıl da kıskanıyoruz! Şanslı insanlar, uzayın sonsuz soğuk derinliklerine karşı zihinlerinizi kapatabiliyorsunuz! Sizin bu... can sıkıntısı... denen şeyiniz var! Bu evrendeki en nadir yetidir! Bir şarkı duymuştuk, şöyle bir şeydi; "Işıl ıslıl yıldızcık..." Ne güç! Ne harika bir güç! Bir milyon trilyon alev alev maddeyi, inanılmaz güçte bir fırını alıyorsunuz ve onu

çocuklar için küçük bir şarkıya dönüştürüyorsunuz! Zihinlerinizin çevresinde, sonsuzluğu uzak tutan ve sabahları çıgıllıklar atmadan uyanmanızı sağlayan küçük dünyalar, küçük masallar, küçük kabuklar yaratıyorsunuz!

Tamamen kafadan konyak, dedi neşeli bir ses, Tiffany'nin anılarının arkasından. Dr. Bustle'ı susturmak imkânsızdı.

Bize acı, bize acı, dedi kovanın sesleri. Bize güven yok, bize dinlenmek yok, bize sığınak yok. Ama sen, sen bize di-rendin. İçinde gördük. Sende zihinler içinde zihinler var. Bizi sakla!

"Sessizlik mi istiyorsunuz?" dedi Tiffany.

Evet ve sessizlikten daha fazlası, dedi kovanın sesi. Siz insanlar bir şeyleri görmezden gelmek konusunda çok iyisiniz. Hemen hemen kör, hemen hemen sağırsınız. Bir ağaca bakıyorsunuz ve... yalnızca bir ağaç görüyorsunuz, kaskatı bir bitki. Onun tarihini görmüyorsunuz, özsuyu pompalayışını hissetmiyorsunuz, kabuğun içindeki her böceği ayrı ayrı duymuyorsunuz, yaprakların kimyasını sezmiyorsunuz, yeşilinin yüzlerce tonunu, güneşi takip etmek için yaptığı minicik hareketleri, tahtanın belli belirsiz büyümesini fark etmiyorsunuz...

"Ama siz bizi anlamıyorsunuz," dedi Tiffany. "Herhangi bir insanın sizden canlı kurtulabileceğini sanmıyorum. Siz

bize istediğimizi sandığımız şeyi, biz ister istemez veriyorsunuz, tıpkı peri masallarındaki gibi. Ve dilekler hep sorun çıkarıyor.”

Evet. Bunu artık biliyoruz. Artık bizde senin bir yankın var. Bizde... anlayış var, dedi kovan. Bu yüzden şimdi biz bir dilekle sana geliyoruz. Diğerlerinin verdiği zararları düzelten bir dilek.

“Evet,” dedi Tiffany. “Her zaman en sonuncu dilek, üçüncü dilek budur. ‘Bu olmamış olsun’ diyen dilektir.”

Bize ölmenin yolunu öğret, dedi kovanın sesleri.

“Ben bilmiyorum ki!”

Bunun yolunu bütün insanlar bilir, dedi kovanın içindeki sesler. Kısa, kısacık hayatınızın her gününde o yolda yürüyorsunuz. Biliyorsunuz. Sizin bilginize imreniyoruz. Nasıl sona ereceğinizi biliyorsunuz. Siz çok yeteneklisiniz.

Nasıl ölüneceğini biliyor olmalıyım, diye düşündü Tiffany. Derinlerde bir yerde. Düşüneyim. ‘Yapamam’ olayını aşayım...

Işıl ışıl hercümerci kaldırdı. Güneş ışınları hâlâ üzerinde oynayıyordu, ama artık Tiffany’nin ona ihtiyacı yoktu. Gücü kendi merkezinde tutabiliyordu. Hepsi bir denge meselesiydi.

Işık söndü. Herhangibir Rob hâlâ ipliklerden sarkıyordu, ama saçlarındaki tüm örgüler çözülmüştü ve kocaman, kırımızı bir top halinde dikilmişti. Sersemlemiş görünüyordu.

“Şu anda bi kebabi *katledebilirim*,” dedi.

Tiffany onu yere indirdi. Herhangibir Rob hafifçe salandı. Tiffany hercümercin kalanını cebine koydu.

“Teşekkür ederim Rob,” dedi. “Ama artık senin gitmeni istiyorum. İşler... ciddileşebilir.”

Elbette, yanlış şeyi söylemişti.

“Hiçbi yere gitmiyom!” diye terslendi Rob. “Seni koruycaama dayır Jeannie’ye söz verdim! Şindi işimize bakalım!”

İtiraz kabul etmiyordu. Rob her zamanki gibi yarı çömelmiş, yumruklarını sıkmış, çenesini çıkarmış, meydan okuma hissiyle alev alev yanarak her şeyi karşılamaya hazırlanmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Tiffany, doğrularak.

Ölüm tam arkamızda, diye düşündü. Yaşam biter ve ölüm orada bekliyor olur. Bu yüzden... çok yakında olmalı. Çok yakında.

Bir... kapı olmalı. Evet. Eskimiş ahşaptan eskimiş bir kapı. Ve karanlık.

Döndü. Arkasında, havada siyah bir kapı vardı.

Menteşeler gıcırdamalı, diye düşündü.

Kapıyı itip açtığı anda menteşeler gıcırdadılar.

Demek öyle... diye düşündü, bu tam olarak gerçek değil. Kendime kapılar hakkında, anlayabileceğim bir masal anlatıyorum ve işe yarayacak kadar kandırıyorum kendimi. İşe yaramaya devam etmesi için tam kıyıda dengemi

korumam lazım. Ve bu, pembe bir gergedanı düşünmemek kadar zor. Ve Havausta Nine bunu yapabiliyorsa ben de yapabilirim.

Kapının arkasında, solgun yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında siyah kumlar uzanıyordu. Uzak ufukta dağlar vardı.

Kapıdan geçmemize yardım etmelisin, dedi kovanın sesleri.

“Bana kulak verirsen bunu yapmak istemezsin,” dedi Herhangibir Rob, Tiffany’nin ayak bileğinden. “O kılçına mini mini bi parçacık bile güvenmiyom!”

“Orada benden bir parça var. Ben ona güveniyorum,” dedi Tiffany. “Gelmek zorunda olmadığını söylemiştim Rob.”

“Ah, ööle mi? Senin yapayalnız oraya gitmeni izliycem, ööle mi? Şu anda seni terk ettiimi göremiycen!”

“Bir kabilen ve bir karın var Rob!”

“He ye, bu yüzden senin Ölüm’ün eşiinden yapayalnız geçmene izin vererek onları utandırmıycam,” dedi Herhangibir Rob kararlılıkla.

Demek, diye düşündü Tiffany kapının ötesine bakarken, yapmamız gereken bu. Kıyılarda yaşıyoruz. Yolu bulamayanlara yardım ediyoruz...

Derin bir nefes aldı ve eşikten geçti.

Pek bir değişiklik olmadı. Kum ayaklarının altında tane taneydi ve üzerinde yürüdüğü zaman, beklediği gibi gıcır diyordu, ama adımları ile havaya fırladıkları zaman devediken tohumları gibi ağır ağır düşüyorlardı ve Tiffany bunu beklememişti. Hava soğuk değildi, ama yoğunluğu azdı ve solurken diken diken bir his veriyordu.

Kapı, Tiffany'nin arkasından yavaşça kapandı.

Teşekkür ederiz, dedi kovanın sesleri. *Şimdi ne yapıyoruz?*

Tiffany çevresine bakındı ve başını kaldırarak yıldızlara baktı. Tanıdığı yıldızlar değildiler.

"Sanırım ölüyorsunuz," dedi.

Ama ölecek 'ben' yok, dedi kovanın sesleri. *Yalnızca biz varız.*

Tiffany derin bir nefes aldı. Bu, sözcüklerle ilgiliydi ve o, sözcükleri bilirdi. "Size inanılacak bir masal anlatayım," dedi. "Bir zamanlar hepimiz denizde damlacıklardık. Sonra balıklar, sonra kertenkeleler ve sıçanlar, sonra maymunlar ve arada yüzlerce değişik şey olduk. Bu el bir zamanlar bir yüzgeçti, bu el bir zamanlar bir pençeydi! İnsan ağızında bir kurdun sivri dişleri, bir tavşanın kesici dişleri, bir ineğin ezici dişleri var! Kanımız, eskiden içinde yaşadığımız deniz kadar tuzlu! Korktuğumuz zaman derimizdeki tüyler dikiliyor, tıpkı kürkümüz varken olduğu gibi. Biz tarihiz! 'Biz' haline geldiğimiz süre içinde, arada her ne olmuşsak hâlâ oyuz. Masalın geri kalanını ister misiniz?"

Anlat, dedi kovan.

“Ben anne babamın, büyükanne ve büyükbabalarımın, tüm atalarımın anılarından oluşmuşum. Nasıl görüldüğümde, saçlarımın renginde varlar. Ve ben, tanıştığım ve düşüncelerimi etkileyen herkesten oluşmuşum. O zaman ‘ben’ kimim?”

Bize bu masalı anlatan parça, dedi kovan. Gerçekten sen olan parça.

“Eh... evet. Ama bu sizde de olmalı. ‘Biz’ dediğinizi biliyorsunuz, bunu söyleyen kim? Sizin siz olmadığınızı söyleyen kim? Bizden farklı değilsiniz. Biz yalnızca unutmak konusunda çok, çok daha iyiyiz. Ve maymunu ne zaman dinlememek gerektiğini biliyoruz.”

Kafamızı karıştırdın, dedi kovan.

“Beynimizin eski parçası baş maymun olmak istiyor ve hazırlıksız yakalandığı zaman saldırıyor,” dedi Tiffany. “Tepki veriyor. Düşünmüyor. İnsan olmak, ne zaman maymun ya da kertenkele ya da o eski yankılardan biri olmaman gerektiğini bilmek demektir. Ama siz insanı ele geçiriyorsunuz ve insan kısmını susturuyorsunuz. Maymunu dinliyorsunuz. Maymun neye ihtiyaç duyduğunu bilmiyor, yalnızca ne istediğini biliyor. Hayır, sen ‘biz’ değilsin. Sen ‘ben’sin.”

Ben, benim, dedi kovan. Ben. Ben kimim?

“Bir ismin var mı? Bu işe yarar.”

Evet. Bir isim...

“Arthur’u bir isim olarak her zaman sevdim.”

Arthur, dedi kovan. *Arthur'u ben de sevdim. Ve ben bensem, o zaman durabilirim. Sonra ne olacak?*

"Senin... ele geçirdiğin yaratıklar, onlar ölmedi mi?"

Evet, dedi Arthur. *Ama biz... ama ben ne olduğunu görmedim. Yalnızca orada olmayı bıraktım.*

Tiffany sonsuz kumsalda çevresine bakındı. Hiç kimseyi göremiyordu, ama orada bir yerde hareket olduğunu düşündüren bir şey vardı. Işığın zaman zaman değişmesiydi belki, sanki görmemesi gereken bir şeyi görüyormuş gibi.

"Sanırım," dedi, "çölü geçmelisin."

Diğer yanda ne var? dedi Arthur.

Tiffany duraksadı. "Bazı insanlar daha iyi bir dünyaya gittiğini düşünür," dedi. "Bazıları farklı bir bedende bu dünyaya döndüğüne inanır. Ve bazıları hiçbir şey olmadığını düşünür. Yalnızca var olmayı bıraktığını düşünürler."

Peki sen ne düşünüyorsun? diye sordu Arthur.

"Bence onu tarif edecek sözcük yok," dedi Tiffany.

Bu doğru mu? dedi Arthur.

"Bence işte bu yüzden çölü geçmelisin," dedi Tiffany. "Öğrenmek için."

Öğrenmeyi dört gözle bekleyeceğim. Teşekkür ederim.

"Güle güle... Arthur."

Kovanın uzaklaşğını hissetti. Birkaç kum zerresinin hareket etmesi ve havadaki uğultu dışında ondan pek işaret yoktu, sadece yavaş yavaş kara kumların üzerinde uzaklaşmıştı.

"Hadi sana kötü şanslar, bi daa da yolun buralara düşmesin!" diye bağırdı Herhangibir Rob onun arkasından.

"Hayır," dedi Tiffany. "Öyle söyleme."

"He ye, ama hayatta kalmak için insanları öldürdü."

"Öldürmek istemedi. İnsanların nasıl işlediğini bilmiyordu."

"Her durumda, ona bi ton iyi abidik gubidik laf ettin," dedi Rob hayranlıkla. "Bi ozan bile o kadar abidik gubidik laf uyduramazdı."

Tiffany öyle mi olduğunu merak etti. Bir kez, gezgin öğretmenler köye geldiğinde, bütün bir sabah süren bir ***Kayınatın Mucizeleri!*** dersi için yarım düzine yumurta ödemişti. Pahalı bir dersti, ama kesinlikle değmişti. Öğretmen, bir öğretmen için bile birazcık deliydi, ama söyledikleri kesinlikle akla yatkın gelmişti. Evren hakkınca en şaşırtıcı şey şu ki, demişti, eninde sonunda her şey başka her şeyden oluşuyor, bunun olması için milyonlarca, milyonlarca sene geçmesi gerekse bile. Diğer çocuklar kıkırdamış, itiraz etmişti, ama Tiffany eskiden minik canlı yaratıklar olan şeyin şimdi tepelerdeki tebeşir olduğunu biliyordu. Her şey dönüp dolaşıp geri gelirdi, ytlıdzlar bile.

Çok iyi bir sabah olmuştu, özellikle de 'Kainat' sözcüğünün yanlış yazıldığına işaret ettiği için yarım yumurtasını geri alabildiğinden.

Doğru muydu? Belki bunun önemi yoktu. Belki yalnızca Arthur için doğru olması yeterliydi.

Gözleri, iki kez açılmış olan iç gözleri kapanmaya başlamıştı. Gücün akıp gittiğini hissedebiliyordu. O durumda fazla uzun süre kalamazdınız. Evrenin o kadar farkında oluyordunuz ki kendinizin farkında olmayı bırakıyordunuz. İnsanların, zihinlerini kapatmayı öğrenmesi ne kadar akıllıca olmuştu. Evrende, can sıkıntısı kadar hayret verici bir şey var mıydı?

Bir anlığına oturdu ve bir avuç kum aldı. Kum elinde yükseldi, duman gibi kıvrıldı, yıldız ışıklarını yansıttı, sonra dünya kadar zamanı varmış gibi ağır ağır döküldü.

Kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti.

Hâlâ kafasının içinde sesler duyuyordu. Kovan birkaç anısını geride bırakmıştı. Hiç yıldız olmayan, 'dün' diye bir şeyin olmadığı zamanları hatırlayabiliyordu. Gökyüzünün ötesinde ve çimenlerin altında ne olduğunu biliyordu. Ama en son ne zaman uyuduğunu, bir *yatakta, doğru düzgün* uyuduğunu hatırlamıyordu. Baygın sayılmazdı. Gözlerini kapattı ve gözlerini yine kapattı...

Biri hızla ayağını tekmeledi.

"Uykuya dalma!" diye bağırdı Herhangibir Rob. "Burda diil! *Burda* uykuya dalamazsın! Hadi kalk bakalım!"

Tiffany uyuşuk uyuşuk, hafif hafif dönen bir toz bulutu içinde ayağa kalktı ve karanlık kapıya döndü.

Kapı yerinde değildi.

Kumda yalnızca onun ayak izleri vardı, ama onlar da yalnızca bir metre kadar uzanıyordu ve zaten ayak izleri de

yavaş yavaş kaybolmaktaydı. Çevresinde, sonsuzluğa uzanan ölü bir çöl dışında hiçbir şey yoktu.

Uzak dağlara bakmak için döndü, ama görüş alanı uzun boylu bir şekil tarafından kapatılmıştı. Şekil tamamen siyahlara bürünmüştü ve bir tırpan taşıyordu. Daha önce orada değildi.

İYİ AKŞAMLAR, dedi Ölüm.

Bölüm 12

HARİÇ

Tiffany başını kaldırıp siyah başlığın içine baktı. Orada bir kafatası vardı, ama gözyuvaları mavi mavi parlıyordu.

En azından kemikler Tiffany'yi hiç korkutmamıştı. Onlar yalnızca ortalıklarda gezinen tebeşirdiler.

"Sen..." diye başladı, ama Herhangibir Rob bir feryat kopardı ve doğrudan başlığa sıçradı.

Bir gümleme oldu. Ölüm bir adım geriledi ve iskelet elini başlığına kaldırdı. Herhangibir Rob'u saçlarından tutarak kaldırdı ve küfrederek tekmeler atan Nac Mac Feeple adamcığım bir kol boyu uzakta tuttu.

BU SENİN Mİ? diye sordu Ölüm, Tiffany'ye. Ses gök gürültüsü gibi ağırdı ve Tiffany'yi çepeçevre sarmıştı.

"Hayır. Şey... o kendinin."

BUGÜN BİR NAC MAC FEEGLE BEKLEMİYORDUM, dedi Ölüm. YOKSA KORUYUCU KIYAFETLER GİYERDİM, HA HA.

“Çok kavgaya ediyorlar gerçekten,” diye itiraf etti Tiffany. “Sen gerçekten Ölüm’sün, değil mi? Bunun kulağına aptalca bir soru gibi geldiğini biliyorum.”

KORKMUYOR MUSUN?

“Henüz değil. Ama, şey... hariç ne yönde, lütfen?”

Bir duraksama oldu. Sonra Ölüm şaşkın bir sesle, ONUN NE DEMEK OLDUĞUNU BILMIYORUM, dedi.

“Evet,” dedi Tiffany. “Kimse bilmiyor zaten. Aslında, dışarı demek.”

Ölüm, hâlâ kor gibi bir öfkeyle yanmakta olan Herhangibir Rob’u tutan eliyle işaret etti.

O TARAFTA. YÜRÜYEREK ÇÖLÜ GEÇMEN GEREK.

“Ta dağlara kadar mı?”

EVET AMA O YOLDAN YALNIZCA ÖLÜLER GİDEBİLİR.

“Eninde sonunda beni bırakmak zorunda kalcan, seni koca anatomi!” diye bağırdı Herhangibir Rob. “Ondan sonra seni ööle bi tekmeliycem ki!”

“Burada bir kapı vardı!” dedi Tiffany.

AH, EVET, dedi Ölüm. AMA KURALLAR VAR, O GİRİŞ YOLUYDU, ANLIYOR MUSUN?

“Ne farkı var?”

OLDUKÇA ÖNEMLİ BİR FARK, KORKARIM. ÇIKIŞ YOLUNU KENDİN BULMAN GEREK. BURADA UYKUYA DALMA, BURADAKİ UYKU HIÇ BİTMEZ.

Ölüm kayboldu. Herhangibir Rob kumların üzerine düştü ve kavgaya etmeye hazır bir halde ayağına kalktı, ama yalnızdılar.

“Bir çıkış kapısı yapman gerek,” dedi.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum! Rob, sana benimle gelmemeni söyledim. *Sen* çıkamaz mısın?”

“He ye. Muhtemelen. Ama seni saa salim geri götürmem lazım. Kelda bana vecibe verdi. Tepelerin kocakarısını kurtarmam lazım.”

“Bunu sana *Jeannie* mi söyledi?”

“He ye. Çok *karrarrrrlıydı*,” dedi Herhangibir Rob.

Tiffany yine kumların üzerine yığıldı. Kumlar çevresinde havalandılar.

“Asla dışarı çıkamayacağım,” dedi. İçeri girmek, evet, bu zor değildi...

Çevresine bakındı. Pek açık olmasa da zaman zaman ılık değışiyordu ve küçük toz bulutları yükseliyordu.

Göremediğı insanlar yürüyerek yanından geçiyordu. İnsanlar çölü geçiyordu. Ölü insanlar, dağların ötesinde ne olduğunu öğrenmeye gidiyordu...

On bir yaşındayım, diye düşündü. İnsanlar üzülür. Çiftliği düşündü, annesinin ve babasının nasıl tepki vereceklerini düşündü. Ama bir ceset olmayacaktı, değil mi? Bu yüzden insanlar onun geri döneceğine, onun yalnızca... kayıp... olduğuna dair umut ardına umut besleyecekti. Tıpkı köydeki Bayan Happens gibi. Bayan Happens otuz sene önce denizde kaybolan oğlu için hâlâ her gece mum yakıp pencereye bırakıyordu.

Rob'la bir mesaj gönderip gönderemeyeceğini merak etti, ama ne diyecekti ki? "Ben ölmedim, yalnızca burada kısıtlı kaldım" mı?

"Diğer insanları da düşünmeliydim," dedi sesli olarak.

"He ye, eh, düşündün zaten," dedi Rob, Tiffany'nin ayağının yanına oturarak. "Senin Arthur mutlu mutlu gitti. Diyer insanları öldürülmekten kurtardın. Ne yapman gerekiyorsa onu yaptın."

Evet, diye düşündü Tiffany. Yapmamız gereken bu işte. Ve seni koruyacak kimse yok, çünkü o tür şeyleri yapması gereken sensin.

Ama İkinci Şüphesi, bunu yaptığım için *memnunum*, dedi. Yine gerekse yine yapardım. Ta yarışların göbeğine getirsem de kovanın başka birini öldürmesini engelledim. Ve bu düşüncenin ardından bir boşluk geldi. Bir başka düşünce olmalıydı, ama bir başkasını düşünemeyecek kadar yorgundu. Önemli bir düşünceydi.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim Rob," dedi. "Ama sen... gidebildiğin zaman doğrudan Jeannie'ye dön, anlıyor musun? Ve ona, seni gönderdiği için minnettar olduğumu söyle. De ki, keşke birbirimizi tanımak için bir fırsatımız olsaydı."

"Ah, he ye. Ben bizim delikanlıları gönderdim zaten. Hamish beni bekliyor."

Bu noktada kapı yeniden belirdi ve açıldı.

Havausta Nine kapıdan geçti ve telaşla çağırdı onları.

“Bazı insanlar omuzlarının üzerindeki kafayı kullanamıyor! Hadi, hemen gelin!” diye emretti. Arkasında, kapı kapanmaya başladı, ama o vahşice döndü ve botunu araya sıkıştırıp bağırdı, “Ah, hayır kapanmıyorsun, seni sinsi şeytan!”

“Ama... kurallar olduğunu sanıyordum!” dedi Tiffany, ayağa kalkıp o yana seyirterek. Tüm yorgunluğu aniden kaybolmuştu. Yorgun bir beden bile yaşamak ister.

“Ah? Gerçekten mi?” dedi Nine. “Herhangi bir şey imzaladın mı? Bir tür yemin ettin mi? Hayır mı? O zaman onlar *senin* kuralların değildi! Çabuk ol! Sen de, Bay Herhangibir!”

Herhangibir Rob tam Tiffany ayağını çekerken botunun üzerine atladı. Kapı bir başka tıkrıtyla kapandı, gözden kayboldu ve onları... ölü aydınlıkta bıraktı, sanki gri havadan bir boşlukta gibiydiler.

“Uzun sürmez,” dedi Havausta Nine. “Normalde sürmez. Dünya yeniden hizaya giriyor. Ah, öyle bakma. Sen Yol’u gösterdin, değil mi? Sırf merhametten. Eh, ben bu yolu zaten biliyordum. Bir başka zavallı kişi için o yolda yine yürüyeceksin, kuşkusuz, kapıyı bulamayanlar için kapıyı açacaksın. Ama biz bunlardan bahsetmeyiz, anlıyor musun?”

“Bayan Düzgün asla...”

“Biz bunlardan bahsetmeyiz, dedim,” dedi Havausta Nine. “Cadı olmak kısmen nedir, biliyor musun? Yapılması

gereken seçimleri yapmaktır. Zor seçimler. Ama sen... oldukça iyi iş çıkardın. Merhamette utanacak bir şey yoktur.”

Elbisesindeki bir çiemen tohumunu süpürdü.

“Umarım Bayan Ogg gelmiştir,” dedi. “Onun elma sosu tarifine ihtiyacım var. Ah... vardığımız zaman biraz başın dönebilir. Seni uyarsam iyi olur.”

“Nine?” dedi Tiffany, ortalık aydınlanmaya başlarken. Yorgunluk da geri geliyordu.

“Evet?”

“Biraz önce *tam olarak* ne oldu?”

“Sen ne olduğunu düşünüyorsun?”

Işık üstlerine patladı.

Biri, Tiffany'nin alnını ıslak bezle siliyordu.

Güzelim serinliği hissederek yattı. Çevresinde sesler vardı ve Annagramına'nın her daim şikâyetçi sesini tanıdı:

“... Zakzak'ın dükkânında gerçekten de sorun çıkarıyordu. Cidden, biraz kafadan çatlak olduğunu düşünüyorum! Bence lafın tam anlamıyla, oynatmış! Bağırarak bir şeyler söylüyordu ve bir tür, ah, bilmiyorum, köylü numarası kullanarak o Brian denen şapşalı bir kurbağaya dönüştürdüğüne inanmamızı sağladı. Eh, elbette, beni bir anlığına bile kandıramadı...”

Tiffany gözlerini açtı ve Petulia'nın endişeyle çarpılmış yuvarlak pembe yüzünü gördü.

"Mm, uyandı!" dedi kız.

Tiffany ile tavan arasındaki boşluk sivri şapkalarla doldu. O doğrulup otururken gönülsüzce gerilediler. Yukarıdan bakıldığında, kapanıp açılan siyah bir papatyaya benzemiş olmalıydılar.

"Burası neresi?" dedi.

"Mm, Ilkyardım ve Kayıp Çocuklar Çadırı," dedi Petulia. "Mm... Havausta Nine seni... seni gittiğin yerden getirdiği zaman bayıldın. Herkes seni görmeye geldi!"

"Senin, yani, canavarı, yani, Öte Tarafa sürüklediğini söyledi!" dedi Lucy Emireri, ılık ılık gözlerle. "Bayan Havausta herkese her şeyi anlattı!"

"Eh, bu tam olarak..." diye başladı Tiffany. Bir şeyin sırtını dürtüklediğini hissetti. Arkasına uzandı ve eline gelen sivri şapkayı önünde tuttu. Eskilikten neredeyse grileşmişti ve oldukça yıpranmıştı. Zakzak böyle bir şey satmaya cüret edemezdi, ama diğer kızlar, kasabın elini izleyen aç köpekler gibi bakıyorlardı.

"Mm, Bayan Havausta sana şapkasını verdi," diye nefes verdi Petulia. "Kendi şapkasını."

"Senin doğuştan cadı olduğunu ve hiçbir cadının şapkasız kalmaması gerektiğini söyledi!" dedi Dimity Şamata, Tiffany'yi izleyerek.

"Ne güzel," dedi Tiffany. Kullanılmış giysiler giymeye alışık.

"Yalnızca eski bir şapka," dedi Annagramma.

Tiffany başını kaldırıp uzun boylu kıza baktı ve yavaşça gülümsedi.

“Annagramma?” dedi, parmaklarını açıp elini kaldırarak.

Annagramma geriledi. “Ah yo,” dedi. “Bunu yapma! Bunu yapma! Biri onu durdursun!”

“Balon ister misin, Annagramma?” dedi Tiffany, masadan yere kayarak.

“İ-hayır! Lütfen!” Annagramma kollarını yüzünün önünde tutarak bir adım daha geriledi ve bir sıraya takılıp düştü. Tiffany onu kaldırdı ve neşeyle yanağını okşadı.

“O zaman ben de sana balon almam,” dedi. “Ama *lüt fen* ‘lafın tam anlamıyla’ deyiminin ne demek olduğunu öğren, olmaz mı?”

Annagramma donuk donuk gülümsedi. “Ee, evet,” demeyi başardı.

“Güzel. O zaman arkadaş olacağız.”

Kızı oracıkta bıraktı ve dönüp şapkayı aldı.

“Mm, muhtemelen kafan hâlâ pek yerinde değildir,” dedi Petulia. “Muhtemelen anlamıyorsun.”

“Ha, *gerçekten* korkmadım, biliyorsun,” dedi Annagramma. “Hepsi komiklik olsun diyeydi.” Kimse ona kulak asmadı.

“Neyi anlamıyorum?” dedi Tiffany.

“Bu onun *kendi* şapkası!” dedi kızlar koro halinde.

“Yani, bir şapka konuşabiliyor olsaydı, yani, ne hikâyeler anlatırdı, değil mi,” dedi Lucy Emireri.

"Yalnızca bir şakaydı," dedi Annagramma, dinlemeyen herkese.

Tiffany şapkaya baktı. Çok da yıpranmış değildi ve son derece temizdi. O şapka konuşabilse muhtemelen homurdanırdı.

"Havausta Nine şimdi nerede?" dedi.

Kızlardan bir inleme yükseldi. Bu da şapka kadar etkiyiciydi neredeyse.

"Mm... ona bu şekilde hitap etmene bir şey demiyor mu?" dedi Petulia.

"Kendisi istedi," dedi Tiffany.

"Ona bu şekilde hitap edebilmen için onu, yani, yüz senedir falan tanıyor olman gerekiyormuş, biz öyle duyduk..." dedi Lucy Emireri.

Tiffany omuzlarını silkti. "Eh, her neyse," dedi. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ah, diğer yaşlı cadılarla çay içiyor ve nasıl sos yapılacağı, bugünkü cadıların, o genç bir kızken olanlar gibi olmadığı hakkında gevezelik ediyor," dedi Lulu Hayatım.

"Ne?" dedi Tiffany. "Yalnızca çay mı içiyor?"

Genç cadılar şaşkın şaşkın bakiştılar.

"Mm, çörek de var," dedi Petulia. "Eğer bu önemliyse."

"Ama bana kapıyı açtı. Şeye... çöle giden... çıkan kapıyı! Bundan sonra öylesine oturup çörek yiyemezsin!"

"Mm, benim gördüğüm çöreklerin üzerinde krema vardı," dedi Petulia sinirli sinirli. "Sıradan ev yapımı çörekler değillerdi..."

“Bak,” dedi Lucy Emireri, “aslında biz, bilirsin, bir şey görmedik? Sen orada bu, yani, parıltıyla duruyordun ve biz içeri giremiyorduk ve sonra Havausta Nine... yani Bayan Havausta o tarafa yürüdü, içeri girdi ve siz ikiniz, bilirsin, orada durdunuz? Ve sonra parıltı zzzt diye sönüverdi ve siz, yani, düştünüz.”

“Lucy’nin doğru düzgün anlatamadığı şey şu,” dedi Annagramma, “aslında sizin bir yere gittiğinizi görmedik. Bunu sana dostun olarak söylüyorum elbette. Yalnızca bu parıltı vardı ve o parıltı da her şey olabilirdi.”

Annagramma’nın iyi bir cadı olacağını düşündü Tiffany. Kendi kendine masallar anlatıp onlara inanabiliyordu. Ve bir top gibi eski fikirlerine dönebiliyordu.

“Unutma, ben atı gördüm,” dedi Harrieta Dolandırıcı.

Annagramma gözlerini yuvarladı. “Ah evet, Harrieta gökyüzünde bir tür at gördüğünü düşünüyor. Yalnız, ata benzemiyormuş. Dedğine göre, gerçek bir atı alıp geriye yalnız atsilığı bıraktığın zaman nasıl görünecekse öyle görünüyormuş, değil mi Harrieta?”

“Ben öyle demedim!” diye terslendi Harrieta.

“Eh, *affedersin*. Bana öyle geldi.”

“Mm, bazı insanlar yan tarlada otlayan beyaz bir at gördüklerini söylediler,” dedi Petulia. “Yaşlı cadıların çoğu muazzam miktarda şey hissettiklerini...”

“Evet, bazı insanlar tarlada bir at gördüklerini sandılar, ama at artık orada değil,” dedi Annagramma, her

şeyin aptalca olduğunu düşündüğü zaman kullandığı ezgili sesle. “Kırsal alanda, tarlalarda at görmek çok nadir bir şey olmalı. Her neyse, eğer gerçekten beyaz bir at *vardıysa* bile, o aslında bir kır at olmalı.”

Tiffany masanın kenarına oturdu ve dizlerine baktı. Annagramma’ya duyduğu öfke onu canlandırmıştı, ama şimdi yorgunluk geri dönüyordu.

“Herhalde hiçbiriniz küçük mavi bir adam görmemişsinizdir, değil mi?” dedi sessizce. “Yaklaşık on beş santim boyunda, kızıl saçlı?”

“Evet kızlar?” dedi Annagramma, kötücül bir neşeyle. Herkesten “hayır” mırıluları yükseldi.

“Üzgünüm Tiffany,” dedi Lucy.

“Endişelenme,” dedi Annagramma. “Muhtemelen beyaz atına binip gitmiştir!”

Tıpkı Peri Ülkesi gibi, diye düşündü Tiffany. Oranın gerçek olup olmadığını bile hatırlamıyorum. Neden bana inansınlar ki? Ama denemek zorundaydı.

“Karanlık bir kapı vardı,” dedi yavaşça, “ve ötesinde kara kumlarla kaplı bir çöl. Gökyüzünde yıldızlar olmasına rağmen oldukça aydınlıktı. Ölüm de oradaydı. Onunla konuştum...”

“Onunla konuştun, öyle mi?” dedi Annagramma. “Peki, affedersin ama, ne dedi?”

“‘Affedersin ama’ demedi. Çok konuşmadık. Ama hari-cin ne olduğunu biliyordu,” dedi Tiffany

"Küçük bir balıkçık türü değil miydi?" dedi Harrieta.

Dışarıdaki yarışların sesi dışında bir sessizlik oldu.

"Senin suçun değil," dedi Annagramma, kendisine göre çok dost canlısı bir sesle. "Dediğim gibi, Bayan Havausta insanların kafasını karıştırır."

"Ya parıldı?" dedi Lucy.

"Muhtemelen bir şimşek topudur," dedi Annagramma. "Çok tuhaf bir şeydir."

"Ama insanlar, yani, onu dövüyorlardı! Buz kadar sertti!"

"Ah, pekâlâ, muhtemelen onlara öyle gelmiştir," dedi Annagramma, "ama... muhtemelen insanların kaslarını etkiliyordu. Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum," diye ekledi. "Mantıklı olmak gerek. Tiffany yalnızca oracıkta durdu. Onu gördünüz. Kapı ya da çöl yoktu. Yalnızca o vardı."

Tiffany içini çekti. Yorgun hissediyordu. Gidip yatmak istiyordu. Eve gitmek istiyordu. Aniden botları çok rahatsız hale gelmese hemen şimdi, yürüyerek giderdi.

Kızlar tartışırken bağcıklarını çözdü ve botlarından birini çıkardı.

Gümüş-kara tozlar dışarı boşaldı. Yere çarptığında yavaşça sekiyorlar, pus gibi kıvrılarak havalanıyorlardı.

Kızlar dönüp sessizlik içinde izlediler. Sonra Petulia uzandı ve tozun bir kısmını yakaladı. Elini kaldırdığında ince madde parınaklarının arasından aktı. Tüy kadar yavaşça döküldü.

“Bazen işler yolunda gitmiyor,” dedi, dalgın bir sesle. “Bayan Karatakke söylemişti. Bu yaşlı insanlar ölürken hiçbiriniz yanlarında değil miydiniz?” Bir iki kişi başlarını salladı, ama herkes tozu izliyordu.

“Bazen işler yolunda gitmiyor,” dedi Petulia yine. “Bazen ölüyorlar, ama Yol’u bilmedikleri için gidemiyorlar. Bayan Karatakke, işte o zaman yanlarında, yakınlarında olmak, karanlıkta kaybolmasınlar diye kapıyı bulmalarına yardım etmek gerektiğini söyledi.”

“Petulia, bundan bahsetmememiz gerekiyor,” dedi Harrieta nazikçe.

“Hayır!” dedi Petulia, kıpkırmızı kesilerek. “Bundan bahsetmenin zamanı geldi. Yalnızca burada, yalnızca bizim aramızda! Çünkü biri için yapabileceğiniz son şeymiş. Aşmaları gereken karanlık bir çöl varmış. Kumların...”

“Hah! Bayan Kulağakaçan bu tür şeylerin kara büyü olduğunu söylüyor,” dedi Annagramma, bıçak kadar keskin ve ani bir sesle.

“Öyle mi?” dedi Petulia, bir düşteymiş gibi kumun akmasını izlerken. “Eh, Bayan Karatakke bazen ayın aydınlık, bazen gölgeli olduğunu ama onun aynı ay olduğunu her zaman hatırlamak gerektiğini söyledi. Ve... Annagramma!”

“Evet?”

Petulia derin bir nefes aldı. “Yaşadığın sürece bir daha asla sözümü kesmeye kalkma. Düşünme bile. Düşünme bile! İçtenlikle söylüyorum.”

Bölüm 13

GADI YARIŞLARI

Ve sonra... Yarışlar vardı. Günün anlamı da buydu, değil mi? Ama çevresindeki kızlarla birlikte dışarı çıkan Tiffany havada bir uğultu hissetti. Uğultu diyordu ki: *Artık* bir önemi var mı? Olan bitenlerden sonra?

Yine de insanlar halattan kareyi yeniden kurmuşlardı ve yaşlı cadılar, sandalyelerini, hazırlanan alanın kenarına sürüklemişlerdi. Yarışlar yapılacak gibiydi. Tiffany halata doğru yürüdü, kendine bir yer buldu ve Havausta Nine'nin şapkasını önüne alıp çiemenlerin üzerine oturdu.

Diğer kızların arkasından geldiğinin farkındaydı. Aynı zamanda, kalabalığa yayılan bir uğultu ya da suskun bir fısıltı vardı.

"... Gerçekten yapmış... hayır, gerçekten... ta çöle kadar... tozu gördüm... botları tozla doluymuş, diyorlar..."

Cadıların arasında dedikodu, soğuk algınlığından daha hızlı yayılır. Cadılar sığırcıklar gibi dedikodu yapar.

Jüri ya da ödül yoktu. Petulia'nın dediği gibi, yarışlar öyle değildi. Asıl önemli olan neler yapabildiğini, nasıl biri olduğunu göstermekti; böylece insanlar yarışlardan ayrılırken, “Şu Caramella Şişetarla, iyi gelişim gösteriyor,” gibi şeyler düşünecekti. Bu aslında bir yarış değildi. Kimse *kazanmıyordu*.

Ve eğer *buna* inanıyorsanız, güneşin çevresinde dönen ayı, Wilberforce adlı bir goblinin ittirdiğine de inanırdınız.

Doğru olan, genelde yarışı yaşlı cadılardan birinin beceri gerektiren, ama şaşırtıcı olmayan, herkesin daha önce de gördüğü ama hâlâ takdir ettiği bir numarayla başlattığıydı. Bu herkesi ortama ısmırdırıyordu. Bu sene, başlangıcı ihtiyar Goodie Tepin ve şarkı söyleyen fare korosu yapacaktı.

Ama Tiffany ona dikkat etmiyordu. Halatla ayrılmış, kare şeklindeki alanın diğer yanında, Havausta Nine bir sandalyeye taht gibi oturmuştu ve çevresini başka yaşlı cadılar almıştı.

Fısıldaşıyorlardı. Belki gözlerini açmak Tiffany'nin kullaklarını da açmıştı, çünkü alanın dört yanındaki fısıltıları duyabildiğini hissediyordu.

“... Hiç eğitim almamış, öylesine yapıvermiş... atı gördünüz mü?.. Ben at falan görmedim!.. Kapıyı açmakla kalmadı, bir de içeri girdi!.. Evet, ama onu geri getiren kimdi? Esme

Havausta, işte o!.. Evet, ben de öyle diyorum, o kapıyı şans eseri her küçük aptal açabilirdi, ama onu geri getirmek için gerçek bir cadı gerekir, orası kesin... şeyle savaştı ve orada bıraktı!.. Ben senin herhangi bir şey yaptığını görmedim,

Violet Nabızölçer! O çocuk ise... Bir at var mıydı, yok muydu?.. Dans eden süpürge numaramı yapacaktım, ama şimdi boşa gidecek elbette... Bayan Havausta neden kıza şapkasını verdi, hı? Ne düşünmemizi istiyor? O şapkasını asla, hiç kimseye çıkarmaz!”

Sivri şapkadan sivri şapkaya bir yaz şimşegi gibi çıtırdayan gerilimi hissedebiliyordunuz.

Fareler, *Hep Sabun Köpüğü Üflüyorum* şarkısını söylemek için ellerinden geleni yaptılar, ama akıllarının başka yerde olduğu kolayca fark ediliyordu. Fareler hayli gergin ve kaprislidir.

İnsanlar şimdi Havausta Nine'nin yanında eğiliyordu. Tiffany canlı bir tartışmanın sürdüğünü görebiliyordu.

“Biliyor musun, Tiffany,” dedi Lucy Emireri arkasından, “tek yapman gereken, yani, ayağa kalkmak ve itiraf etmek. Herkes yaptığını biliyor. Demek istediğim, yarışlarda böyle bir şey yapan kimse çıkmadı!”

“Ve artık ihtiyar zorbanın kaybettiğini görme zamanı geldi,” dedi Annagramma.

Ama o bir zorba değil, diye düşündü Tiffany. Zorlu biri ve diğer cadıların da zorlu olmasını bekliyor, çünkü hayatın kıyısı çabuk yıkılan insanlara uygun bir yer değil. Onun

için her şey bir tür sınav. Ve Üçüncü Kuşkusunu, çadırda tam olarak çıkartamadığı düşünceyi eline verdi: *Havausta Nine, kovanın yalnızca bana geleceğini biliyordun, değil mi? Bay Bustle'la konuştuğunu söylemiştin. Bugünkü numaran için beni mi kullandın? Ne kadarını tahmin ediyordun? Ya da biliyordun?*

"Sen kazanırdın," dedi Dimity Şamata. "Yaşlı cadılardan bazıları bile onun burnunun biraz sürtüldüğünü görmek ister. Büyük bir büyü olduğunu biliyorlar. *Kilometreler* dahilinde tek bir hercümerç sağlam kalmadı."

İnsanlar başka birinden hoşlanmadığı için ben kazanırdım, öyle mi, diye düşündü Tiffany. Ah, evet, bu gerçekten gurur duyulacak bir şey olurdu...

"İddiaya girerim o üstüne alınır," dedi Annagramma. "İzle de gör. Zavallı çocuğun bir canavar tarafından nasıl Öte Dünya'ya sürüklendiğini ve kendisinin onu nasıl geri getirdiğini anlatacak. Ben onun yerinde olsaydım öyle yapardım."

Eminim yapardın, diye düşündü Tiffany. Ama değilsin. Sen ben de değilsin.

Havausta Nine'ye baktı. Elini sallayarak iki yaşlı cadıyı kışkırtıyordu.

Acaba, diye düşündü Tiffany, 'Bu kızın burnunun biraz sürtülmesi gerek Bayan Havausta,' gibi şeyler mi diyorlar? Ve o bunu düşünürken Nine döndü ve onunla göz göze geldi...

Fareler, daha çok utançtan, şarkı söylemeyi bıraktılar. Bir duraksama oldu ve sonra insanlar alkışlamaya başladılar, çünkü yapmanız gereken buydu.

Bir cadı, Tiffany'nin tanımadığı biri kare alana girdi. İnsanların, seyirciyi biraz daha alkışlamaya cesaretlendirmek için kullandıkları şu, eller-omuz-hizasında-bitişik tarzda alkış tutuyordu hâlâ.

"Kutlarım Doris, her zamanki gibi mükemmel bir çalışma," dedi tiz bir sesle. "Geçen seneden bu yana olağanüstü gelişim göstermişler, çok teşekkür ederiz, harika, kutlarım... ehem..."

Kadın duraksadı. Arkasında, Doris Tepin, eller ve dizler üzerinde emekleyerek fareleri kutularına girmeye ikna etmeye çalışıyordu. Farelerden biri isteri krizi geçiriyordu.

"Ve şimdi, belki... bir hanım, şey... sahneye, şey... çıkmak ister mi?" dedi tören idarecisi hanım, kırılmak üzere olan bir cam top kadar parlak bir şekilde. "Kim ister?"

Bir kısıpırsızlık ve sessizlik oldu.

"Utanmayın hanımlar!" Tören idarecisi hanımın sesi her geçen an daha da gerginleşiyordu. Doğuştan idareci hanımlarla dolu bir alanda tören idare etmek kolay değildi. "Alçakgönüllülük bize hiç yakışmıyor! Kim sahne almak ister?"

Tiffany sivri şapkaların bazılarının ona, bazılarının Havausta Nine'ye döndüğünü *hissetti*. Çimen kaplı alanın ötesinde, Nine uzandı ve birinin elini omzundan sertçe

süpürdü. Hâlâ Tiffany'nin gözlerinin içine bakıyordu. Ve *şapka takmıyoruz*, diye düşündü Tiffany. *Bir kez bana hayali bir şapka verdin, Havausta Nine ve bunun için sana teşekkür ederim. Ama bugün ona ihtiyacım yok. Bugün, cadı olduğumu biliyorum.*

"Ah, hadi ama, hanımlar!" dedi tören idarecisi hanım, neredeyse çılgınca. "Yarışlardayız! Bir kardeşlik ve iyi niyet atmosferi içinde dostça ve bilgilendirici bir biçimde çekişme yeri! Kuşkusuz bir hanım... ya da genç hanım, belki?.."

Tiffany gülümsedi.

"Hadi ama Tiffany!" dedi Dimity. "Senin iyi olduğunu biliyorlar!"

Tiffany başını iki yana salladı.

"Ah, pekâlâ, işte bu," dedi Annagramma, gözlerini yuvarlayarak. "İhtiyar çuval her zamanki gibi kızın kafasını karıştırdı..."

"Kimin kimin kafasını karıştırdığını bilmem," diye terslendi Petulia, kollarını sıyırarak. "Ama ben domuz numarasını yapacağım." Ayağa kalktı ve kalabalıkta genel bir kıpırdanma oldu.

"Ah, görüyorum ki bir... Ah, sensin Petulia," dedi tören idarecisi hanım, biraz hayal kırıklığına uğrayarak.

"Evet, Bayan Kepenk ve domuz numarasını yapmayı düşünüyorum," dedi Petulia yüksek sesle.

"Ama, şey, yanında domuz getirmemişsin," dedi Bayan Kepenk, şaşırarak.

“Evet, Bayan Kepenk. Domuz numarasını... *domuz ol-madan* yapacağım!”

Bu bir heyecan dalgası yarattı, “İmkânsız!”, “Burada çocuklar var!” bağırışları yükseldi.

Bayan Kepenk yardım arayarak çevresine bakındı, ama bulamadı. “Ah pekâlâ,” dedi çaresizlik içinde. “Eğer emin-sen, hayatım...”

“Evet. Eminim. Ve ben bir... sosis kullanacağım!” dedi Petulia, cebinden bir sosis çıkarıp havaya kaldırarak. Yeni bir heyecan dalgası oldu.

Tiffany numarayı görmedi. Havausta Nine de öyle. Bakışları demir bir çubuk gibiydi ve Bayan Kepenk bile araya girmiyordu.

Ama Tiffany bir ciyaklama, hayret inlemeleri ve sonra gök gürültüsü gibi alkışlar duydu. O noktada, tıpkı barajda birikmiş suyun bendini yıkıp taşması gibi, insanlar her şeyi alkışlardı.

Ve sonra cadılar kalktı. Bayan Düzgün havada duran ve yön değiştiren toplanla cambazlık yaptı. Orta yaşlı bir cadı, insanların boğazına bir şey takılıp boğulmasını engellemek için yeni bir yol gösterdi, ama ölmek üzere olan insanları sapasağlam kılmanın *tuing* yapmaktan başka işe yaramayan bir düzine büyüye bedel olduğunu anlayana dek hiç de büyülü gelmiyordu. Ve bir noktada, başka kadınlar ve kızlar ortaya çıkıp büyük numaralar, faydalı ipuçları, diş ağrısını geçiren, *yihuuu* yapan, hatta birinde, patlayan şeyler gösterdiler.

... ve sonra başka sahne alan olmadı.

Bayan Kepenk alanın ortasına yürüdü. Yarışlar yapılabildiği için, hissettiği rahatlamayla sarhoş olmuştu neredeyse. Sahne almak isteyebilecek hanımlara 'ya da genç hanımlara' son bir davet yaptı.

Sessizlik o kadar yoğundu ki içine iğne saplayabilirdiniz.

Ve sonra Bayan Kepenk, "Ah, pekâlâ... bu durumda, yarışların kapandığını ilan ediyorum. Çay büyük çadırdaki sunulacak!" dedi.

Tiffany ve Nine aynı anda kalktılar ve birbirlerine eğildiler. Sonra Nine döndü ve çay verilen çadıra akan kalabalığa katıldı. Onun geçmesi için kalabalığın, hiç farkında olmadan, özellikle bir peygamberin önünde açılan deniz gibi açılmasını izlemek ilginçti.

Petulia başka genç cadılarla çevrilmişti. Domuz numarası çok iyi gitmişti. Tiffany ona sarılmak için sıraya girdi.

Yüzü mutluluk ve endişeden kızarmış olan Petulia, "Ama sen kazanabilirdin!" dedi.

"Bu önemli değil. Gerçekten değil," dedi Tiffany.

"Zaferden vazgeçtin," dedi keskin bir ses arkasından. "Avuçlarının içindeydi ve sen vazgeçtin. Bu konuda nasıl hissediyorsun Tiffany? Tevazu pastası hoşuna gitti mi?"

"Şimdi beni dinle Annagramma," diye başladı Petulia, parnığını öfkeyle uzatarak.

Tiffany uzandı ve kızın kolunu indirdi. Sonra döndü. Annagramma'ya bakarkenki gülümsemesi öyle mutluydu ki sinir bozucuydu.

Şunları söylemek istiyordu: Benim geldiğim yerde, Annagramma, Çoban Köpeği Yarışları vardır. Köpeklerinin yeteneklerini göstermek için çobanlar dört bir yandan oraya gelirler. Ve gümüş çoban asaları, gümüş tokalı kemerler, her tür ödül vardır Annagramma, ama büyük ödül nedir, biliyor musun? Hayır, bilemezsin. Ah, jüri üyeleri vardır, ama büyük ödül açısından onların ne düşündüğü önemli değildir.

Her zaman kalabalığın önünde duran, piposunu ağzına kısıtırıp çite yaslanan ve çocuğu gibi gördüğü en iyi iki çoban köpeği ayaklarının dibinde oturan, ufak tefek, yaşlı bir hanım vardır... vardı. Köpeklerin isimleri Gökğürültüsü ve Yıldırım'dı ve öyle hızlı hareket ederlerdi ki havayı ateşe verebilirlerdi ve kürkleri güneşten daha parlaktı, ama o kadın onları asla, ama asla yarışlara sokmazdı.

Koyunlar hakkında, koyunların kendisinden bile daha bilgiliydi. Ve bütün genç çobanların istediği, asıl istediği aptal bir kupa ya da kemer değildi, onlar alandan çıkarken bu yaşlı hanımın piposunu ağzından çıkarması ve sessizce, "Bu iş görür!" demesi idi, çünkü bu, o gençlerin gerçek birer çoban olduğu anlamına geliyordu ve o kadın söylediğinde tüm diğer çobanlar da bunu öğrenecekti. Ve onlara, o kadına karşı yarışması gerektiğini söyleyen, sana küfredenler, ayaklarını yere vururlar ve tüküre tüküre güneşi karartmayı tercih edeceklerini söylerlerdi. Nasıl kazanabilirlerdi ki? O kadın, çobanlık demekti. Tüm hayatı buydu. Ondandır aldığın şeyi kendinden almış sayılırdın.

Bunu anlamıyorsun, değil mi? Ama bu işin yüreği, ruhu ve özüdür! Ruh... ve... özü!

Ama sözleri boşa giderdi, bu yüzden yalnızca, “Ah, kes sesini Annagramma. Gidip çörek kalınış mı bakalım, olmaz mı?” dedi.

Tepede, bir akbaba çılgılık attı. Tiffany başını kaldırıp baktı.

Kuş, rüzgârın üzerinde döndü ve uzun, eve dönüş yolculuğuna koyulmak üzere havada süzölmeye başladı.

Onlar her zaman oradaydılar.

Kazanın yanında, Jeannie gözlerini açtı.

“Eve dönüyo!” dedi, ayağa kalkarak. Elini telaşla, izleyen Feegle adamcıklarına doğru salladı. “Orda aazınız bir karış açık durmayın!” diye emretti. “Kızartçak tavşan avlayın! Ateşi canlandırın! Bi ton su kaynatın, çünkü ben banyo yapçam! Şu mekâna bi bakın, laam çukuruna döndü! Temizleyin! Koca Adam için gıcır gıcır olmasını istiyom! Gidip biraz Özel Koyun İlacı çalın! Yeşil dallar kesin, çobanpüskülü ve porsukaacı olabilir! Altın tabakları parlatın! Burası ıslıl ıslıl olmalı! Neden hepiniz orda duruyosunuz?”

“Şey, ilk önce hangisini yapmamızı istersin kelda?” dedi bir Feegle endişeyle.

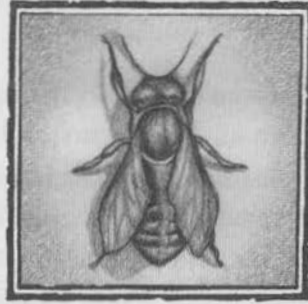
“Hepsini!”

Keldanın odasında, çorba çanağından oluşan küvetini doldurdular. Jeannie, Tiffany’nin eski diş fırçalarından birini kullanarak ovalandı. Bu arada, dışarıda birbiriyle çelişen

amaçlar için sıkı çalışan Feege adamcıklarının sesleri duyuluyordu. Höyüğün içi, kızaran tavşan kokularıyla doldu.

Jeannie en iyi elbisesini giydi, saçlarını yaptı, şalını aldı ve delikten çıktı. Orada durup dağları izlemeye başladı. Sonunda, yaklaşık bir saat sonra, gökyüzünde bir nokta irileşti, irileşti.

Bir kelda olarak, eve dönen bir savaşçıyı karşılaması gerekiyordu. Bir eş olarak, kocasını öpmeli ve bu kadar uzun zaman uzaklarda kaldığı için paylamalıydı. Bir kadın olarak, rahat bir nefes alabileceğini, şükran ve coşku duyabileceğini düşündü.

Bölüm 14

KRALİÇE ARI

Bir akşam Tiffany, Havausta Nine'yi ziyaret etmeye gitti.

Çalı süpürgesi uçuşuyla yalnızca yirmi dört kilometreydi, ama Tiffany çalı süpürgesiyle uçmaktan hoşlanmadığı için onu Bayan Düzgün götürdü.

Bayan Düzgün'ün görünmez kısmıydı. Tiffany süpürgenin üzerine dümdüz uzanıp kolları, bacakları, dizleri ve neredeyse kulaklarıyla tutundu. Yanına bir kese kâğıdı almıştı, çünkü kimse gökyüzünden yağan kaynağı belirsiz kusmuklardan hoşlanmaz. Bir de özenle iri bir kendir çuval taşıyordu.

Hışırtı sesi dinene ve çevresindeki sesler muhtemelen yere çok yakın olduğunu söyleyene kadar gözlerini açmadı. Aslında Bayan Düzgün yumuşak uçurmuştu onu. Tiffany bacaklarına giren kramp yüzünden süpürgeден düştüğü

zaman, çalı süpürgesi oldukça kalın bir yosun tabakasının hemen üzerindeydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Tiffany, ayağa kalkarken, çünkü görünmez insanların yanında görgülü davranmak her zaman faydalıdır.

Yeni bir elbisesi vardı. Tıpkı eski elbisesi gibi yeşildi. Bayan Düzgün’ün içinde yaşadığı karmaşık iyilikler, görevler ve armağanlar dünyası dört metre iyi kumaş (Bayan Quickly’nin oğlan bebeğinin sorunsuzca doğması karşılığında) ve birkaç saat terzilik (Bayan Hunter’ın hasta bacağı çok daha iyiydi, teşekkür ediyordu) getirmişti. Tiffany siyah elbisesini birine vermişti. Yaşlandığımda gece yarısı gibi giyineceğim, diye karar vermişti. Ama şimdilik, yeterince karanlık görmüştü.

Tepenin yamacındaki açıklığa bakındı. Üç yanı meşeler ve akçaağaçlarla çevrilmişti, ama yamaç tarafı aşağıdaki kırların manzarasına açılıyordu. Akçaağaçlar tohum döküyorlardı. Tohumlar tembel tembel dönerek bahçenin üzerinde süzülüyorlardı. Yakında keçiler otlamasına rağmen bahçenin çiti yoktu. Keçilerin neden bahçedekileri yemediğini merak ederseniz, burada kimin oturduğunu unutmuşsunuz demektir. Bir kuyu vardı. Ve elbette, bir kulübe.

Bayan Kulağakaçan kulübeye kesinlikle karşı çıkardı. Kulübeler masallarda kalmıştı. Duvarlar destek için birbirlerine yaslanmışlardı, saz dam kötü bir peruk gibi kaymıştı ve bacalar bükülmüştü. Pasta evin çok şişmanlatıcı

olduğunu düşünüyorsanız, kötülükte ikinci sırada bu kulübe vardı.

Ormanın derinliklerindeki bir kulübede Kötü İhtiyar Cadı yaşardı...

Korkunç peri masallarından çıkmış bir kulübeydi bu.

Havausta Nine'nin arı kovanları kulübenin bir yanına yaslanmıştı. Bazı arı kovanları eski, samandan olanlardandı, çoğu iğreti, tahta kovanlardı. Senenin bu geç mevsiminde bile hareketliydiler.

Tiffany onlara bakmak için döndü ve arılar kara bir sürü halinde aktılar. Tiffany'ye doğru uçtular, bir sütun oluşturdular ve...

Tiffany kakhaha attı. Önünde, binlerce arı havada durarak arıdan bir cadı oluşturmuşlardı. Tiffany sağ elini kaldırdı. Arı-cadı, daha yüksek sesle uğuldayarak sağ elini kaldırdı. Tiffany döndü. Arı-cadı da döndü. Arılar Tiffany'nin elbisesinin savrulmasını, kıpırdanmasını dikkatle taklit etmişti. En kenardakiler çılgınca vızıldıyordu, çünkü en uzağa uçanlar onlardı.

Tiffany iri çuvalı dikkatle yere bıraktı ve şekle doğru uzandı. Arı-cadı, yeni bir uğultu kükremesi ile bir an şekilsiz kaldı, sonra biraz daha uzakta yeniden oluştu. Elini Tiffany'ye doğru uzatmıştı. Arı-cadının işaret parmağının ucunu oluşturan arı, Tiffany'nin tırnağının hemen önünde süzülüyordu.

"Dans edelim mi?" dedi Tiffany.

Dönen tohumlarla dolu açıklıkta arı sürüsünün çevresinde döndü. Arı-cadı oldukça iyi ayak uyduruyordu, uğuldayan ayak parmaklarının ucunda hareket ediyor, Tiffany döndüğünde dönüyordu, ama her zaman sürüye yetişmeye çalışan birkaç arı dışarıda kalıyordu.

Sonra arı-cadı kollarını kaldırdı ve döne döne aksi yöne doğru uzaklaştı, o dönerken 'etek'teki arılar açıldılar. Öğreniyordu.

Tiffany kahkaha attı ve aynısını yaptı. Sürü ve kız açıklıkta dans ettiler.

Tiffany mutlu hissediyordu, daha önce hiç bu kadar mutlu olup olmadığını merak etti. Altın ışık, yağın tohumlar, dans eden arılar... hepsi birdi. Bunlar karanlık çölün zıddıydılar. Burada, her yerde ışık vardı, Tiffany'nin içini dolduruyordu. Kendini burada hissedebiliyordu, ama aynı zamanda yukarıdan görebiliyordu. Işık, arılara vurdukça altın rengini alan uğultulu bir gölgeyle dans ediyordu.

Sonra arılardan oluşan cadı Tiffany'ye yaklaştı. Mücevhere benzeyen binlerce minik gözle ona bakıyordu. Şeklin içinden ince bir ses yükseldi ve arı-cadı binlerce vızıldayan böcekten oluşan bir buluta dönüşerek açıklıkta uzaklaşıp gözden kayboldu. Arık, akça ağaç yapraklarının düşüşünden başka hareket yoktu.

Tiffany nefes verdi.

"Şimdi, başkası olsa bunu korkutucu bulurdu," dedi bir ses, arkasından.

Tiffany hemen dönmedi. İlk önce, "iyi akşamlar, Havausta Nine," dedi. *Sonra* döndü.

"Sen bunu hiç yapmış mıydın?" diye sordu, hâlâ sevinçten yarı sarhoş halde.

"Soruyla sohbete başlamak kabalıktır. İçeri gel de bir fincan çay iç," dedi Havausta Nine.

Kulübede birinin yaşadığını hayatta anlamazdınız. Ateşin önünde iki sandalye vardı, biri sallanan sandalyeydi. Masanın yanında sallanmayan, ama taş zeminin bozukluğu yüzünden *sarsılan* iki sandalye daha vardı. Bir çekmece dolabı, dev şöminenin önünde bir paçavra halı vardı. Çalı süpürgesi bir köşede, bir örtünün altındaki gizemli ve sivri bir şeyin yanında, duvara yaslanmıştı. Çok dar ve karanlık bir merdiven vardı. Hepsi buydu. Parlak, yeni, gereksiz hiçbir şey yoktu.

"Ziyaretini neye borçluyum?" dedi Havausta Nine, ateşin üzerindeki isli siyah çaydanlığı alıp aynı ölçüde karar-mış bir demliği doldurarak.

Tiffany yanında getirdiği çuvalı açtı. "Sana şapkanı getirdim," dedi.

"Ah," dedi Havausta Nine. "Öyle mi? Neden peki?"

"Çünkü bu *senin* şapkan," dedi Tiffany, şapkayı masaya koyarak. "Ama bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim."

"Herhalde benim eski şapkam için kurt dişlerinden vazgeçecek bir sürü genç cadı vardır," dedi Nine, eski şapkayı havaya kaldırarak.

“Var,” dedi Tiffany ve, “aslında ona *köpek* dişi diyorlar,” diye *eklemedi*. Eklediği şu oldu: “Ama ben herkesin kendi şapkasını bulması gerektiğini düşünüyorum. Onlar için doğru şapkayı, demek istiyorum.”

“Şu anda dükkândan satın alınmış bir şapka taktığını görüyorum,” dedi Havausta Nine. “Şu Gökdelenlerden birini. Üzerinde *yıldızlar* olan,” diye ekledi ve ‘yıldızlar’ sözcüğünü o kadar ekşi söylemişti ki bakır eritebilir, masayı delip yere dökülebilir, yeri de erittikten sonra aşağıdaki kilerde daha fazla bakır eritebilirdi. “Şapkayı daha büyülü yaptıklarını düşünüyorsun, öyle mi? *Yıldızların?*”

“Ben... satın alırken öyle düşünüyordum. Hem, şimdilik iş görür.”

“Doğru şapkayı bulana kadar,” dedi Havausta Nine.

“Evet.”

“Ki o benimki değil?”

“Hayır.”

“Güzel.”

Yaşlı cadı odayı aştı ve köşedeki şeyin üzerindeki örtüyü çekti. Şey iri, tahta bir kazıktı. Tam da yüksek bir tezgâhta duran sivri bir şapka büyüklüğündeydi. Üzerinde bir şapka... *imal* ediliyordu, ince söğüt parçaları, iğneler ve kaskatı siyah kumaş vardı.

“Ben kendi şapkalarımı kendim yaparım,” dedi. “Her sene. İnsanın kendi yaptığı şapka gibisi yoktur. Öğüdümü dinle. Patiskayı sertleştiriyorum ve özel bir karışımla

su geçirmez hale getiriyorum. Kendi yaptığın şapkaya ne özellikler ekleyebildiğin hayret vericidir. Ama sen şapkalar hakkında konuşmak için gelmedin.”

Tiffany sonunda sorusunu sordu.

“Gerçek miydi?”

Havausta Nine çay doldurdu, kendi fincanını ve tabağını aldı, sonra dikkatle çayın bir kısmını fincandan tabağa boşalttı. Tabağı dikkatle kaldırdı ve önemli ve hassas bir işle uğraşan biri gibi nazikçe üzerine üfledi. Tiffany sabırsızlığını saklamak için büyük çaba gösterirken, o bunu yavaşça ve sakın sakın yapmıştı.

“Kovan artık buralarda değil mi?” dedi Nine.

“Hayır. Ama...”

“Peki sen nasıl hissediyorsun? Olmadığı zaman? Gerçek hissi veriyor mu?”

“Hayır,” dedi Tiffany. “O, daha gerçek geliyordu.”

“Eh, işte bu,” dedi Havausta Nine, tabaktan bir yudum alarak. “Ve yanıt şu: Gerçek değilse, sahte de değildi.”

“Neredeyse uyanıp kontrol altına alabildiğin bir düş gibi, biliyor musun?” dedi Tiffany. “Dikkatli olursam işe yarıyordu. Botlarımın bağcıklarını kuvvetle çekip havalandırmak gibiydi. Kendi kendime masal anlatmak gibi...”

Nine başını salladı. “Her zaman bir masal vardır,” dedi. “Aslında hepsi masaldır. Güneşin her gün doğması masaldır. Her şeyin içinde bir masal vardır. Masalı değiştirirsen dünyayı değiştirirsin.”

“Peki kovanı yenmek için planın neydi?” dedi Tiffany.
 “Lütfen? Bilmek zorundayım!”

“Planım mı?” dedi Havausta Nine masum masum. “Planım onunla, senin başa çıkmaya izin vermektir.”

“Gerçekten mi? Ben kaybetsem ne yapacaktın?”

“Elimden gelenin en iyisini,” dedi Nine sakın sakın.
 “Hep öyle yaparın.”

“Ben yine kovan olsam beni öldürecek miydin?”

Yaşlı cadının elindeki tabak titremiyordu. Düşünceli düşünceli çayın içme baktı.

“Elimden gelirse esirgerdim seni,” dedi. “Ama buna gerek kalmadı, değil mi? Yarışlar, olunacak en iyi yerdi. İnan bana, gerektiği zaman cadılar birlikte hareket edebilir. Kedi gütmekten daha zordur, ama mümkündür.”

“Yalnız, bence biz... her şeyi küçük bir gösteriye dönüştürdük,” dedi Tiffany.

“Hah, hayır. Büyük bir gösteriye dönüştürdük!” dedi Havausta Nine tatminle. “Gök gürültüsü, yıldırım, beyaz atlar, harika kurtarışlar! Bir kuruşa iyi gösteri, ha? Ve arada bir, biraz gösteriş yapmanın ününe zararının dokunmayacağını öğreneceksin kızım. Herhalde, artık top çevirirken aynı zamanda şapkasını kaldırabildiği için Bayan Düzgün de öğreniyordur bunu! Dediğime güven!”

Nazikçe tabaktan çay içti, sonra başını masadaki şapkaya doğru salladı.

“Büyükannen,” dedi, “o şapka takar mıydı?”

“Ne? Ah... genelde hayır,” dedi Tiffany, hâlâ büyük gösteriyi düşünerek. “Hava gerçekten kötü olduğunda eski bir çuvalı bone gibi başına geçirirdi. Tepelerde şapkaların uçup gitmekten başka işe yaramadığını söylerdi.”

“Gökyüzünü kendine şapka yapmış desene,” dedi Havausta Nine. “Peki, ceket giyer miydi?”

“Hah, bütün çobanlar derdi ki, eğer Sızı Nine’yi ceket içinde görmüşsen, kaya esiyor demektir!” dedi Tiffany gururla.

“Demek rüzgârı da kendine ceket yapmış,” dedi Havausta Nine. “Yetenek gerektirir. Cadı istemiyorsa, yağmur üzerine yağmaz, ama kişisel olarak ben ıslanmayı tercih eder ve minnet duyarım.”

“Ne için?” dedi Tiffany.

“Daha sonra kuruyacağım için.” Havausta Nine fincanı ve tabağı bıraktı. “Çocuğum, buraya neyin doğru olduğunu, neyin olmadığını öğrenmeye geldin, ama benim öğretebileceğim ve senin bilmediğin pek az şey var. Yalnız, sen bildiğini bilmiyorsun ve hayatının geri kalanını zaten iliklerine işlemiş olan şeyi öğrenerek geçireceksin. Ve gerçek budur.”

Tiffany'nin umutlu yüzüne baktı ve içini çekti.

“Dışarı gel madem,” dedi. “Sana birinci dersi vereyim. Var olan tek ders budur. Üzerinde göz bulunan bir deftere yazmaya da gerek yoktur.”

Havausta Nine önde, Tiffany arkada, bahçenin kıyısına gittiler. Nine yere bakındı ve bir değnek aldı.

“Sihirli değnek,” dedi. “Bak.” Değneğin ucunda yeşil bir alev belirdi. Tiffany yerinden sıçradı. “Şimdi sen dene.”

Değneği ne kadar sallarsa sallasın Tiffany aynısını yapamadı.

“Elbette olmaz,” dedi Nine. “Bu bir değnek. Şimdi, belki ben ondan alev çıkarttım, belki de çıkarttığımı düşünmeni sağladım. Fark etmez. Benim söylemeye çalıştığım şu: bunu yapan *bendim*, değnek değil. Doğru düşünmeyi bilirsen, bir değneği kendi sihirli değneğin yaparsın, gökyüzü şapkan olur ve bir su birikintisi senin büyü... büyü... ee, şu süslü kupalara ne diyorlardı?”

“Şey... kadeh,” dedi Tiffany.

“Evet. Büyü kadeh. Nesneler önemli değildir. İnsanlar önemlidir.” Havausta Nine yan yan Tiffany’ye baktı. “Sana tavşan kullanarak sizin tepelerde nasıl koşturabileceğini öğretebilirim. Sana akbabayla gökyüzünde nasıl uçabileceğini öğretebilirim. Sana arıların sırlarını anlatabilirim. Sana bütün bunları ve daha fazlasını öğretebilirim. Eğer burada, şu anda bir şey yaparsan. Yapması çok kolay olan, çok basit bir şey.”

Tiffany iri iri açılmış gözlerle başını salladı.

“O zaman, bütün o ıslıl ıslıl şeylerin yalnızca oyuncak olduğunu ve oyuncakların seni yolundan saptırabileceğini anladın, değil mi?”

“Evet!”

“O zaman boynuna takığın o parlak at kolyesini çıkar kızım ve kuyuya at.”

Tiffany itaatkârca, sesin etkisi altında boynuna uzandı ve kolyenin çengelini açtı.

Kolyeyi suyun üzerinde tuttuğunda gümüş atın parçaları ışıldadı.

Tiffany, onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ve sonra... *İnsanları sınıyor*, diye düşündü. *Devamlı*.

"Ee?" dedi yaşlı cadı.

"Hayır," dedi Tiffany. "Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" dedi Nine keskin bir sesle.

"Yapamam," dedi Tiffany ve çenesini çıkardı. "Ve yapmam!"

Elini çekti ve Havausta Nine'ye dik dik bakarak kolyeyi taktı.

Cadı gülümsedi. "Aferin," dedi sessizce. "Ne zaman insan olacağını bilmezsen, ne zaman cadı olacağını da bilemezsin. Ve yoldan çıkmaktan çok korkarsan, hiçbir yere gidemezsin. Bakmama izin verir misin, lütfen?"

Tiffany mavi gözlerin içine baktı. Sonra kolyeyi çıkardı ve uzattı. Nine kolyeyi kaldırdı.

"Tuhaf değil mi, ışık vurduğunda dörtlüye koşuyormuş gibi görünüyor," dedi cadı, kolyenin o yana bu yana dönmesini izleyerek. "Uсталıklı bir şey. Elbette, bir at böyle görünmez, ama bir at kesinlikle budur."

Tiffany ağzı bir karış açık, bakakaldı. Orada bir an Sızı Nine durup sırtıtmıştı ve sonra Havausta Nine geri geldi.

Bunu o mu yaptı, diye merak etti Tiffany, yoksa kendim mi yaptım? Öğrenmeye cesaret edebilir miyim?

“Yalnızca şapkayı geri getirmek için gelmedim,” demeyi başardı. “Sana bir de hediye getirdim.”

“Kimsenin *bana* bir hediye getirmesi için sebep yok eminim,” dedi Havausta Nine, burnunu çekerek.

Tiffany bunu duymazdan geldi, çünkü akıllı hâlâ karman çormandı. Çuvalı getirdi ve küçük, yumuşak bir paket uzattı. Paket el değiştirirken hareket ediyor, şekil değişti-riyordu.

“Satın aldığım şeylerin çoğunu Bay Kolugüçlü’ye iade ettim,” dedi. “Ama bunun... senin *bir işine* yarayabileceğini düşündüm.”

Yaşlı kadın beyaz paket kâğıdını yavaşça açtı. Meltem Dalgası pelerini parmaklarının altında kendiliğinden açıldı ve havayı duman gibi doldurdu.

“Harika bir şey, ama ben takamam,” dedi Tiffany, pelerin açıklıktaki esintilere uyarak biçim değiştirirken. “Böyle bir pelerin taşımak için itibar gerek.”

“İti-var nedir?” dedi Havausta Nine keskin bir sesle.

“Ah... saygınlık. Büyüklük. Bilgelik. O tür şeyler,” dedi Tiffany.

“Ah,” dedi Nine, birazcık gevşeyerek. Zarifçe dalgalanan pelerine baktı ve burnunu çekti. Gerçekten de harika bir yaratımdı. Onu yaparken sihirbazlar en azından bir şeyi doğru yapmışlardı. Hayatımızda, onu görene dek var olduğunu bilmediğiniz bir boşluğu dolduran şeylerden biriydi.

“Eh, herhalde böyle bir pelerini takabilenler vardır, bir de takamayanlar vardır,” diye kabul etti. Pelerini boynuna doladı, ay şeklinde bir broşla tutturdu. “Benim gibiler için biraz fazla gösterişli,” dedi. “Biraz fazla süslü. Böyle bir şey takarken boş beyinli biri gibi görünürüm.” Bir kanı gibi söylenmişti, ama soruya benzeyen bir tını taşıyordu.

“Hayır, sana yakıştı, gerçekten yakıştı,” dedi Tiffany neşeyle. “Ne zaman insan olacağını bilmiyorsan, ne zaman cadı olacağını da bilmezsin.”

Kuşlar ötmeyi bıraktılar. Ağaçlarda, serçeler kaçıp saklandılar. Bir anlığına gökyüzü bile karardı sanki.

“Şey... ben öyle iştmişti,” dedi Tiffany ve ekledi, “Bu işleri bilen birinden.”

Mavi gözler onunkilere dikilmişti. Havausta Nine'den sır saklamak imkânsızdı. Ne dersenez deyin, ne kastettiğini mutlakla görürdü.

“Belki başka bir zaman yine uğrarsın,” dedi, yavaşça dönerek ve pelerinin havada kıvrılmasını izleyerek. “Buralar oldukça sessiz oluyor.”

“Bu hoşuma gider,” dedi Tiffany. “Gelmeden önce arılara haber vereyim mi? Böylece çayı hazırlayabilirsin?”

Havausta Nine bir an dik dik baktı, sonra yüzündeki çizgiler çarpık bir sırıtışa dönüştü.

“Akıllıca,” dedi.

İçinde ne var, diye düşündü Tiffany. Aslında, içindeki kim? Şapkanı almamı istedin mi? Kötü kalpli, koca bir cadı

gibi davranıyorsun, ama değilsin. İnsanları devamlı, ama devamlı sınırıyorsun, ama aslında onların seni yenecek kadar akıllı olmasını istiyorsun. Çünkü, en iyisi olmak zor olmalı. En iyisi olmayı bırakmana izin yok. Ancak yenilebilirsin ve kaybetmeyi istemeyecek kadar gururlusun. Gurur! Onu korkunç bir güce dönüştürdün, ama o içini yiyor. Birinin keh keh güldüğünü duyarsın diye kakhaha atmaya korkuyor musun?

Bir gün yine karşılaşacağız. Bunu ikimiz de biliyoruz. Cadı Yarışları'nda yine karşılaşacağız.

“Biri ‘pembe gergedan’ dediği zaman pembe bir gergedan düşünmemeyi nasıl başardığını bilecek kadar akıllıyım ancak,” demeyi başardı sesli olarak.

“Ah, işte bu derin büyü,” dedi Havausta Nine.

“Hayır. Değil. Gergedanın neye benzediğini bilmiyorsun, değil mi?”

Yaşlı cadı, yaylalarda akan dereler kadar berrak bir kakhaha attı.

“Bu doğru!” dedi.

Böfüm 15

GÖKYÜZÜ DOLU ŞAPKA

Şubatın sonlarındaki o tuhaf günlerden biriydi. Olması gerektiğinden biraz daha ılıktı ve rüzgâr olmasına rağmen hep ufuklarda dolaşıyor, asla sizin olduğunuz yere gelmiyor gibiydi.

Tiffany yaylalara tırmanmıştı. Korunaklı vadilerde erken doğan kuzular ayağa kalkmayı başarmışlar, sallanan atların yünlü hallerine benzemelerine sebep olan o sarsaklıklarıyla, gruplar halinde koşturuyorlardı.

Belki o gün bir şey vardı, çünkü yaşlı koyunlar da onlara katılmıştı ve bazıları kuzularıyla birlikte sekiyordu. Yarı mutluluk, yarı utanç içinde, kocaman kış yünlerini palyaçoların pantolonları gibi hoplatarak sıçırıyorlar, dönüyorlardı.

İlginç bir kış olmuştu. Tiffany bir sürü şey öğrenmişti. İçlerinden biri, yaşlarımn toplamı 170'i geçen iki kişinin

nedimesi olabileceğinizdi. Bu sefer Bay Weavall, peruğu kafasında dönerek ve kocaman gözlükleri parıldayarak, al-
tın paralardan birini 'küçük yardımcılara' vermekte ısrar
etmişti, ki bu Tiffany'nin hiç talep etmediği ve Bayan Düz-
gün'ün parasının çıkışmayacağı maaşları fazla fazla karşı-
lıyordu. Paranın bir kısmını gerçekten iyi, kahverengi bir
pelerin almak için kullanmıştı. Pelerin dalgalanmıyordu,
arkasında uçuşmuyordu, ama kalındı, onu sıcak ve kuru
tutuyordu.

Başka şeyler de öğrenmişti. Koyun ve kuzuların yanın-
dan geçerken, onların fark etmeyeceği kadar hafifçe zihin-
lerine dokunuyordu...

Tiffany, resmi olarak yeni senenin başlangıcını işaret-
leyen Domuznöbeti Bayramı için dağlarda kalmıştı. Orada
yapacak çok iş vardı ve Domuznöbeti, Tebeşir'de kutlan-
mıyordu zaten. Ama şimdi, Bayan Düzgün, Kuzulama Bay-
ramı için ona izin vermişti. Yaşlı insanlar ona Koyungöbeği
Bayramı diyordu. Çobanların senesi bu bayramla başlardı.
Tepelerin kocakarısı bunu kaçıramazdı. Çitler ve kesilmiş
çalılardan engellerin, rüzgârdan koruduğu sıcak, saman
yuvalarda geleceğin başladığı zamandı o. Tiffany gelece-
ğin başlamasına yardım etmiş, çoban lambalarının ışığın-
da çalışmış, zor doğumlara yardımcı olmuştu. Sivri şapka-
sı kafasında çalışmıştı ve bıçak, iğne ve iplikle, elleriyle ve
yatıştırıcı sözleriyle koyunları kara kapıdan kurtarıırken
ve yeni kuzuların ışığı bulmasına yardım ederken çoban-
ların onu izlediğini hissetmişti. Onlara bir gösteri sunmak

zorundaydınız. Onlara bir masal vermek zorundaydınız. Ve sabahları eve gururla yürümüşü. Dirseklerine dek kana batmış oluyordu, ama o yaşamın kanıydı.

Daha sonra Feegle halkının höyüğüne gitmiş, delikten içeri sürünmüştü. Bunu bir süredir düşünüyordu ve hazırlıklı gitmişti: temiz, yırtılmış mendiller ve Bayan Düzgün'ün verdiği tarifle yapılmış sabunotu şampuanıyla. Jeannie'nin bunları kullanmak isteyebileceğini hissetmişti. Bayan Düzgün yeni anneleri hep ziyaret ederdi. İş buydu.

Jeannie onu görünce memnun olmuştu. Tiffany, keldarının odasına kısmen girebilmek için karın üstü uzanmış, kuzularla aynı anda doğan ve kendisinin hep Robcuklar diye düşündüğü bebeklerin sekizini birden kucağına almıştı. Yedisi böğürerek birbirleriyle kavga ediyordu. Sekizinci, sessizce yatarak zamanını bekliyordu. Gelecek başlamıştı.

Onu farklı bir biçimde gören tek kişi Jeannie değildi. Haber yayılıyordu. Tebeşir'deki insanlar cadılardan hoşlanmazdı. Cadılar hep dışarıdan gelirdi. Hep yabancılar olarak gelirdi. Ama artık, ninesi gibi kuzuların doğmasına yardım eden bizim Tiffany vardı ve onun cadılığı dağlarda öğrendiğini söylüyorlardı! Ah, ama o yine de bizim Tiffany. Tamam, kabul, üzerinde kocaman yıldızlar olan bir şapka takıyor, ama iyi peynir yapıyor, kuzulamadan anlıyor ve o Sızı Nine'nin torunu, tamam mı? Ve parmaklarını bilgiç bilgiç burunlarının yanına dokunduruyorlardı. Sızı Nine'nin torunu. Yaşlı kadının ne yapabildiğini hatırlıyor musunuz?

Bu yüzden, eğer cadı olacaksa da, o *bizim* cadımız. Koyunlardan anlıyor. Hah, hem duyduğuma göre dağlarda cadılar arasında bir yarışma düzenlenmiş ve bizim Tiffany onlara Tebeşirli bir kızın neler yapabildiğini göstermiş. Zaman değişiyor, tamam mı? Artık bir cadımız var ve bizimki herkesinkinden iyi! Kimse Sızı Nine'nin torununu bir gölete atamaz!

Yarın yine dağlara dönecekti. Kuzuların doğumu sayılmasa bile, dolu dolu bir üç hafta olmuştu. Roland onu şatoda çaya davet etmişti. Bu tür şeylerin hep olduğu gibi, biraz tedirgin edici olmuştu, ama iki sene içinde Roland'ın hantal bir hödükten, Tiffany ona gülümsediğinde neyden bahsettiğini unutan sinirli bir genç adama nasıl dönüştüğünü görmek tuhaftı. Ve şatoda *kitaplar* vardı!

Roland utangaç utangaç ona Şaşırtıcı Ölçüde Sıradan Sözcükler Sözlüğü hediye etmişti. Tiffany de hazırlıklı gelmiş, Roland'a Zakzak'ın imal ettiği bir av bıçağını vermişti. Zakzak büyü konusunda beceriksiz olsa da bıçaklar konusunda mükemmeldi. Şapkadan, büyük dikkatle bahsetmişlerdi. Ve Tiffany eve döndüğü zaman sözlüğün R kısmında bir kitap ayracı bulmuştu. Hafif bir kurşun kalem iziyle şu sözcükler işaretlenmişti:

“**Reverans**: geleneksel diz kırmanın resmi biçimi. Artık kullanılmıyor.”

Yatak odasında yalnız olmasına rağmen kızarmıştı. Siz, onca bilgiçliğiniz ve üstünlük duygunuzla insanları izlerken ve düşünüürken, onların da sizi izlediğini ve sizin

hakkınızda düşündüğünü hatırlamak her zaman şaşırtıcı oluyordu.

Günlüğüne yazmıştı. Sayfaların arasına koyduğu çiçekler, fazladan notlar ve ayraçlar yüzünden günlüğü artık çok daha kalındı. İnekler üzerine basmış, yıldırım çarpmış, dereye düşmüştü. Ve üzerinde bir göz yoktu. Bir göz, daha ilk günden düşerdi. Bu gerçek bir cadının günlüğüydü.

Tiffany, insan içine çıktığı zamanlar dışında şapkayı takınıyordu artık, çünkü alçak kapılara takılıp eğiliyordu ve yatak odasının tavanı onu iyice eziyordu. Ama bugün takmıştı. Ne zaman bir rüzgâr onu kafasından almaya çalışsa sıkı sıkı tutuyordu.

Paslanmış dört demir tekerleğin çimenlere yarı gömülmüş olduğu ve koca göbekli sobanın çimenlerin üzerinde durduğu yere ulaştı. Soba, tabure olarak işe yarıyordu.

Koyunlar kuzularıyla dans eder, dünya dönerken Tiffany'nin çevresine sessizlik yayıldı, canlı bir sessizlik.

Neden gidiyorsun? Geri dönebilmek için. Ait olduğun yeri yepyeni gözler ve renklerle görebilmek için. Oradaki insanlar da seni farklı görecek. Başladığın yere geri dönmek hiç, gitmemekle aynı değil.

Tiffany koyunları izlerken sözcükler aklından geçiyordu. Coşkuyla dolduğunu fark etti; yeni kuzular, yaşam, her şey karşısında. Derin denizin yanında bir su birikintisi nasıl kalıyorsa, coşkunun yanında da eğlence öyle kalıyordu. İçinizden gelen, içinize sığamayan bir duyguuydu. Bir kahkaha olarak taşı.

“Geri döndüm!” diye ilan etti tepelere. “Gittiğim zamankinden daha iyi olarak!”

Yıldızlı şapkayı çıkardı. Gösteriş açısından kötü bir şapka değildi, ama yıldızlar yüzünden oyuncağa benziyordu. Ama asla onun şapkası olmamıştı. Olamazdı. Takmaya değen tek şapka kendi kendinize yaptığınızdı; saun aldığınız değil, size verilen değil. Sizin kendi başınız için, sizin kendi şapkanız. Kendi geleceğiniz, bir başkasınıninki değil.

Yıldızlı şapkayı becerebildiğince yükseğe fırlattı. Rüzgâr şapkayı yakaladı. Şapka bir an yuvarlandı, sonra bir esintiye kapıldı ve dönerek, savrularak yaylaların üzerinde süzüldü ve sonsuza dek kayboldu.

Sonra Tiffany gökyüzünden şapka yaptı ve güneş batarken eski, koca göbekli sobanın üzerine oturup ufuklardaki rüzgârı dinledi.

Gölgeler uzarken yakındaki höyükten küçük gölgeler çıktı ve o kutsal yerde ona katılarak onunla birlikte izlediler.

Güneş battı, ki bu sıradan, gündelik büyüydü. Ilık bir gece çöktü.

Şapka yıldızlarla doldu.

YAZARIN NOTU

Sayfa 90'da bahsedilen İmza Doktorini bu dünyada gerçekten vardır, ama artık doktorlardan çok tarihçiler tarafından bilinir. Yüzlerce, belki binlerce sene boyunca insanlar, her şeyi yaratan Tanrının, ne için kullanılabileceğini insanlığa göstermek için her şeyi 'imzaladığına' inandılar. Örneğin, sarısap bitkisi sarı olduğuna göre sarılığa iyi gelmeliydi, çünkü sarılık insanın derisini sarartırdı (epey tahmin yürütmeleri gerekiyordu, ama bazen hastalar hayatta kalıyordu).

Büyük tesadüf eseri, Tebeşir'e kazınmış olan At figürü Uffington'daki Beyaz At'a çok benzemektedir. Bu dünyada, bu figür Oxfordshire'ın güneybatısındaki Uffington köyünün yakınlarındaki yaylaya oyulmuştur. 114 metre uzunluğundadır ve binlerce seneliktir. Öyle yapılmıştır ki tamamını görmek için havadan bakmanız gerekir. Bu durum şunları düşündürmektedir: a) tanrıların görebilmesi için oyulmuştu ya da b) uçmak, bizim düşündüğümüzden çok daha erken zamanlarda keşfedilmişti ya da c) insanlar eskiden çok çok daha uzun boyluydu.

Ah, bu dünyada Cadı Yarışları değil ama, Cadı Mahkemeleri vardı. Hiç de eğlenceli değillerdi.

AMANIN!

Okuduğunuz romanı sevdiyseniz işte size zekice ve ustalıklı yazılmış mükemmel bir roman daha:

Terry Pratchett'ın, Tiffany ve tüm zamanların en gürültücü, en kaba, en baş belası, en pis kokan ırkıyla, Küçük Özgür Adamlar'la ilgili üçüncü romanı.

Eğer Tiffany bu mücadeleyi kazanamazsa bir daha asla ilkbahar olmayacak.

Bölüm 1

KAR FIRTINASI

Fırtına, tepelere çekiç gibi indi. Hiçbir gökyüzü bu kadar çok kar taşımamalıydı ve hiçbir gökyüzü bu kadarını taşıyamayacağından, kar yere yağdı: beyaz bir duvar halinde.

Birkaç saat önce, kadim bir höyüğün üzerindeki dikenli ağaç kümesi olan yerde, şimdi küçük bir kar tepesi yükseliyordu. Geçen sene bugünlerde burada birkaç çuha çiçeği görülebiliyordu; şimdi yalnızca kar vardı.

Kar tabakasının bir noktası kıpırdandı. Elma büyüklüğünde bir parça yükseldi ve çevresinden duman fışkırdı. Tavşan pençesinden büyük olmayan bir el sallanarak dumanı dağıttı.

Çok küçük, ama çok öfkeli mavi bir yüz, tepesinde dengelediği kar parçasıyla birlikte, aniden çöken beyaz ıssızlığa baktı.

"Agh! Amanın!" diye homurdandı. "Şuna baksan ya! Kış Ustasının işi bu! Hayır cevap kabul etmeyen bi herif varsa, odur!"

Başka kar parçaları yükseldi. Başka kafalar uzanıp dışarı baktı.

"Ah, eyvah eyvah eyvah!" dedi içlerinden biri. "Koca mini kocakarıyı yine bulmuş!"

İlk kafa, *bu* kafaya döndü. "Kaçık Wullie?"

"Evet Rob?"

"Sana şu eyvah meselesine bi son vermeni söölemedim miydi?"

"He ye Rob, söölediydin," dedi, Kaçık Wullie olarak hitap edilen kafa.

"O zaman neden eyvah dedin?"

"Afidersin, Rob. Aazımdan kaçtı."

"Çok can sıkıcı."

"Afidersin, Rob."

Herhangibir Rob içini çekti. "Ama korkarım haklısın Wullie. Koca mini kocakarı için gelmiş, orası kesin. Çiftlikte kim göz kulak oluyo ona?"

"Mini Tehlikeli Spike, Rob."

Rob bulutlara baktı. Bulutlar öyle kar doluydu ki ortaları yere doğru sarkmıştı.

"Tamam," dedi ve yine içini çekti. "Kahraman zamanı geldi."

Rob geldiği deliğe döndüğü zaman, başındaki kar parçası tıkaç gibi eski yerine oturdu. Rob, Feegle höyüğünün yüreğine kaydı.

İçerisi oldukça büyüktü. Ortasında, bir insan güçlüğüle de olsa ayağa kalkabilirdi, ama sonra iki büklüm olup öksürmeye başladı; çünkü höyüğün ortası, duman deliğinin bulunduğu yeri.

İç duvarlar kat kat balkonlarla kaplıydı ve her biri Feegle adamcıklarıyla tika basa doluydu. Normalde, höyüğün içi gürültülü olurdu, ama şu anda korkutucu bir sessizlikle dolmuştu.

Herhangibir Rob ateşe, karısı Jeannie'nin beklediği yere yürüdü. Jeannie, bir keldanın olması gerektiği gibi, dimdik ve gururluydu, ama Rob yakından baktığında, onun ağlamış gibi görüldüğünü düşündü. Kolunu onun omzuna doladı.

"Tamam, muhtemelen neler olduunu biliyonuz," dedi, balkonlardan onu izleyen mavi-kırmızı kalabalığa. "Bu, sıradan bi fırtına diil. Kış Ustası koca mini kocakarıyı bulmuş.. Şindi sakın olun!"

Bağırışlar ve kılıç şakırdatmalar dinene kadar bekledi, sonra sözlerine devam etti:

"Kocakarı adına Kış Ustasıylan savaşımayız! Bu ona düşer! Ona düşeni biz yapamayız! Ama kocakarıların kocakarısı bize başka bi yol gösterdi! Karanlık bi yol, tehlikeli bi yol!"

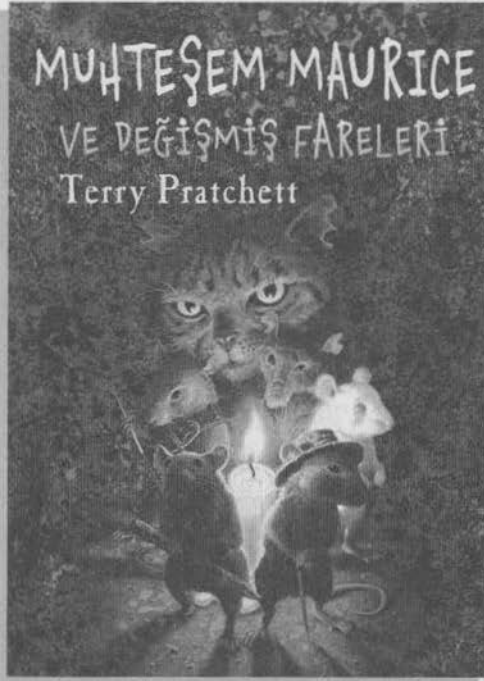
Bir tezahürat yükseldi. Bu fikir Feegle adamcıklarının hoşuna gitmişti.

"Tamam!" dedi Rob, aldığı tepkiden memnun olarak. "Ben Kahraman'ı getirmeye gidiyom!"

Bunun üzerine kahkahalar yükseldi ve Feegle halkının en uzun boylusu olan Koca Yan bağırdı, "Daha çok erken. Ona en fazla bi kaç kahramanlık dersi verebildik! Kahraman henüz koca bi hiç!"

"Koca mini kocakarı için kahraman olacak, o kadar," dedi Rob sertçe. "Şindi, hepiniz birden yaylanın gidin. Tebeşir çukuruna! Benim için Yeraltı'na bi yol kazan!"

Dünyanın en önemli edebiyat ödülllerinden **Carnegie Madalyası** (2001) sahibi
BİR DİSKDÜNYA MASALI

Uyanık sokak kedisi Maurice, kendisine para kazandıracak iyi bir numara buldu. Fareler ve kavalcılarla ilgili masalları *herkes* bilir. Maurice'in de kavalı olan, aptal görünümlü bir *insanı* var. Ve bir de farelerden oluşan özel bir istila ekibi. Tuhaf bir biçimde *değişmiş* farelerden oluşan bir ekip...

Ama Dürüm Hamamı'nda, küçük oyunları aniden bozuluyor. Çünkü orada, farklı bir ezgi çalan birileri var ve şimdi fareler yeni bir sözcük öğrenmek zorunda:

ŞEYTANI!..

Bu iş, oyun olmaktan çıkıyor. Farenin fareyi yediği bir dünya artık.
Ve belki de bu yalnızca başlangıç...

Ahlaki açıdan cüretkâr, güzel bir biçimde düzenlenmiş, felsefi açıdan alışılmış fantazyaya öykülerine aykırın.

Guardian

Tek kelimeyle sürükleyici.

The Times

küçük ÖZGÜR ADAMLAR SERİSİ

